

САРА АДИСЪН АЛЪН ГРАДИНА НА ЖЕЛАНИЯТА

Част 1 от „Сестрите Уейвърли“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2008

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
ЕХО ОТ МИНАЛОТО

ПЪРВА ГЛАВА

Грейнеше ли усмихнатата луна, Клеър неизменно сънуваше детството си. Опитваше се да не заспи през нощите, когато звездите намигаха и високо в небето сребристият лунен сърп предизвикателно се усмихваше на света, както се усмихват красавиците от билбордовете за реклама на цигари и лимонада. През тези летни вечери Клеър работеше в градината, осветявана от соларните лампи от двете страни на пътеката — плевеше и подрязваше растенията, цъфтящи нощем — бяло грамофонче, жасмин и декоративен тютюн. Не бяха от „полезните“, които наследи от Уейвърли; насади ги, за да се занимава с нещо при безсъние, когато бе толкова напрегната, че усещането за безполезност прогаряше глезените ѝ, а пръстите ѝ подпалваха огънчета.

Винаги сънуваше едно и също. Дълги пътища като безопашати змии. Спи в колата, докато майка ѝ се среща с разни мъже в долнопробни заведения и барове за кънтри музика. Стои на пост, готова да предупреди майка си, която краде я дезодорант, я червило (понякога и шоколадче за нея — Клеър) от смесения магазин в предградията на Мидуест. Миг преди да се събуди, зърваше сестра си Сидни, неизменно обкръжена от светъл ореол. Лорълай държи Сидни и побягва към къщата на Уейвърли в Баскъм, а Клеър може да ги последва само защото се е вкопчила в крака на майка си.

Тази сутрин се събуди в градината зад къщата и усети вкуса на съжалението. Свъси вежди и го изплю. Съжаляваше, задето като малка се беше държала така зле със сестра си. Само че шестте години от живота ѝ преди появата на Сидни бяха изпълнени с постоянен страх, че ще я заловят и ще я пратят в приют, че през зимата няма да има достатъчно храна или топли дрехи. Майка ѝ винаги спасяваше положението, но винаги в последния момент. Така и не ги заловиха при кражбите, Клеър не отде в приют, а когато настъпеха хладните утрини, първи предвестници на есента и зимата, майка ѝ като по магия изнамираше сини ръкавички, избродирани с бели снежинки, розово термобельо, което се носи под джинсите, и шапка с пискюл. Лорълай

не се притесняваше, че Клеър живее като скитница, но очевидно смяташе, че Сидни заслужава по-добра участ, заслужава да има „корени“. И малката изплашена Клеър не може да прости на сестра си.

Взе от земята ножицата и лопатката, с усилие се изправи и сред кълбата утринна мъгла тръгна към бараката. Изведнъж спря. Обърна се и се огледа. Покритата с роса градина бе притихнала, опърничавото ябълково дърво в дъното леко потрепваше, като че ли сънуваше. Поколение след поколение хората от фамилията Уейвърли бяха обработвали тази земя. Миналото им бе заровено в пръстта, но също и тяхното бъдеще. Нещо щеше да се случи, нещо, което градината още не желаше да сподели. Трябваше да е нащрек.

Влезе в бараката, грижливо избърса влагата от инструментите и ги окачи по местата им на стената. Затвори и заключи тежката порта към градината, прекоси алеята зад разкошната къща в стил кралица Ан, която беше наследила от баба си.

Отвори задната врата и спря сред някогашния солариум, където сега сушеше билки и цветя. Лъхна я натрапчивата миризма на лавандула и мента, сякаш бе прекрачила в нечий спомен за Коледа. Тя съблече изцапаната бяла нощница, смачка я на топка и гола влезе в къщата. Очакваше я напрегнат ден. Трябваше да осигури храната за едно вечерно празненство и както всеки последен четвъртък от месец май да достави бурканчетата с желе от люляк и рози и шишенцата с оцет от латинка и от див лук на фермерския пазар и на деликатесния магазин на площада, където студентите от колежа „Ориън“ се събираха след лекциите.

Тъкмо си прикрепваше косата с гребени, на вратата се почука. Тя слезе по стълбите — беше облякла бяла бродирана рокля, но още беше боса. Отвори и се усмихна, като видя на верандата жилавата дребничка старица.

Иванел Франклин беше на седемдесет и девет, изглеждаше на сто и двайсет, но все още пет пъти седмично изминаваше по два километра по спортната писта на колежа.

Беше далечна родственица — втора, трета или четиринайсета братовчедка, единствената Уейвърли, останала да живее в Баскъм. Клеър се държеше за нея като удавник за сламка. Изпитваше необходимост да е с близък човек, след като Сидни навърши осемнайсет и замина нанякъде, а баба им почина същата година.

Иванел купуваше лейкопласт на Клеър много преди малката да си нарани коляното, даваше петачета на двете със Сидни много преди да се появи фургонът на сладоледаджията, връчи на Клеър фенерче и й каза да го държи под възглавницата си цели две седмици, преди мълния да удари едно дърво на улицата и кварталът да остане без електричество през цялата нощ. Подареше ли нещо Иванел, рано или късно щеше да потрябва, въпреки че котешката тоалетна, която даде на Клеър преди пет години, още не беше влязла в употреба. Повечето местни хора бяха любезни с нея, но я гледаха с лека насмешка, пък и самата тя не се приемаше много насериозно. Клеър обаче знаеше, че всеки подарък от старицата съдържа някакво скрито послание.

— Ей, ама ти си същинска италианка с тая тъмна коса и рокля като на София Лорен. Снимката ти трябва да е на шишетата със зехтин! — заяви Иванел. Носеше зеления си анцуг, през рамо беше преметнала чанта, пълна с дребни монети, пощенски марки, сапуни... всичко, което би й хрумнало в даден момент да подари на някого.

— Тъкмо се канех да сваря кафе. — Клеър отстъпи назад. — Ще ми правиш компания.

— На драго сърце. — Старицата я последва в кухнята и седна до масата, докато Клеър приготви кафеварката. Не след дълго помещението се изпълни с миризмата на ароматната течност. — Знаеш ли какво мразя?

Клеър се обърна:

— Какво?

— Мразя лятото.

Младата жена се засмя. Приятно й беше с Иванел. От години я молеше да заживеят заедно, за да се грижи за нея — може би така нямаше да й се струва, че при приближаването й стените се отдръпват, че стаите и коридорите стават по-големи.

— Да му се не види, защо мразиш лятото? Няма по-прекрасен сезон. Чист въздух, отворени прозорци, береш домати и си ги хапваш, докато са още топли от слънцето.

— Мразя го, понеже колежанчетата си заминават, и докато се разхождам край пистата, окото ми не се радва на стегнати мъжки задници.

— Ти си дърта развратница, Иванел.

— Абе, просто отбелязвам.

— Заповядай. — Клеър ѝ поднесе кафето.

Старицата недоверчиво надникна в чашата:

— Нали не си сложила нещо вътре?

— Знаеш, че не съм.

— Защото твоите роднини Уейвърли умираха да добавят разни щуротии към всичко. Слагаха дафинов лист в хляба, канела в кафето. Аз харесвам простиците неща. Което ме подсеца, че ти нося подарък. — Иванел извади от чантата си жълта запалка „Бик“.

— Благодаря ти. — Клеър пъкна запалката в джоба си. — Сто на сто ще ми потрябва...

— Може би няма. Усетих, че трябва да ти я дам, нищо повече. — Старицата, която имаше само три собствени зъба, но умираше за сладко, взе чашата с кафето и многозначително изгледа подноса с капак върху плота от алпака: — Какво си приготвила?

— Торта с бяла глазура. Забърках в тестото листенца от теменужка. Захаросах и няколко цветчета за украсата. Тортата е за едно празненство довечера. — Клеър посочи съда от огнеупорно стъкло. — А тази е за теб. Не съм добавила нищо щураво, кълна се.

— Ти си прекрасна. Кога ще се омъжиш? Кой ще се грижи за теб, като си отида?

— Не говори глупости. Освен това тази къща е идеална за стара мома. Ще остарее тук, съседските деца ще ме вбесяват с опитите си да оберат ябълката в задния двор и аз ще ги прогонвам с метлата. Ще имам много котки. Сигурно затова ти ми подари котешката тоалетна.

Иванел поклати глава:

— Бедата ти е, че си затънала в ежедневието. Не се отклоняваш от установения ред. Явно си се метнала на баба си. И ти като нея обичаш тази къща.

Клеър се усмихна — харесваше ѝ да я сравняват с баба ѝ. Не познаваше щастието да притежава име, докато майка ѝ не я доведе тук, в дома на баба ѝ. Бяха пристигнали в Баскъм преди около три седмици, Сидни беше родена наскоро и Клеър седеше под дървото на двора, докато хората от градчето идваха да видят Лорълай и новороденото. Клеър не беше новородена, затова предполагаше, че никой няма да се интересува от нея. Мъж и жена излязоха от къщата и загледаха момиченцето, което правеше къщички от съчки.

— Типична Уейвърли — отбеляза непознатата. — Посвоему, разбира се.

Малката не вдигна поглед, не продума, но се вкопчи в тревата, за да не полети. *Беше Уейвърли!* Не сподели с никого, абсолютно с никого от страх да не ѝ отнемат щастието, само че от този ден нататък всяка сутрин отиваше с баба си в градината; наблюдаваше я, с цялото си сърце искаше да е като нея, да прави всичко, което прави една Уейвърли, за да докаже, че макар да не е родена тук, тя принадлежи към този род.

— Ще опаковам няколко кашончета с желе и оцет за пазара — обърна се към Иванел. — Ако изчакаш, ще те закарам вкъщи.

— Имаш ли нещо за магазина на Фред?

— Да.

— Тогава идвам с теб. Ще си купя кока-кола. Може да си взема и домати. Като ги спомена одеде, изведнъж ми се прияха.

Старицата се впусна в описание на предимствата на жълтите домати спрямо червените. Клеър извади от килера четири кашона и опакова бурканчетата и шишенцата. Щом свърши, Иванел я последва навън до бялото комби с надпис „Уреждане на празненства Уейвърли“ и се настани на предната седалка. Клеър остави кашончетата в багажника, подаде на старицата кутията с „нейната“ торта и голям хартиен плик и седна зад волана.

— Какво има в плика? — поинтересува се Иванел.

— Специална доставка.

— За Фред — многозначително подхвърли старицата.

— Не съм го казала.

— За Фред е.

— Май не те чух. За кого е?

Иванел изсумтя:

— Правиш ми се на хитруша, а?

Клеър се засмя и натисна газта.

Бизнесът ѝ процъфтяваше, защото местните хора знаеха, че ястията, приготвени от цветята, растящи около ябълковото дърво в градината на Уейвърли, въздействат по странен начин на онзи, който ги консумира. Бисквитите с желе от люляк, сладките с чай от лавандула и чаените кексчета с крем от латинка, които дамите от Женското дружество поръчваха веднъж месечно, помагаша на въпросните дами

да пазят тайна. Пържените глухарчета, сервирани върху ориз с невен, пълнените цветове от тиква и супата от розови пъпки гарантираха, че гостите ще забележат само красотата на дома, не и недостатъците. Децата, на които даваха мед от анасон и исоп, бонбони с ангелика и кексчета с карамелизирани теменужки, ставаха сериозни и ученлюбиви. Който на Четвърти юли пиеше вино от орлови нокти, придобиваше способността да вижда в тъмното. Особеният аромат на соса от луковици на зюмбюл пораждаше раздразнение и мисли за миналото, салатите с цикория и мента вдъхваха вяра, че ще се случи нещо хубаво.

Домакия на тазвечерното празненство беше Ана Чапъл, декан на факултета по изкуство в колежа „Ориън“, която в края на всеки пролетен семестър даваше вечеря за колегите си. От пет години насам Клеър осигуряваше храната за тържеството. За нея беше от полза да стане известна сред членовете на академичната общност, очакващи само оригинално меню, докато местните хора, които никога не бяха напускали градчето, се обръщаха към нея за задоволяване на съвсем други потребности — да доверят нещо и да са сигурни, че тайната им ще остане скрита, да получат служебно повишение или да възкресят приятелство.

Първо Клеър спря на фермерския пазар, където държеше под наем няколко полици в една будка, после продължи към града и паркира пред магазин „Деликатесите на Фред“, който две поколения бяха наричали „Бакалията на Фред“, преди клиенти да му станат богатите колежанчета и заможните туристи.

Двете с Иванел влязоха в магазина, дъсченият под заскърца под краката им. Старицата тръгна към щанда с домати, Клеър — към канцеларията на собственика. Потропа веднъж и отвори вратата:

— Здравей, Фред.

Той седеше по риза с къси ръкави зад старото бюро на баща си, пред него имаше куп фактури, но явно мислеше за друго, защото стреснато подскочи. Изправи се и промърмори:

— Клеър. Много ми е приятно.

— Донесох двата кашона, които поръча.

— Добре, добре. — Той грабна бялото сако, окачено на облегалката на стола, и го облече. Придружи я до комбито, за да й

помогне да пренесе кашончетата. — Донесе ли... тъъ... другото, за което те помолих? — попита, като влязоха в склада.

Тя се поусмихна, върна се до колата, след малко се появи отново и му подаде хартиената торба, в която имаше бутилка вино от рози и здравец.

Фред я взе (личеше, че се чувства неловко) и ѝ връчи плик с чека. Не беше необичайно — винаги ѝ плащаше с чек за желето и оцета, само дето този път сумата беше десеторно по-голяма. А пликът бе по-ярък, сякаш бе пълен със светулки и озарен от надеждата на Фред.

— Благодаря, Фред. Ще се видим другия месец.

— Да. Довиждане, Клеър.

* * *

Фред наблюдаваше как Клеър изчака до вратата, докато Иванел плати на касата. Красавица беше тази Клеър, тъмноока и тъмнокоса, със смугло лице. Изобщо не приличаше на майка си, която бе негова съученичка, но пък и Сидни нямаше прилика с нея. Очевидно момичетата се бяха метнали на бащите си, които и да бяха те. Местните бяха любезни с Клеър, обаче я смятаха за надменна и не я спираха да си побъбрят за времето, за новия мост над магистралата или за чудесната реколта от ягоди през тази година. Беше от рода Уейвърли, а те бяха странни птици. Майката на Клеър беше пройдоха, която си заряза децата и след няколко години загина при автомобилна катастрофа, баба ѝ почти не излизаше от къщи, далечната ѝ братовчедка Иванел вечно раздаваше на хората странни подаръци. Всички Уейвърли бяха такива, също както хората от рода Ръниън бяха дърдорковци, Племянови — лукави, а членовете на фамилията Хопкин неизменно сключваха бракове с по-възрастни жени. Клеър обаче поддържаше изрядно семейната къща, която беше сред най-старите в околността, и бе като магнит за туристите, носещи приходи за градчето. Още по-важно бе, че тя винаги откликваше, когато някой имаше проблем, който можеше да се разреши само чрез цветята, растящи около ябълковото дърво в задния ѝ двор. Беше първата от три

поколения Уейвърли, която признаваше дарбата си и бе готова да се притече на помощ. Затова местните я приемаха като една от тях.

Иванел хвана под ръка Клеър, двете излязоха от магазина.

Фред притисна до гърдите си плика с шишенцето и се върна в канцеларията. Свали си сакото, седна зад бюрото и се загледа в малката рамкирана снимка на красив мъж със смокинг, фотографията беше направена на петдесетия му рожден ден преди две години.

Със съдружника му Джеймс бяха неразделни повече от трийсет години и дори хората да подозираха каква е връзката им, тя бе продължила толкова дълго, че никого не го беше грижа. Напоследък обаче двамата се бяха отчуждили и в душата му покълваха семенцата на страха. През последните месеци Джеймс много често започна да ношува в Хикори, където работеше. Твърдеше, че остава твърде до късно и не си струва да шофира до Баскъм. Фред оставаше сам през делниците и се чудеше какво да прави. Джеймс бе онзи, който казваше: „Рецептата ти за задушено е чудесна. Ще го приготвиш ли за вечеря?“ Или: „По телевизията ще дават интересен филм. Хайде да го гледаме.“ Той неизменно беше прав, а когато го нямаше, Фред се колебаеше при вземането дори на най-маловажните решения. Какво да вечеря? Кога да занесе дрехите на химическо — вечерта или на другата сутрин?

Откакто се помнеше, бе чувал за чудодейното вино от здравеца в градината на Уейвърли. Говореше се, че щастието се връща при онзи, който пие от виното, а той мечтаеше за предишните щастливи дни с Джеймс. Клеър приготвяше само една бутилка годишно и я продаваше дяволски скъпо, но ефектът бе гарантиран, защото макар Уейвърли да бяха слепи по отношение на своя живот, неизменно помагаха на другите да прогледнат.

Вдигна слушалката и набра служебния номер на Джеймс. Искаше да го попита какво да вечеря.

Какво месо подходеше на вълшебно вино?

* * *

Привечер Клеър спря колата пред дома на Ана Чапъл. Ана живееше в една от къщичките, разположени в нещо като задънена улица до самия колеж „Ориън“, и единственият път дотам минаваше

през кампуса. Къщичките, предназначени за преподавателите, бяха построени преди сто години едновременно с общежитията. Целта бе академичната общност да е изолирана, което бе разумно предвид едновременното схващане, че колежът не е място за жени. Запазена бе традицията ректорът да обитава академичното селище, а неколцина преподаватели, включително Ана, живееха в старинните къщурки. Сега обаче повечето обитатели бяха млади семейства, които нямаха нищо общо с колежа, но уединението им допаднаше.

— Клеър, добре дошла! — възкликна Ана, като отвори вратата и видя младата жена, нарамила хладилна чанта с ястия, които незабавно трябваше да се приберат в камерата. — Влизай. Искаш ли помощ?

— Благодаря, ще се справя и сама — отвърна Клеър. Всъщност ѝ бе доста трудно да се справя сама през пролетта и лятото, когато беше най-натоварена. Обикновено през годината вземаше на работа първокурснички от „Ориън“. Те не бяха от Баскъм и единствените въпроси, които задаваха, бяха свързани с кулинарните ѝ умения. От горчив опит се беше научила да назначава местни момичета само в краен случай. Повечето се надяваха да научат някоя и друга магия или най-малкото да се доберат до вълшебното дърво в задния двор и да разберат дали легендата е вярна и дали ябълките ще им кажат кое ще е най-важното събитие в живота им.

Клеър отиде в кухнята, прибра бурканчетата в хладилника, отвори задната врата и внесе останалите продукти. Помещението, обзаведено по подобие на фермерска кухня, бързо оживя от топлата пара и прекрасните аромати, които скоро се прокраднаха в цялата къща. За гостите на Ана те бяха като майчина целувка, като завръщане в родния дом.

Ана държеше да използва своите керамични чинии, които твърдеше, че е изработила собственоръчно, затова Клеър първо аранжира салатите и беше готова да сервира, когато домакинята ѝ каза, че гостите вече са на местата си.

Тази вечер менюто включваше салатата, супа от юка, свински филета с плънка от латинка, лук и козе сирене, шербет от лимон и върбинка и торта с виолетки и бяла глазура. Клеър сновеше из кухнята, наглеждаше ястията на печката, аранжираше храната в чиниите, поднасяше ги и сръчно ги прибираше, след като гостите приключеха с някое ястие. Тържеството беше официално, но гостите бяха

преподаватели във факултета по изкуства и техните съпруги — интелигентни и възпитани хора, които сами си наливаха вода и вино и оценяваха творчеството, вложено от нея във всичко. В подобни случаи, когато ѝ се налагаше да готви и сервира сама, тя не обръщаше внимание на присъстващите, а се съсредоточаваше върху работата си, която днес ѝ се струваше изтощителна, може би защото предишната нощ бе спала на земята в градината. Нямаше нищо против. И без това не умееше да общува с непознати.

Него обаче забеляза. Седеше близо до Ана, която бе начело на масата. Гостите гледаха ястията, които Клеър им поднасяше. Непознатият гледаше нея. Тъмната му коса стигаше почти до раменете, беше широкоплещест, с изящни пръсти, устните му бяха нетипично плътни за мъж. Този човек... вещаеше неприятности.

Тя се залови да поднесе десерта; секунди преди да стигне до непознатия, усети нещо като радостно очакване. Не беше сигурна дали чувството е нейно, или долавя неговите емоции.

— Познаваме ли се? — попита той, когато Клеър най-после стигна до него. Усмихна ѝ се така подкупващо, че тя едва сдържа усмивката си.

Постави пред него чинийката с парче торта. Захаросаните виолетки блестяха отгоре му като заскрежени скъпоценни камъни. То сякаш зовеше: „Погледни ме!“, само че непознатият не откъсваше очи от нея:

— Съмнявам се — отвърна тя.

— Това е Клеър Уейвърли, която приготви храната — каза Ана. Виното ѝ беше развързало езика, страните ѝ бяха поруменели. — Прибягвам до услугите ѝ при всяко тържество на факултета. Скъпа, запознай се с новия ни колега Тейлър Хюс.

Клеър смутено кимна, неприятно ѝ беше, че е станала център на вниманието.

— Уейвърли — замислено проточи Тейлър. Тя понечи да се отдръпне, но той я хвана за рамото и се засмя. — Разбира се. Съседи сме. Живея до вас на Пендланд Стрийт. Къщата в стил кралица Ан е ваша, нали?

Клеър беше толкова изненадана от докосването му, че само кимна.

Той сякаш усети, че я побиха тръпки, и отдръпна ръката си.

— Купих съседната къща — добави. — Нанесох се преди няколко седмици.

Тя безмълвно се взираше в него.

— Е, радвам се, че най-после се запознахме — смотолеви Тейлър.

Клеър отново кимна и отиде в кухнята. Изми и опакова своите съдове, прибра в хладилника кутията със салатата и останалите парчета торта. Кой знае защо беше разсеяна и в лошо настроение. Докато работеше, неволно прокарваше пръсти на мястото, където я бе докоснал Тейлър, сякаш се мъчеше да прогони досадно насекомо.

Преди да натовари последния кашон в комбито, Ана цъфна в кухнята и започна да възхвалява храната и обслужването — или беше пияна, или бе прекалено добре възпитана, за да спомене странното поведение на Клеър към един от гостите.

Клеър се усмихна, взе чека, сбогува се, вдигна кашона и излезе през задната врата. Бавно тръгна към комбито си на алеята. От умората краката ѝ тежаха като олово, всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие. Нощта обаче бе прекрасна, въздухът бе топъл и сух, затова тя реши да спи на отворен прозорец.

Щом стъпи на тротоара, усети необяснимо въздушно течение. Обърна се — някакъв човек стоеше под дъба в двора на Ана. Не виждаше лицето му, но около него кръжаха миниатюрни пурпурни светлинки, напомнящи електрически искрици.

Човекът се отдръпна от дървото и тя усети погледа му върху себе си. Обърна му гръб и пристъпи към комбито.

— Чакайте — подвикна Тейлър.

Интуицията ѝ подсказваше да продължи да върви; вместо това тя се обърна.

— Имате ли запалка? — попита той.

Клеър затвори очи. Много по-лесно беше да обвини Иванел, ако старицата знаеше какво върши.

Остави на земята кашона и извади от джоба на роклята си жълтата запалка „Бик“. Затова ли ѝ я даде Иванел?

Докато вървеше към Тейлър, ѝ се стори, че грамадна вълна я тласка към неизвестни дълбини. Спря недалеч от него и с неопишуемо усилие на волята се противопостави на желанието да се приближи.

Той безгрижно се усмихваше. Посочи незапалената си цигара и попита:

— Пушите ли?

— Не. — Клеър му подаде запалката, но той не я взе.

— Знам, че е вредно. Ограничих ги до две на ден. Вече не е модерно да се пуши. — Клеър остана безмълвна, а той запристъпва от крак на крак. — Виждал съм ви в квартала. Дворът ви е чудесен. Аз окосих моя едва преди няколко дни. Май не сте от разговорливите, а? Да не би да съм сторил нещо, с което съм скандализирал квартала? Случвало ли се е да ме видите навън по бельо?

Клеър потръпна. Чувстваше се защитена в дома си и забравяше, че прозорците на съседната къща гледат към солариума, където сутринта се разхождаше гола. Тейлър отново опита да поведе разговор:

— Вечерята беше чудесна.

— Благодаря.

— Може би пак ще се видим.

Сърцето ѝ запрепуска. Беше доволна от живота си. Допуснеше ли някого близо до себе си, щеше да пострада. Имаше Иванел, къщата и работата си. Друго не ѝ трябваше.

— Задръжете запалката. — Подаде му я и се отдалечи.

* * *

Мина по алеята и спря пред къщата, вместо да завие и да паркира отзад. Някой седеше на най-горното стъпало на верандата.

Тя слезе от колата, но не затвори вратата и не изключи фаровете. Тичешком прекоси двора и умората ѝ бе заменена от паника:

— Иванел, какво се е случило?

Старицата трмаво се изправи; на светлината на уличните лампи лицето ѝ изглеждаше посърнало, призрачно. Държеше два пакета с ново спално бельо и кутия с ягодови кексчета.

— Не можеш да заспя, докато не ти донеса подаръците. Вземи ги и ме остави да се наспя.

Клеър изкачи стъпалата, взе пакетите и прегърна старицата:

— Кога дойде?

— Преди около час. Тъкмо си легнах и ме осени, че ти трябва още чаршафи и ягодови кексчета.

— Защо не ми се обади по мобилния телефон? Щях да мина край вас и да ти спестя разкарването.

— Така не става. Не знам защо.

— Остани да спиш тук. Ще ти стопля мляко с много захар.

— Не! — отсече Иванел. — Отивам си вкъщи.

След чувствата, които Тейлър бе пробудил в сърцето ѝ, Клеър бе още по-твърдо решена да отстоява онова, което имаше, на което държеше.

— Може би чаршафите означават, че ще ти застеля легло — подхвърли и се опита да поведе старицата към вратата. — Остани при мен. Моля те.

— Не! Не са за мен! Не знам за какво са! Никога не знам за какво са! — извика Иванел. Въздъхна дълбоко и снижи глас: — Остави ме да си ида у дома.

Клеър се презря заради слабостта си. Потупа по гърба старицата:

— Както искаш. Ще те закарам. — Остави чаршафите и кутията с кексчета на люлеещия се стол до вратата. — Ела, миличка. — Тя поведе сънената старица към комбито.

* * *

Тейлър Хюс спря джипа пред дома си. Къщата на Клеър тънеше в мрак. Той слезе от колата и направи няколко крачки по алеята, но изведнъж спря. Още не му се прибираше.

Чу топуркане на лапи по тротоара и се обърна. Наблизо профуча малък черен териер, който преследваше нощна пеперуда, прелитаща между уличните лампи.

Тейлър зачака — предполагаше какво ще последва.

И не се излъга. След секунди видя госпожа Краноуски — кльощава старица с прическа, която напомняше купичка с разтопен сладолед. Тя тичаше след кучето и викаше:

— Едуард! Едуард! Върни се при мама! Едуард! Веднага се върни!

— Искате ли помощ, госпожо Краноуски? — попита Тейлър, когато възрастната дама спря да си поеме въздух.

— Не, благодаря, Тейлър. — Тя отново затича и изчезна от погледа му.

Скоро след пренасянето си в новата къща той бе открил, че този спектакъл се разиграва поне четири пъти дневно.

Хубаво бе ежедневието да се подчинява на установен ред.

Според него това беше най-важното. Ваканцията между пролетния и летния семестър беше две седмици, а той открай време се изнервяше, когато животът му излизаше от обичайното русло. Харесваше стабилността. Понякога се питаше дали това чувство му е вродено или придобито по-късно. Родителите му — грънчари и наркомани, насърчаваха артистичните му заложби. Едва когато започна училище, той узна, че е забранено да се рисува по стените. Испита неописуемо облекчение. Училището му даде стабилност, правила, цели. През летните ваканции той забравяше да се храни, защото часове наред рисуваше и фантазираше. Родителите му обожаваха мечтателната му натура. Детството му беше безгрижно, само дете растеше в семейство, в което амбициите и темата за Роналд Рейгън бяха табу. Бе убеден, че ще живее оскъдно, но щастливо, като продава на нищожна цена своите произведения. В училище обаче му хареса, в колежа се почувства още по-добре, не му се искаше да го напусне.

Затова реши да преподава.

Родителите му бяха изумени и потресени. Според тях солидните доходи бяха равностойни на престъплението да станеш републиканец.

След малко госпожа Краноуски мина край него, палавият Едуард се опитваше да се изскубне от прегръдката ѝ.

— Добро куче — мърмореше тя. — Доброто куче на мама.

— Лека нощ, госпожо Краноуски — подвикна ѝ Тейлър.

— Лека нощ, Тейлър.

Харесваше му това смахнато градче.

След като се дипломира, започна работа в една гимназия във Флорида, където учителите бяха толкова дефицитни, че му дадоха висока заплата и поеха наема, плюс разходите за преместването му от Кънектикът. След около година започна да води и вечерните курсове в местния университет.

Попадна в Баскъм по една щастлива случайност. На конференция в Орландо се запозна с преподавателка в колежа „Ориън“. Пийнаха вино, пофлиртуваха, последва нощ на бурен секс в хотелската ѝ стая. Минаха няколко години. По време на една лятна ваканция, когато пак не го свърташе на едно място, той научи, че търсят преподавател за факултета по изкуства в колежа „Ориън“, и в съзнанието му възкръсна приключението в Орландо. Кандидатства и го назначиха. Забравил беше името на жената, спомняше си само романтиката на преживяването.

С напредването на възрастта все по-често размишляваше защо не се е оженил; даваше си сметка, че в градчето са го довели поредното неспокойно лято и мечтата за жена, с която бе имал мимолетна връзка.

Дали бе романтично или достойно за съжаление?

Нещо тупна зад къщата му, той извади ръце от джобовете си и тръгна към задния двор. Преди няколко дни беше окосил високата трева и я беше зарязал. Може би трябваше да я събере на едно място. Само че за какво му беше? Не можеше да я остави на купчина посред двора. Какво щеше да стане, ако изсъхнеше и унищожеше тревата отдолу?

Беше първият ден на ваканцията, а той вече беше обсебен от моравата. И очакваше да стане още по-лошо.

Какво щеше да прави до започването на лятната сесия?

Наложително беше да си запише да се храни. Щеше да го стори още тази вечер, иначе можеше да забрави. Щеше да закачи бележките на хладилника, на канапето, на леглото и на гардероба.

Лампата на задната веранда осветяваше двора — много малък в сравнение с двора на къщата на Уейвърли. Разделяше ги метална ограда с шипове, обрасла с орлов нокът. Откакто Тейлър живееше тук, на два пъти беше хващал хлапета, които се катереха по нея. Обясняваха, че се опитват да стигнат до ябълковото дърво, което според него беше глупаво, защото в кампуса растяха най-малко шест подобни дървета. Опитваше се да им го обясни, само че те го гледаха сякаш е малоумен. Казваха, че това ябълково дърво не е като другите.

Той тръгна край живия плет, вдишвайки аромата на разцъфналите храсти. Подритна нещо, наведе се и видя, че е ябълка. Няколко се бяха изтъркаляли от малката купчина до оградата. Още една тупна на земята. За пръв път Тейлър виждаше плодовете да падат

от тази страна на оградата. Та дървото дори не се виждаше от неговия двор!

Вдигна розова ябълчица, излъска я с ризата си и отхапа.

Бавно тръгна обратно към къщата. Каза си, че утре ще събере плодовете в кашонче, ще ги занесе на Клеър и ще ѝ разкаже за случилото се. Всъщност търсеше повод да я види отново.

Може би щеше да е поредното преследване на жена, което щеше да го отведе в задънена улица. „Какво пък толкова! — помисли си. — Важното е да правя онова, което умея.“

Последният му спомен бе как стъпи на задната веранда.

После му се присъни нещо невероятно.

ВТОРА ГЛАВА

Десет дни по-рано, Сиатъл, Вашингтон

Сидни се приближи до леглото на дъщеря си:

— Събуди се, слънчице. — Бей отвори очи и Сидни допря пръст до устните ѝ. — Заминаваме, но не искам Сюзан да разбере, затова трябва да сме тихи като мишлета. Помниш ли какво се разбрахме?

Малката безмълвно стана, отиде до тоалетната и съобразително не пусна водата, защото стената между двете къщи беше тънка и Сюзан щеше да чуе шума. Сложи си обувките с дебели гумени подметки и навлече купищата дрехи, приготвени от майка ѝ. Въпреки хладната утрин денят щеше да е топъл, само че нямаше да имат време да спрат за преобличане.

Сидни неспокойно крачеше напред-назад по коридора. Дейвид беше заминал за Лос Анджелис по работа, но както винаги беше възложил на възрастната съседка да държи под око жена му и дъщеря му. През изтеклата седмица Сидни изнасяше дрехи, храна и най-необходимите вещи, натъпкани в малкия си сак, без да се отклонява от режима, набелязан от Дейвид. Той ѝ разрешаваше в понеделник, вторник и четвъртък да води Бей в парка, а в петък да пазарува от близкия магазин. Преди два месеца Сидни се запозна в парка с млада жена, която се осмели да ѝ зададе въпросите, избягвани от другите майки: „Защо си покрита със синини? Защо си така изнервена?“ Грета — така се казваше жената, ѝ помогна да купи за триста долара едно раздрънкано субару; тази сума значително намали парите на Сидни, които бе спестила през последните две години, като вземаше по долар от портфейла на Дейвид и връщаше в магазините стоки, купени с чекове. Грета вземаше храната и дрехите и ги криеше в субаруто. Сидни се надяваше новата ѝ приятелка да не е забравила да паркира колата на уговореното място. За последно се бяха видели в четвъртък, а днес беше неделя. Дейвид се връщаше тази вечер.

През два-три месеца той заминаваше за Лос Анджелис да инспектира ресторанта си в града. Неизменно оставаше поне една нощ, за да купонясва с бившите си състуденти от Калифорнийския

университет. Връщаше се щастлив, в приповдигнато настроение, което се изпаряваше, щом поискаше да прави секс — очевидно тя не можеше да се мери с момичетата, с които беше преспал в Лос Анджелис. Навремето, много отдавна, и Сидни беше като тези момичета. И харесваше опасни мъже... също като майка си — една от многото причини да напусне Баскъм само с раница и няколко снимки на майка си.

Бей излезе в коридора и прошепна:

— Готова съм.

Сидни коленичи и прегърна дъщеря си. Малката вече беше петгодишна и достатъчно голяма да разбира какво става в дома ѝ. Сидни се опитваше да я защити от Дейвид и по негласно споразумение той не посягаше на малката, докато майка ѝ му играеше по свирката. Сидни обаче се страхуваше, че дава лош пример на дъщеря си. В Баскъм бе скучно и провинциално, но безопасно; струваше си да се върне в омразното градче, за да осигури на Бей спокоен живот. Тя се взе в ръце, преди отново да заплаче, и прошепна:

— Хайде, съкровище.

Навремето беше специалистка по бягствата. Само че тогава не познаваше Дейвид. Сега толкова се страхуваше от него, че дъхът ѝ спираше.

От Северна Каролина замина право за Ню Йорк, където щеше да е незабележима и никой нямаше да я мисли за странна, където името Уейвърли не означаваше нищо. Заживя под наем с актьори, които я използваха да усъвършенстват южняшкия си акцент, докато тя се стараеше да се отърве от него. След година отпраши за Чикаго с крадец на коли, който изкарваше добри печалби от далаверите. По-късно го спипаха, Сидни взе парите му, пресели се в Сан Франциско и остана там около година... Страхуваше се той да не я намери, затова се прекръсти на Синди Уоткинс, вземайки името на своя приятелка от Ню Йорк. Щом профука парите, замина за Вегас и стана сервитьорка. Следващата ѝ спирка беше Сиатъл. В автобуса се запозна с момиче, чиято приятелка работеше в ресторант, наречен „При Дейвид“; въпросната приятелка им съдейства да ги назначат.

Сидни се влюби до уши в Дейвид. Не беше красив, но ѝ допаднаше неговата властност. Властните мъже бяха вълнуващи, докато започнеха да я плашат, тогава ги зарязваше. Усъвършенства се да си

играе с огъня, без да се опари. Животът ѝ с Дейвид загрубя около шест месеца след като му стана любовница. Понякога я биеше, завързваше я за леглото и ѝ казваше колко много я обича. После започна да я следи, когато тя отиваше да пазарува и на гости у приятелките си. Сидни намисли да открадне пари от ресторанта и да замине за Мексико с едно момиче, с което се беше запознала в обществената пералня, но откри, че е бременна.

Бей се появи на бял свят след седем месеца. През първата година майката обвиняваше кроткото бебе за всичките си неблагоприятности. Дейвид я отвращаваше, поведението му вече не ѝ вдъхваше страх, а истински ужас. Той интуитивно усещаше промяната в чувствата ѝ и я биеше още по-жестоко. Подобен развой на събитията не влизаше в плановете ѝ. Не искаше да има семейство. Никога не се задържаше дълго при поредния си любовник. А сега трябваше да остане заради Бей.

Един ден всичко се промени. Още не се бяха преместили в къщата и живееха в апартамента, който двамата споделяха след запознанството си. Мъничката Бей, наскоро навършила годинка, седеше на пода, изваждаше от коша изпраните дрехи и си ги слагаше на главата. Ненадейно Сидни си спомни как си играеше сама, докато майка ѝ кършеше ръце и сновеше из семейната къща в Баскъм, преди да си вдигне чукалата и отново да отпраши в неизвестна посока. Сърцето ѝ се сви, побиха я тръпки, въздъхна и дъхът ѝ бе като скреж. В този миг тя престана да се старее да подражава на Лорълай. Лорълай се опитваше да стане почтена, но така и не стана добра майка. Без обяснения заряза дъщерите си и повече не се върна. Сидни щеше да е добра майка, а добрите майки закриляха децата си. Изминала беше една година, докато разбере, че не е длъжна да остане при Дейвид заради Бей. *Можеше да я вземе със себе си.*

Беше се усъвършенствала в бягството от този или онзи мъж и се чувстваше недосегаема, понеже никой не я беше преследвал.

Замина за Боас, завърши курс за фризьорки, намери си работа в един салон. Всичко вървеше като по мед и масло, докато един ден Дейвид не я пресрещна на паркинга до салона. Миг преди да го зърне, тя усети как вятърът носи аромата на лавандула, и си помисли, че не го е долавяла, откакто напусна Баскъм. Ароматът сякаш лъхаше от салона и като че ли я подтикваше да влезе обратно.

Дейвид я сграбчи и я натика в колата. Тя се изплаши, но не оказа съпротива, защото не искаше да се изложи пред колежките си. Дейвид натисна газта, обиколи града, паркира зад някакъв ресторант за бързо хранене и започна да я налага с юмруци, докато я изпрати в несвяст; след известно време тя дойде на себе си — беше на задната седалка, Дейвид я изнасилваше. После той взе стая в мотел, нареди ѝ да се изкъпе и заяви, че е виновна, задето ѝ е избил един зъб. По-късно отидоха да вземат Бей от детската градина. Дейвид беше отправил запитвания до много детски заведения и така беше открил бегълките. Беше олицетворение на очарователен джентълмен и учителките му повярваха, че Сидни е пострадала при автомобилна катастрофа.

Отведе ги обратно в Сиатъл. Показа се, че е станал още по-жесток от преди. Пристъпите му на гняв бяха непредсказуеми. Случваше се Сидни да приготвя сандвичи за дъщеря си или да е под душа, ненадейно Дейвид се появяваше и я удряше в корема, или я облягаше на кухненския плот, смъкваше бикините ѝ, проникваше в нея и непрекъснато ѝ повтаряше, че вече няма да му се изплъзне.

През двете години, откакто насила беше върнал Сидни от Боас, често ѝ се случваше да влезе в някоя стая и да усети уханието на рози или да се събуди нощем от уханието на разцъфнали орлови нокти. Миризмите винаги проникваха през прозорец или през врата, която водеше навън.

Една нощ, докато гледаше спящата си дъщеричка, тихичко плачеше и се питаше как да я защити, след като бяха в опасност и ако останеха, и ако избягаха, внезапно истината проблесна в съзнанието ѝ.

Ароматите бяха свързани с родния ѝ дом.

Къщата ги зовеше при себе си.

С Бей тихичко слязоха по стълбището, обгърнато от утринния полумрак. Съседката Сюзан щеше да ги види, ако излезеха през входната или през задната врата, затова се приближиха до прозореца в дневната, който гледаше към малкия двор встрани от къщата. Предишната вечер Сидни беше махнала предпазната мрежа, сега тихо отвори прозореца и помогна на Бей да се прехвърли през перваза. Хвърли на земята сака си, куфар с най-необходимото и раничката, в която дъщеря ѝ беше сложила разни любими нещица. Пропълзля навън, преведе малката през храстите, на бегом прекосиха паркинга. Грета беше обещала да остави субаруто пред къщата с номер сто на

съседната улица. Ключовете щяха да са под сенника. Нямахше значение, че колата не е застрахована и номерата са фалшиви. Важното беше да ги отведе далеч от тук.

Заръмя ситен дъждец. Майка и дъщеря тичаха по тротоара, като заобикаляха местата, осветени от уличните лампи.

От косата на Сидни вече течеше вода, когато стигнаха къщата с номер сто. Тя тревожно се огледа. Къде беше колата? Затича напред-назад из паркинга. Имаше само едно субару, но беше прекалено ново, за да струва само триста долара. Освен това беше заключено, на предната седалка имаше вестници и пластмасова чаша с капаче. Колата беше чужда.

Сидни отново запрепуска из паркинга, за всеки случай изтича и до другия на улицата.

Колата я нямаше.

Останала без дъх, се втурна обратно при Бей. Как можа да изпадне в такава паника, че да остави детето само дори за миг? Тъкмо сега всяка грешка можеше да е фатална. Седна на тротоара между една хонда и форд комби и закри с длани лицето си. Жалко за усилията и най-вече за смелостта ѝ. Как да върне Бей в онази къща, как да я осъди на живот, изпълнен с насилие и страх? Не можеше, не искаше повече да е Синди Уоткинс.

Бей седна до нея и тя я прегърна.

— Не се тревожи, мамо — прошепна малката. — Всичко ще се нареди.

— Знам, съкровище. Да поседим още малко, става ли? Мама ще измисли какво да прави.

В четири сутринта градът още спеше и Сидни се стресна, когато чу ръмженето на приближаваща се кола. Придърпа малката към себе си и се прислони до комбито, за да не ги видят. Ами ако беше Сюзан? Ако се беше обадила на Дейвид?

Колата спря.

Затръшна се врата.

— Синди? — подвикна Грета и се приближи. Беше нисичка блондинка, която винаги носеше каубойски ботуши и два пръстена с тюркоази.

— Божичко! — прошепна Сидни.

— Извинявай. — Грета коленичи пред нея. — Много съжалявам. Опитах се да спра тук, но някакъв тип ме заплаши, че ще повика „паяк“. Наложих се да обикалям из квартала и на половин час да минавам от тук.

— Божичко!

— Успокой се. — Грета ѝ помогна да се изправи и поведе двете с Бей към субару комби. Предното ляво стъкло беше счупено и покрито с полиетилен, каросерията бе осеяна с петна от ръжда. — Пази се. Замини колкото е възможно по-далеч.

— Благодаря ти.

Грета кимна и се качи в джипа, който беше последвал субаруто.

— Видя ли, мамо! — възкликна Бей. — Знаех си, че всичко ще се оправи.

— И аз, миличко — излъга Сидни.

* * *

Сутринта след вечерята у Ана Чапъл Клеър отиде в градината да набере джоджен. Предстоеше ѝ да приготви храната за ежегодния обяд на Аматорското ботаническо дружество в Хикори, който щеше да е в петък. Ексцентричните възрастни дами, които членуваха в асоциацията, бяха готови да платят добре за меню, съставено от ядивни цветя, и да препоръчат Клеър на богатите си приятелки. Тя имаше късмет, че получи поръчката, само че работата беше много, тоест трябваше да се стегне и да вземе някое местно момиче да ѝ помага при сервирането.

Солидната метална ограда беше като на готическо гробище, на места храстите бяха високи почти метър и сякаш напълно изолираха градината от околния свят. Увивните растения бяха пропъззели и върху портата, а ключалката бе таен отвор, който само малцина можеха да намерят.

Тя ги забеляза още щом влезе.

Сред дивите моркови надничаха мънички листенца бръшлян.

Бръшлян в градината.

Появил се през нощта.

Градината ѝ подсказваше, че нещо се опитва да влезе — нещо, което наглед бе красиво и безобидно, но щеше да завземе цялата територия, ако му се удадеше възможност.

Клеър изскубна бръшляна и задълба в пръстта да извади корените. След миг забеляза мъхнато стъбло, увито около люляков храст, и запълзя към него.

Толкова бе улисана на влизане, че забрави да затвори градинската порта, ето защо след около половин час изненадано вдигна глава, като чу стъпки по чакълената пътека, виеща се около цветята.

Видя Тейлър, който носеше кашонче и смаяно се озърташе, сякаш беше попаднал в омагьосана градина. Тук всичко цъфтеше едновременно дори през сезони, когато цветята спяха. Той ненадейно спря, когато зърна Клеър, коленичила под люляковия храст. Втренчи се в нея, все едно напругаше очи да я различи в сумрака.

— Аз съм Тейлър Хюс — промърмори, сякаш тя не би го познала. — Съседът ви.

Клеър кимна:

— Помня ви.

Той се приближи до нея, клекна и остави на земята кашончето:

— Ябълки. Паднаха през оградата. Сигурно са поне дузина. Не знам дали ги използвате, но за всеки случай ги донесох. Позвъних на вратата, обаче никой не ми отвори.

Клеър придърпа кашончето:

— Не ги използвам, но все пак благодаря. Не обичате ли ябълки?

Тейлър поклати глава:

— Не особено. Нямам представа как са паднали в двора ми. Дървото е прекалено далеч.

Не спомена да е имал видение и Клеър изпита облекчение. Вероятно не беше изял нито една ябълка.

— Сигурно вятърът ги е отнесъл — измънка тя.

— Направи ми впечатление, че по ябълковите дървета в кампуса няма плодове по това време на годината.

— Това тук цъфти зиме и дава плод през пролетта и лятото.

— Невероятно — промърмори Тейлър.

Тя се извърна да погледне дървото в дъното на градината. Не беше много високо, но клоните му бяха разперени като ръце на

балерина, стиснали ябълките в дланите си. На места сивкавата дървесна кора бе набръчкана и позеленяла. Само на това място в градината растеше трева — заобикаляше дървото и макар да бе доста висока, не стигаше до клоните, сякаш му оставяше място да диша спокойно.

Клеър не знаеше причината, но от време на време дървото наистина хвърляше ябълки, като че ли да разнообрази скучното си ежедневие. Като малка спеше в стая с изглед към двора. През лятото нощем не затваряше прозореца и често сутрин намираше на пода една-две ябълки.

Тя строго го изгледа. Понякога това помагаше и дървото преставаше да върши бели.

— Най-обикновена ябълка — отсече, приведе се към люляковия храст и отново заизтръгва бръшляна.

Тейлър пъкна ръце в джобовете си и безмълвно впери поглед в нея. Клеър бе свикнала да работи сама в градината и едва сега осъзна, че ѝ е липсвало човешко присъствие. Спомни си как помагаше на баба си. Градинарството не би трябвало да е самотно занимание.

Най-сетне Тейлър наруши мълчанието:

— Отдавна ли живеете в Баскъм?

— Почти през целия си живот.

— Почти ли?

— Родът ми е местен. Майка ми е родена в градчето, известно време е живяла другаде, но се върна заедно с мен, когато бях на шест. Оттогава съм тук.

— Значи сте местна.

Клеър се вцепени. Как бе възможно? Как го бе сторил само с три думички? Току-що ѝ беше казал тъкмо това, което тя копнееше да чуе. Домогваше се до нея, без да подозира какво прави. Той беше бръшлянът, нали? Много бавно извърна глава и погледна върлинения мъж с грубоватото лице и прекрасни кафяви очи.

— Да — прошепна едва чуто.

— А кои са гостите ви?

Едва след секунда тя осъзна смисъла на думите му:

— Гости ли? Не очаквам гости.

— Видях как пред къщата ви спря кола, пълна с кашони и сакове. Реших, че някой се преселва у вас.

— Странно. — Клеър се изправи и свали ръкавиците. Обърна се и излезе от градината, но първо се увери, че Тейлър я следва. Не смееше да го остави сам при дървото въпреки твърдението му, че не обича ябълки. Измина алеята, заобикаляща къщата, и спря като ударена от гръм до магнолията в двора. Тейлър застана зад нея и я хвана за раменете, сякаш бе усетил, че краката ѝ се подкосяват.

Този бръшлян!

Момиченце на около пет години тичаше с разперени ръце из двора. Някаква жена се беше облегла на раздрънканото субару комби, скръстила беше ръце на гърдите си и наблюдаваше детето. Косата ѝ беше сплъстена, под очите ѝ имаше тъмни кръгове, изглеждаше крехка и уязвима. Сякаш едва се сдържаше да не затрепери и да рухне.

Клеър машинално се запита дали, когато бременната Лорълай се е появила ненадейно с шестгодишната си дъщеричка, вкопчена в ръката ѝ, баба ѝ е изпитала същите чувства — облекчение, гняв, печал, паника.

Насили се да се раздвижи и прекоси двора, поне за миг забравила Тейлър.

— Сидни?

Сидни се стресна и се отдръпна от колата. Изглежда сестра си от глава до пети и едва тогава се усмихна. Изплашената жена, която отбранително притискаше ръце до гърдите си, бе заменена от предишната Сидни — онази, която се подиграваше на фамилното име, без да подозира какво щастие е да си родена тук.

— Здравсти, Клеър.

Клеър спря на няколко метра от нея. Хрумна ѝ, че може да е призрак или двойница на сестра ѝ. Сидни не би позволила да я видят с коса, сплъстена от мръсотия. За нищо на света не би допуснала да се покаже пред хората с тениска, изцапана с храна. Тя беше такава чистница, толкова организирана. Полагаше неимоверно старание да не прилича на другите Уейвърли.

— Къде беше?

— Къде ли не. — Невероятната усмивка озари лицето ѝ и вече нямаше значение как изглеждат косата и дрехите ѝ. Да, наистина беше Сидни.

Малката престана да обикаля двора и изтича при нея. Сидни я прегърна:

— Дъщеря ми Бей.

Клеър погледна детето и се насили да се усмихне. Момиченцето беше тъмнокосо като нея, но имаше сините очи на майка си.

— Здравей, Бей.

— А господинът е... — подхвърли Сидни.

— Тейлър Хюс. — Той подаде ръка. Клеър се сепна — не беше усетила кога отново е застанал зад нея. — Живея в съседната къща.

Сидни се здрависа с него и кимна:

— Къщата на семейство Сандърс. Стегнаха сте съборетината. Не беше синя последния път, когато я видях, а мръснобяла.

— Заслугата не е моя. Купих я ремонтирана.

— Аз съм Сидни Уейвърли, сестрата на Клеър.

— Приятно ми е. Е, аз тръгвам. Клеър, ако ви потрябвам... — Потупа я по рамото и се отдалечи. Клеър беше обзета от противоречиви емоции. Не искаше той да си тръгва, но, разбира се, не можеше и да остане. Оставил я беше насаме със Сидни и мълчаливата ѝ дъщеричка и тя се чувстваше като в небрано лозе.

Сестра ѝ повдигна вежди:

— Много е секси.

— Уейвърли — промърмори Клеър.

— Какво?

— Ти каза, че фамилното ти име е Уейвърли.

— Така беше поне доскоро.

— Мислех, че го ненавиждаш.

Сидни равнодушно сви рамене.

— Ами Бей? — попита Клеър.

— И тя е Уейвърли — тросна се Сидни и помилва малката: — Поиграй си още малко, съкровище. — Щом дъщеря ѝ се отдалечи, тя добави: — Къщата изглежда невероятно. Нов покрив, нови прозорци, нова боя. Нямах представа, че е толкова красива.

— Ремонтирах я с парите от застраховката на баба Уейвърли.

Сидни се обърна, уж да проследи с поглед как Тейлър се качи по стъпалата към верандата и влезе в къщата. Само че Клеър я познаваше прекалено добре. Сестра ѝ беше потресена. Нима очакваше да завари баба им жива и здрава? Какво очакваше?

— Кога? — прошепна Сидни.

— Какво кога?

— Кога почина тя?

— Преди десет години. На Бъдни вечер, малко след заминаването ти. Нямахме начин да ти съобщя. Не знаехме къде се намираш.

— Баба знаеше. Бях ѝ казала. Виж, може ли да преместя таратайката зад къщата? — Сидни удари с юмрук по предния капак. — Иначе кой знае какво ще си помислят хората.

— Къде е колата на баба, която тя ти отстъпи?

— Продадох я в Ню Йорк. Баба каза, че мога да я продам, ако поискам.

— Живяла си в Ню Йорк, така ли?

— Не, останах там само година. Не се задържах дълго на едно място, също като мама.

Погледите им се срещнаха, ненадейно настъпи тишина.

— Защо си дошла, Сидни?

— Търся си дом.

— За колко време?

Сидни тежко въздъхна:

— Не знам.

— Не можеш да оставиш Бей тук.

— Какво?

— Както мама ни заряза. Не можеш да я зарежеш тук.

— Никога няма да изоставя дъщеря си! — В гласа на Сидни прозвучаха истерични нотки и внезапно Клеър разбра, че сестра ѝ премълчава нещо. Нещо съдбовно се бе случило, та тя да се върне в омразното ѝ градче. — Какво искаш да направя? Да ти се моля на колене?

— Не искам да се молиш.

— Нямам къде другаде да отида. — Сидни сякаш изплю думите като люспи от слънчогледово семе; те залепнаха за тротоара и се втвърдиха под палещите лъчи на слънцето.

Клеър се запита как да постъпи. Не биваше да изгони сестра си. Пък и от горчив опит знаеше, че близките могат да ти причинят най-много страдания.

— Закусвали ли сте? — промърмори.

— Не.

— Чакам ви в кухнята.

— Миличка, ела да преместим колата! — провикна се Сидни и малката хукна към нея.

— Бей, обичаш ли ягодови кексчета? — попита Клеър.

Момиченцето се усмихна и се превърна в копие на майка си като малка. Сърцето на Клеър се сви, спомни си как искаше да отнеме всичко от сестричката си, как я гонеше от градината, за да не види какво правят двете с баба й, как криеше рецептите на най-горните полици, та Сидни да не узнае тайните съставки. Много по-късно, когато порасна, все се питаше дали тя не е причината сестра й да намрази всичко, свързано с фамилията Уейвърли. И това дете ли щеше да ненавижда всички Уейвърли? Бей не знаеше, че също има скрита дарба. Може би тя, Клеър, щеше да я научи да я използва. Не знаеше дали със Сидни изобщо ще се сдобрят и колко време възнамерява да остане сестра й, но чрез Бей щеше да се опита да изкупи вината си.

В разстояние на няколко минути животът й се бе променил. Баба й беше приютила двете със Сидни, и то без да задава въпроси. Така постъпваха истинските Уейвърли.

— Ягодовите кексчета са ми любимите! — възкликна Бей.

Сидни се сепна:

— Как разбра?

— Не аз, Иванел разбра. — Клеър тръгна към къщата.

* * *

Сидни остави субаруто зад къщата редом с белия миниван, паркиран пред гаража. Първо извади платнената си торба и раничката на Бей, после заобиколи колата, свали регистрационния номер и го пхна в чантата. Така никой нямаше да разбере откъде идват.

Бей, която бе изтичала напред, я чакаше на алеята между къщата и градината.

— Наистина ли ще живеем тук? — запита поне за шестнайсети път, откакто сутринта бяха спрели пред входната врата.

Сидни дълбоко си пое въздух. Господи, още й се струваше невероятно.

— Да — отвърна.

— Това е къща за принцеси. — Малката се обърна и посочи отворената градинска порта: — Може ли да разгледам цветята?

— Не. Цветята са на Клеър. — Чу се тупване, от градината се изтърколи ябълка и спря пред краката ѝ. Тя не се стресна. В семейството бяха свикнали с дървото, което предсказваше бъдещето на хората и ги замеряше с ябълки. Пък и то я посрещаше много по-сърдечно от сестра ѝ. — И не припарвай до ябълковото дърво.

— Не обичам ябълки.

Сидни коленичи пред дъщеричката си. Приглади косата ѝ, оправи блузката ѝ:

— И така, как се казваш?

— Бей Уейвърли.

— Къде си родена?

— В междуградски автобус.

— Кой е баща ти?

— Не го познавам.

— Откъде си?

— Отвсякъде.

Тя хвана ръката на малката:

— Нали разбираш защо трябва да казваш тези неща?

— Защото тук сме различни. Не сме като преди.

— Удивляваш ме.

— Благодаря. Дали Клеър ще ме хареса?

Сидни се изправи, за миг ѝ причерня, зави ѝ се свят. Побиха я тръпки, всяко примигване ѝ причиняваше болка. Толкова беше уморена, че едва се държеше на крака, но не искаше да прояви слабост пред Бей, а още по-малко пред сестра си. Насили се да се усмихне и промълви:

— Сигурна съм, че ще те обикне.

— Аз я харесвам. Прилича на Снежанка.

През солариума влязоха в кухнята, Сидни се огледа, обзета от чувство, напомнящо страхопочитание. Помещението беше преобразено и сега заемаше и площта на някогашната трапезария. Умивалниците и плотовете бяха от алпака, монтирани бяха два ресторантски хладилника и две фурни.

С Бей безмълвно седнаха до масата и загледаха как Клеър приготви кафеарката, после пъкна във фурната две замразени ягодови кекчета. Сидни си мислеше, че сестра ѝ се е променила — не изцяло, но някак неуловимо, както светлината се променя в течение на деня — пада под друг ъгъл, оттенъкът е различен. И поведението ѝ бе друго, вече не се държеше като властна егоистка. Но под привидното ѝ спокойствие, напомнящо спокойствието на баба им, сякаш прозираше скрито предупреждение: „Оставете ме на мира и аз ще съм доволна.“

Докато наблюдаваше сестра си, Сидни за пръв път си даде сметка, че Клеър е красива. Досега не беше обръщала внимание на външността ѝ. Май и собственикът на съседната къща харесваше Клеър. А Бей беше очарована от леля си и не откъсваше поглед от нея, когато сложи пред нея кекчето и чаша мляко.

— Значи имаш фирма за обслужване на тържества — промърмори Сидни, когато Клеър ѝ подаде кафето. — Видях надписа на вана отвън.

— Да — лаконично отвърна сестра ѝ и обърна глава, при което се разнесе омайващият аромат на мента и люляк. Косата ѝ беше по-дълга от преди и като шал закриваше раменете ѝ. Сидни беше специалистка по косите. С удоволствие завърши курса за фризьорки, обичаше работата си в салона в Боас. Хората не подозираха колко издайническа е косата, а тя по рождение разбираше езика ѝ. Чудно ѝ беше, че колежките ѝ не владееха това умение. За нея открай време то бе съвсем естествено.

Нямаше сили да разговаря със сестра си, която издигаше помежду им преграда, затова отпи от кафето и с изненада откри, че е с канела, както го приготвяше баба Уейвърли. Искаше ѝ се да го изпие, но ръката ѝ се разтрепери и тя остави чашата.

Умираще за сън. Грижеше се Бей да спи поне по няколко часа, обаче самата тя бе прекалено изплашена, да не би да ги преследват, затова си позволяваше да подремне само на паркингите пред магазините от веригата „Уол Март“ край магистралата. Струваше ѝ се, че още се взира в безкрайното асфалтирано платно, още чувстваше вибрацията в костите си. По време на пътуването, продължило десет дни, двете с малката оцеляваха само с храната, която беше изнесла тайно — бял хляб, евтино фъстъчено масло с противен вкус и още по-противни солени бисквити, които се разпадаха при докосване. Не беше

сигурна още колко ще издържи, преди истерично да се разридае. Едва изчака Бей да привърши закуската и промърмори:

— Хайде, слънчице, ще те заведа да полегнеш.

— Застлах леглата с новите чаршафи, които ми донесе Иванел — отбеляза Клеър.

— Коя стая?

— Знаеш къде е твоята стая. Бей може да спи в предишната ми спалня, аз сега съм в стаята на баба — отговори Клеър, без да се обърне, и заизважда от шкафовете големи кутии с брашно и захар.

Сидни поведе Бей право към стълбището, без да се оглежда — от безсънието ѝ се виеше свят, освен това не искаше да види другите промени.

Дъщеричката ѝ затича нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж и се заливаше от смях.

„Струваше си! — каза си Сидни. — Струваше си да рискувам, за да видя детето си толкова щастливо.“

Първо заведе дъщеря си в предишната стая на Клеър. Обзавеждането беше различно, мебелите не си подходяха. Тук беше масичката за шев, донесена от всекидневната на долния етаж, леглото бе пренесено от спалнята на баба им. Бей изтича до прозореца и възкликна:

— Харесвам я тази стая!

— С леля ти Клеър с часове стояхме до прозореца и гледахме градината. Можеш да спиш при мен, ако искаш. Стаята ми гледа към синята къща в съседство.

— Ще видя.

— Ще започна да внасям багажа. Ела с мен.

Бей умоляващо я изглежда:

— Може ли да остана тук?

Сидни беше прекалено уморена да спори, затова каза:

— Не мърдай от тук. По-късно заедно ще разгледаме всичко.

Само че вместо да се върне при колата и да свали кашоните и саковете, тя отиде в предишната си стая. Като малка често се затваряше тук, понякога си представяше, че злата ѝ сестра я е хвърлила в тъмница като в някоя приказка. Цели две години криеше под леглото си въже, усукано от чаршафите си, за да се спусне през прозореца, когато мама се върне да я спаси. Само че като поотрасна и помъдря, тя

разбра, че това няма да се случи. Разбра още, че родителката ѝ е постъпила правилно, като е запитала в неизвестна посока. Самата тя нямаше търпение да се махне от градчето и да последва в колежа гаджето си Хънтър Джон Матисън, защото щяха да са влюбени един в друг до края на живота си, пък и дори да се върнеха в Баскъм, нямаше да е проблем, понеже той не се държеше с нея като с жена от семейство Уейвърли. Само дето накрая се промени.

Тя въздъхна и с благоговение прекрачи прага, сякаш влизаше в храм, изпълнен със спомени от миналото. Леглото и скринът си бяха на същите места. На рамката на голямото огледало още стояха стикерите, които беше залепила навремето. Отвори дрешника и видя кашони, пълни със спално бельо, изгризано от мишките. Стаята обаче не изглеждаше запусната. Нямаше нито пращинка, долавяше се позната миризма на карамфил и кедър. Клеър я беше поддържала, не я беше превърнала в дневна, нито в склад за ненужни вещи и мебели.

Сякаш нещо се пречупи в нея.

Седна на леглото и зариде, като затискаше с длан устата си, за да не я чуе Бей, която тихо си тананикаше в съседната стая.

Десет дни непрекъснато пътуване.

Жадуваше да се изкъпе.

Клеър се беше разхубавила и променила.

Баба Уейвърли си беше отишла.

На Бей ѝ харесваше тук, но тя още не знаеше какво означава да си от фамилията Уейвърли.

Какво ли правеше Дейвид?

Дали не беше оставила следи, по които той отново да я открие?

Толкова много неща се бяха променили, но стаята ѝ беше точно както я бе оставила.

Пропълзя до възглавницата и се сви на кълбо. След секунди спеше непробудно.

ТРЕТА ГЛАВА

Мъжките задници сами по себе си бяха като произведения на изкуството. Приятно бе да ги съзерцаваш.

Младежите, които бягаха по университетската писта, бяха прекалено жизнени и бързи и ако Иванел изпиташе необходимостта да им даде нещо, никога нямаше да ги догони. Подаръците сякаш го знаеха и не й се натрапваха през учебната година. През лятото обаче пистата се използваше от по-възрастни хора и понякога нещо я подтикваше да им връчи пакетчета, съдържащи шишенца с кетчуп и пинсети. Веднъж подари на една старица буркан с акациев мед. „Летните“ бегачи я смятаха за чешит и се споглеждаха зад гърба й.

Тази сутрин, вместо да отиде на пистата, Иванел реши да се разходи из центъра на градчето преди отварянето на магазините. Около площада винаги се срещаха хора, бягащи за здраве. Тя последва неколцина и скоро се озова пред „Деликатесите на Фред“. Неволно погледна през витрината. Въпреки ранния час Фред беше там и тъкмо се навеждаше да вземе кофичка с йогурт от щанда за млечни продукти. Измачканите му дрехи бяха красноречиво свидетелство, че е спал в канцеларията. Иванел предположи, че виното от мушкато не е подействало на Джеймс или че Фред се е отказал да го използва. Понякога след дългогодишно съжителство хората започваха да си въобразяват, че в миналото отношенията им са били по-добри. С течение на времето спомените — дори неприятните — започваха да изглеждат прекрасни в сравнение с настоящето.

Всеизвестно бе, че Фред и Джеймс са двойка. Хората бяха свикнали да си затварят очите за факта, че двамата са хомосексуалисти, защото връзката им беше стабилна — изключение, което обикновено се правеше само за много възрастни двойки. Иванел познаваше Фред. Знаеше колко държи на хорското мнение. В това отношение много приличаше на баща си, макар че никога не би го признал. Упрекнеше ли го някой, той беше готов да промени целия си начин на живот, само и само да не го разкритикуват отново. Щеше да му е безкрайно неприятно да се разбере, че отношенията му с Джеймс

не са като преди. Връзката им беше солидна. Не биваше да измами очакванията на околните.

Иванел усещаше, че трябва да си тръгне, но се изкуши да остане още няколко секунди, за да провери дали дарбата ѝ ще се задейства. Втренчи се в него, ала не ѝ хрумна нищичко. Можеше да му даде само съвет, а повечето хора не я приемаха насериозно. Иванел не беше толкова умна и загадъчна като роднините си от фамилия Уейвърли, които открай време обитаваха старовремската къща на Пендланд Стрийт. Тя обаче притежаваше способността да предсказва бъдещето. От малка подаваше на майка си кърпа, преди млякото да се е изляло, затваряше прозорците, макар да нямаше признаци за приближаване на буря, пак тя даде на свещеника капки против кашлица, преди той да получи пристъп по време на неделната проповед.

Преди много години тя имаше съпруг. Запозна се с него, когато и двамата бяха шестгодишни, и същия ден му подари черното камъче, което беше намерила на пътя. През нощта той потропа с камъчето по прозореца ѝ и двамата станаха първи приятели. Женени бяха от трийсет и осем години, през които тя нито веднъж не изпита потребност отново да му подари нещо, но изведнъж я обзе желание да му купи костюм. Оказа се, че е защото той нямаше приличен костюм, с който да го погребат, когато почина след седмица. Иванел предпочиташе да не разсъждава върху дарбата си, понеже се дразнеше от мисълта, че не знае защо подаръците ѝ са необходими на хората. Понякога нощем, когато къщата ѝ се струваше ужасно пуста, тя се питаше какво щеше да стане, ако не беше купила костюм на мъжа си.

Видя как Фред се приближи до рафта със стоки за пикник и разпечата кутия с пластмасови прибори за хранене, извади лъжица, после махна капачето на кофичката с йогурт. Тя знаеше, че е стояла прекалено дълго пред витрината, но се размечта — представи си колко ще е хубаво да живее в бакалница или в „Уол Март“, или още по-добре — в търговски център, защото в отделите за спално бельо имаше легла, а в ресторантите предлагаха вкусна храна.

Изведнъж се сепна и видя, че Фред я наблюдава през витрината.

Иванел се усмихна и му помахна.

Той се приближи до вратата, отключи я и излезе на улицата:

— Трябва ли ти нещо, Иванел?

— Не. Минавах оттук и те видях.

— Случайно да имаш подарък за мен?

— Не.

— О... — разочаровано измънка Фред, сякаш изгаряше от желание да получи нещо, което ще оправи живота му. Само че за любовните връзки нямаше лек. Той се огледа дали някой ги наблюдава, приведе се към нея и прошепна:

— Две вечери подред го моля да се върне по-рано, а негова милост въобще не се прибра. Чудя се какво да правя у дома, когато го няма, Иванел. Винаги той командва. Снощи дори не можах да реша в колко часа да вечерям. Ако хапнех прекалено рано и той се върнеше у дома, нямаше как да се храня заедно с него. Ако ли пък чаках прекалено дълго, щеше да стане прекалено късно за вечеря. В два часа през нощта ми хрумна да приготвя закуска, ако той случайно се прибере. Щеше да е чудесен жест, нали така? Дойдох в магазина да взема това-онова, но Джеймс винаги ми оставя списък с необходимите продукти и сега се оказах като в небрано лозе. Мислех си: „Ами ако той не иска грейпфрут? Или ако взема кафе, което не му допада?“ Накрая съм заспал на канапето в канцеларията. Вече не знам какво правя.

Иванел поклати глава:

— Отлагаш неизбежното, ето какво правиш. Налага ли се да направиш нещо, действай. Отлагането само влошава положението. Повярвай, знам го от опит.

— Опитвам се. Купих от Клеър вино от мушкато.

— Съветвам те да поговориш с него. Не чакай да се прибере у дома. Телефонирай му и му постави въпроса ребром. Престани да отлагаш. — Тя се засмя, като видя как Фред се навъси. — Ясно, още не си готов. Може пък виното да подейства, ако някак си го накараш да го изпие. Но каквото и да решиш, не го прави, докато си по чорапи.

Той се стресна, погледна надолу и се шмугна обратно в магазина.

Иванел въздъхна и отново тръгна по тротоара, загледана във витрините. Обичайните любители на утринния крос вече ги нямаше, затова тя реши да се прибере у дома и да се преоблече за срещата със Сидни. Предишната вечер Клеър ѝ беше съобщила по телефона за ненадейната поява на сестра си; очевидно беше изпаднала в паника, макар да се прикриваше. Иванел я успокои, че всичко ще бъде наред.

Напомни ѝ, че завръщането у дома винаги е положителен знак. Нищо не можеше да се сравни с родния ром.

Отмина козметичния салон „Бяла врата“, където жени с прекалено много свободно време и с прекалено много пари плащаха майка си и баща си за подстригване и масажи. Спря пред витрината на „Максин“, шикозния бутик за дрехи, посещаван от дамите, които си правеха прически в съседния салон, и се възхити от изложената копринена блуза с копченца на яката.

Влезе в магазина, въпреки че още не бяха обърнали табелката с надпис „Отворено“. Потребността да подари нещо я гризеше отвътре, не ѝ даваше покой и нямаше да миряса, докато не бъде задоволена.

Настояваше Иванел да купи за Сидни копринената блуза.

* * *

Сидни внезапно се събуди и стреснато си погледна часовника. Нямаше намерение да спи, а ето, че се беше унесла. Олюлявайки се, отиде в банята, пи вода направо от крана, после си наплиска лицето.

Излезе в коридора и надникна в съседната стая, но Бей не беше там. Леглото ѝ обаче беше оправено, любимите ѝ плюшени играчки бяха наредени върху възглавниците. Сидни провери всички стаи на горния етаж и тичешком слезе по стълбището, опитвайки се да преодолее паниката. Къде ли се беше дянала дъщеря ѝ?

Влезе в кухнята и се вцепени.

Бе прекрачила в рая, а баба ѝ беше тук, и то във всеки аромат.

Ванилена захар.

Пикантни подправки.

Прясна мая.

Така готвеше баба Уейвърли. Навремето Клеър неизменно намираще начин да прогони сестричката си от кухнята. Сидни седеше в коридора и се вслушваше в бълбукането на сосовете на печката, цвъртенето на месото на скарата, потракването на тенджери и тигани, приглушените гласове на Клеър и баба Уейвърли.

Върху големия плот от алпака в средата на помещението стояха две големи купи, едната пълна с лавандула, другата — с листа от глухарчета. На другите плотове бяха подредени горещи самуни хляб,

от които излизаше пара. Бей се беше качила на стол до масата и с тънка четчица нанасяше разбити белтъци върху мънички теменужки. Клеър вземаше едно по едно цветчетата, овалваше ги в ситно смляна захар и ги подреждаше в голяма тава.

— Как смогна да свършиш всичко това само за два часа? — възкликна Сидни.

Сестра ѝ и малката се обърнаха.

— Здравсти. — Клеър недоверчиво я изгледа. — Как се чувстваш?

— Добре съм. Подремнах за малко.

Бей скочи от стола, изтича при майка си и я прегърна. Носеше синя престилка с надпис „Уейвърли Кетъринг“, която се влачеше по пода.

— Помагам на Клеър да захароса виолетки за украса. Ела да видиш. — Тя хукна обратно към стола до масата.

— По-късно, миличко. Да разтоварим багажа от колата и да оставим леля ти да си гледа работата.

— С Бей пренесохме всичко още вчера — обади се Клеър.

Сидни отново си погледна часовника:

— Какви ги говориш? Спала съм само два часа.

— Пристигнахте вчера сутринта. Спа цели двайсет и шест часа.

Сидни се почувства, сякаш сърцето ѝ отиде в гърлото. Олюля се, хвана се за масата и седна. Нима бе оставила дъщеря си сама повече от едно денонощие? Дали Бей се беше изпуснала за Дейвид? Клеър погрижила ли се е за нея, или малката е прекарала ужасна нощ в чуждата къща?

— Бей...

— Бей ми помагаше — прекъсна я Клеър. — Не е от разговорливите, но схваща много бързо. Вчера готвихме цял ден, вечерта ѝ помогнах да се изкъпе във ваната и я сложих да си легне. Сутринта пак се захванахме с готвене.

Вероятно Клеър я смяташе за лоша майка. Единственото, с което Сидни се гордееше, а ето какво впечатление беше създала. В тази къща тя никога не бе сигурна коя е всъщност.

— Пийни кафе — подхвърли сестра ѝ. — Иванел каза, че по-късно ще се отбие да те види.

— Остани, мамо. Виж какво умея да правя.

„Вземи се в ръце“ — каза си Сидни.

— Добре, съкровище, никъде няма да ходя. — Наля си чаша кафе и попита: — Как е Иванел?

— Добре е. Изгаря от нетърпение да те види. Хапни си хляб с лавандула. С Бей си отрязахме от онзи там. Има и масло с подправки.

Сидни се запита дали загрижеността на сестра ѝ е искрена. През изминалите години често мислеше за нея. Най-вече я съжаляваше — тя, Сидни, бе авантюристка и любителка на силните усещания, а бедната Клеър нямаше амбиции, освен да си стои у дома в тъпото градче. Да, жестоки мисли, но ѝ вдъхваха увереност, защото открай време завиждаше на сестра си за спокойствието, с което приемаше истинската си същност. Клеър се радваше на заминаването ѝ. Сега пък ѝ говореше така, сякаш бе глупаво момиченце. Командваше я какво да закуси. Сидни се опита да нареже топлия хляб, но беше толкова гладна, че накрая отчупи голямо парче. Намаза го с масло и притвори очи. След третото парче се заразхожда из просторната кухня.

— Поразена съм — промърмори. — Не подозирах какво можеш. Всички ли рецепти са на баба?

— Само някои. Например рулото с плънка от бекон и глухарчета и лавандуловият хляб.

— Не ми позволяваше да ги видя, като бях малка.

Клеър се извърна и избърса длани в престилката си:

— Виж какво, за утре имам голяма поръчка. Обадох се на две момичета, които понякога ми помагат през лятото, но ако ти трябват пари, можеш да ги заместиш.

Сидни смаяна я изгледа:

— Искаш да ти помогна ли?

— Обикновено се справям сама, обаче за големи тържества ми е необходима помощ. Ще останеш ли до утре?

— Разбира се. Какво? Не ми ли вярваш?

— Ще се възползвам от помощта ти, докато си тук.

— Май е очевидно, че съм закъсала за пари.

Клеър се поусмихна и ледът помежду им сякаш се пропука. Сидни дотолкова се окуражи, че добави:

— Разкажи ми за този Тейлър.

Сестра ѝ сведе поглед и отново се обърна към плота:

— Какво за него?

— Идва ли днес?

— Не идва всеки ден. Всъщност вчера се отби за пръв път. Донесе ябълките, които паднали в двора му.

— Ти закопа ли ги?

— Винаги закопаваме ябълките, които падат от дървото — отвърна Клеър, а Бей озадачено я изгледа.

Сидни потръпна — искаше ѝ се колкото е възможно по-дълго да предпази дъщеричката си от семейните тайни. В името на сигурността ѝ бе жертвала възможността Бей да бъде смятана за нормална. Колкото и умна да беше малката, нямаше начин да ѝ обясни решението си.

— Този Тейлър... — подхвана, преди Бей да започне да задава въпроси. — Неженен ли е?

— Не зная. — Клеър взе тавата с виолетките и я пхна във фурната, която беше включила на най-ниската степен.

— Харесва ли ти?

— Не! — възрази леля ѝ като гузна ученичка.

— Мястото му е тук — изчурулика Бей.

Клеър сепнато се обърна към нея.

— Не се учудвай — промърмори Сидни. — Тя има собствено мнение относно мястото на всички и всичко.

— А, сега разбирам. Помолих я да ми даде вилица и тя отвори чекмеджето с приборите. Попитах я откъде знае къде са, отговорът бе, че там им е мястото. — Клеър замислено изгледа момиченцето.

— Не! — прошепна Сидни. — Не е каквото си мислиш! Не ѝ го натрапвай.

— Нямам подобно намерение — обидено отвърна сестра ѝ. — И на теб не ти е натрапено. Всъщност ти избяга от него и никой не те спря.

— Целият град ми го натрапи! Опитах се да бъда нормална, но не ми позволиха. — Тиганите, окачени над централния плот, започнаха тревожно да се полюшват като старица, която кърши ръце. Сидни се загледа в тях и въздъхна. Беше забравила колко чувствителна е къщата, как дъските на пода вибрираха от гнева на хората и как прозорците се отваряха, когато всички в стаята се засмееха в един глас. — Извинявай, нямах намерение да споря. Кажете какво да правя.

— Нищо засега. Бей, отиди с майка си. — Клеър свали престилката на малката и отново се обърна към сестра си: — Имаш ли бяла блуза и черна пола, за да ми помогнеш утре при сервирането?

— Имам бяла блуза — отвърна Сидни.

— Ще ти дам някоя от моите поли. Сервирала ли си преди?

— Да.

— С това ли се занимаваше, след като замина? Сервитьорка ли беше?

Сидни побутна Бей, за да излезе от кухнята. Какъв беше животът ѝ, след като разпери криле и излетя от Баскъм? Бягства, кражби, мъже. Клеър не разбираше от тези неща. Нямаше да ѝ разкаже за миналото си. Поне засега. Не можеше да сподели дори със собствената си сестра, след като не беше сигурна, че тя ще я разбере.

— Занимавах се с много неща. Била съм и сервитьорка — измънка.

* * *

По-късно следобед Сидни седна на верандата и се загледа в дъщеричката си, която се премяташе из двора като акробатка. Видя Иванел, която крачеше по тротоара, и се усмихна. Старицата беше по син анцуг, през рамото си беше преметнала обичайната голяма чанта. Навремето Сидни обичаше да гадае какво има в прословутата торба. Предимствата да си от фамилията Уейвърли бяха прекалено малко, но Иванел бе едно от тях. Старицата спря да поговори с Тейлър, който стоеше посред двора си и мрачно се взираше в купчината окосена трева. Очевидно беше отегчен — Сидни безпогрешно разпозна признаците. Косата му беше доста дълга, вероятно я бе оставил да порасте, за да не се къдри. Означаваше, че той притежава творческа натура, която се опитва да контролира чрез безсмислена работа, премествайки окосената трева от единия в другия край на двора.

След Дейвид тя не можеше да си представи отново да бъде с мъж, но докато наблюдаваше Тейлър, усети странна тръпка. Не го желаше, пък и той явно харесваше сестра ѝ, обаче самата идея за свестен и добър мъж ѝ вдъхна надежда. Може би не за самата нея, ала за други хора, други жени. По-щастливи жени.

Щом Иванел се раздели с Тейлър, Сидни забързано слезе по стъпалата да я посрещне. Прегърна я и възкликна:

— Иванел! Клеър ми каза, че ще дойдеш. Колко се радвам да те видя! Изобщо не си се променила.

— Още съм стара.

— Още си красива. Какво си говорехте с Тейлър?

— Така ли му е името? Стори ми се, че са му необходими чували за събиране на окосена трева. Имаше късмет, че случайно носех в торбата. Беше адски любезен. Ето номера на телефона му. — Подаде на Сидни листче, откъснато от тетрадка.

Сидни се изчерви:

— Иванел, аз не... не искам да...

Старицата я потупа по ръката:

— Миличка, нямам представа за какво ти е. Знам само, че трябваше да ти го дам. Не се опитвам да играя ролята на сватовница.

Сидни се засмя. Какво облекчение!

— Имам и още нещо за теб. — Иванел порови в торбата и извади плик, върху който бе щамповано названието на скъп магазин в центъра на градчето. Сидни отлично си го спомняше. Съученичките ѝ с богати родители пазаруваха от „Максин“. Тя работеше цяло лято, за да си купи нещо от същия магазин, за да се приобщи към тях. Извади от плика прекрасна синя копринена блуза. Беше поне с три номера по-голяма от нейния, обаче тя не бе притежавала толкова декадентска дреха, откакто сви парите на гаджето си, крадеца на коли, и живя нашироко цяла година. Дейвид беше състоятелен, но не правеше подаръци, също както никога не изпитваше угризения за жестокостта си и не се извиняваше.

Сидни седна на стъпалата, притисна блузата до лицето си и вдъхна великолепия мирис на фина хартия и английски парфюм.

— Толкова е красива! — прошепна.

Иванел седна до нея и отново заровичка в торбата си:

— Досетих се, че ще ти е голяма. Ето ти касовата бележка. Тази сутрин се разхождах из центъра белким видя някое и друго хубаво мъжко дупе. Видях блузата на витрината на „Максин“, помислих си за теб и разбрах, че трябва да я купя. Тази блуза. Този размер.

Бей се приближи и свенливо докосна блузата, която майка ѝ държеше.

— Иванел, това е дъщеря ми Бей.

Старицата погъделичка под брадичката малката и тя се изкиска.

— Прилича на баба ти като малка. Тъмнокоса, синеока. Типична Уейвърли, няма спор.

Сидни машинално прегърна Бей и я придърпа към себе си, сякаш да я защити. Не, дъщеря ѝ не беше Уейвърли!

— Ягодовите кексчета са ѝ любимите. Благодаря ти.

— Приятно е, когато подаръците ти вършат работа. — Иванел я потупа по коляното. — Къде е Клеър?

— В кухнята. Има голяма поръчка за едно дамско тържество.

— Ще ѝ помогнеш ли?

— Да.

Погледът на Иванел сякаш проникваше в душата ѝ. Сидни открай време я обичаше. Кое дете не обича старица, раздаваща подаръци? Само че Клеър сякаш я разбираше най-добре.

— Запомни нещо за сестра си. Тя не обича да се моли за каквото и да било.

Бей изтича на двора и отново започна да се премята, двете я поздравиха за ловкостта ѝ и замълчаха. След известно време Иванел продължи:

— Не е лесно да молиш за помощ. Постъпи смело, като дойде тук. Гордея се с теб.

Сидни я погледна в очите и разбра, че тя знае истината.

В петък около пет следобед Клеър, Сидни и Бей се прибраха у дома, след като бяха сервирали обяда на дамите в Хикори. На връщане Бей заспа в минивана. За учудване на Сидни сестра ѝ не се възпротиви да вземат детето, когато тя ѝ каза, че предпочита да не оставя малката при Иванел, на непознато място. Клеър каза:

— Не, разбира се. Тя идва с нас. — Кратко и ясно.

Бей беше на седмото небе. Възрастните дами от Ботаническото дружество се влюбиха в нея, а всеки път, когато Клеър и Сидни идваха в кухнята, за да донесат чинии или да вземат напитки, малката вече беше разчистила плотовете и бе подредила чашите със студени питиета, сякаш интуитивно знаеше какво трябва да се прави.

Сидни занесе заспалото дете в стаята му, сложи го на леглото и включи вентилатора, който Клеър беше донесла от килера, защото лятото изпълваше къщата и нажежаваше стените. Тя захвърли дрехите

си и сложи къс панталон и тениска — мислеше, че сестра ѝ също ще се преоблече, преди да разтовари минивана.

Обаче като слезе на долния етаж, видя, че Клеър е внесла всичко в кухнята, заредила е съдомиялната и вече пълнеше гарафите със сода за хляб и гореща вода, за да ги измие по-добре. Още беше с бялата блуза, черната пола и синята престилка.

— Щях да ти помогна — промърмори Сидни.

Клеър сякаш се изненада, че я вижда в кухнята:

— Мога и сама. Плащам на момичетата да ми помагат само при сервирането. Успокой се. Не знаех дали ще искаш чек, затова сложих парите в онзи плик. — Тя посочи кухненската маса.

Сидни озадачено я изгледа. Нещо не се връзваше. Не разбираше дали всичко е минало гладко. Не бяха ли работили добре заедно? Дамите от дружеството превъзнасяха храната и похвалиха нея, Сидни, за сервирането. Отначало тя беше като на тръни. Навремето, когато работеше като сервитьорка, редовно крадеше от клиентите, като не им връщаше ресто. Ако някой направеше скандал, тя започваше да флиртува с него, за да замаже положението. Пък и обикновено спеше със собственика на заведението, който щеше да вземе нейната страна, ако се стигнеше дотам. Да, умееше да омайва мъжете и да завърта главите им.

Боеше се, че като сервира на клиентките на Клеър, миналото ще възкръсне в паметта ѝ и ще ѝ се прииска да се върне към предишния си живот. Оказа се, че страховете ѝ са били напразни. Беше ѝ приятно да работи усърдно и почтено. Днешният ден ѝ напомни за най-щастливия период от живота ѝ, когато работеше във фризьорския салон в Боас. Спомни си как я боляха глезените и ръцете и как при подстригване на клиентките късите косъмчета попадаха под дрехите ѝ и я боцкаха. Беше прекрасно.

Но сега Клеър заяви, че вече не ѝ е необходима помощничка. Сидни стърчеше посред кухнята, докато сестра ѝ продължаваше да си гледа работата. Как трябваше да постъпи? Щеше да полудее, ако не вършеше друго, освен да ѝ помага от време на време. Клеър не ѝ разрешаваше дори да върши къщната работа.

— Все пак не искаш ли да ти помогна? — попита колебливо.

— Не е необходимо. Свикнала съм.

Без нито дума повече Сидни взе плика, излезе през задната врата, облегна се на раздрънканото субару и преброи парите. Клеър се оказа щедра. Може би очакваше сестра ѝ да излезе да се види с някого, да напълни колата с бензин. Само че субаруто нямаше стикер за преминал технически преглед и някой пътен полицаи можеше да я спре.

Колкото до старите си познати, засега нямаше желание да види никого.

Сгъна плика и го пхна в задния джоб на късия си панталон. Не искаше да се върне в къщата и да наблюдава как Клеър работи, затова тръгна по алеята за коли, като нарочно подритваше чакъла — вероятно по-късно сестра ѝ щеше да го изравни с гребло, за да не загрозява гледката.

Сидни отиде в предния двор и се загледа в къщата на Тейлър. Джипът му беше паркиран на улицата. Импулсивно прекоси двора и изкачи стъпалата към дома му. Почука на вратата и след като той не отвори веднага, пхна ръце в джобовете си и зачака. Може би беше заспал. Което означаваше, че не ѝ остава друго, освен да се върне вкъщи.

Чу стъпки, усмихна се и извади ръце от джобовете си, когато Тейлър отвори вратата. Беше по джинси, изцапани с боя, и размъкната тениска. Изглеждаше объркан, сякаш се питаше къде е отлетяло времето.

— Здравсти — подхвърли тя, като забеляза недоумението му. — Аз съм Сидни Уейвърли, съседката.

Той най-сетне се усмихна:

— А, да, помня ви.

— Реших да се отбия за малко — измънка тя. Забеляза как очите му се стрелнаха покрай нея, после към къщата на фамилията Уейвърли. Сидни разбра кого търси погледът му и се запита с какво го е омагьосала Клеър. Може би този човек си падаше по независимите жени, които здраво държат юздите на живота си. — Клеър не е с мен — добави.

Тейлър не успя да скрие разочарованието си, но все пак отстъпи назад:

— Извинете ме за неучтивостта. Заповядайте.

Като малка тя няколко пъти беше влизала в къщата, само че тогава тук живееше старата госпожа Сандерсън. Промяната беше

очевидна. Явно бе правен основен ремонт, вътре беше по-светло и миришеше по-приятно, вероятно защото ги нямаше многобройните котки на бившата собственичка. В дневната имаше красиво червено канапе и няколко стола, които обаче бяха разположени така, сякаш не са били премествани, след като хамалите са ги внесли в помещението. На стените бяха облепени безброй картини без рамки, навсякъде бяха натрупани кашони.

— Не знаех, че току-що сте се пренесли — смотолели Сидни.

Тейлър прокара пръсти през косата си:

— Тук съм вече месец. Каня се да си разопаковам вещите, но все не ми остава време. Бях зает в кухнята и не усетих как времето отлетя. Колко е часът?

— Минава пет. В какъв цвят боядисват кухнята?

Той поклати глава и се засмя:

— Май не ме разбрахте. Рисувам в кухнята. Там е триножникът ми.

— О, вие сте художник!

— Преподавам изкуство в „Ориън“. — Той грабна вестниците, натрупани върху един стол, и я покани да седне.

— Откога сте в Баскъм? — попита Сидни и се настани на стола.

— Скоро ще стане година. — Тейлър се огледа за свободно място, на което да седне, отново прокара пръсти през косата си и я отметна от челото си.

— Хрумна ми нещо. Ако искате, мога да ви подстрижа.

Той се обърна към нея и озадачено я изглежда:

— Можете ли?

— Пред вас стои жена, изкарала с отличие курсове за стилист.

— Чудесно. Благодаря. — Тейлър свали един кашон от канапето и седна. — Благодаря и задето се отбихте. От съседите познавам само госпожа Краноуски, която по цял ден преследва из квартала кучето си Едуард.

Сидни прихна:

— Помня я. Сигурно вече е стогодишна.

— Но все още много пъргава.

Тя отново се засмя и мислено се поздрави, че му предложи да го подстриже.

— Утре ще си донеса пособията и ще ви оправя прическата. Имате ли нещо против да взема и дъщеря си?

— Ни най-малко.

Сидни се втренчи в него:

— Знам, че харесвате сестра ми.

Изявлението ѝ го завари неподготвен, но бе прекалено възпитан, за да не отговори.

— Не обичате да увъртате, а? — подхвърли. — Само бегло познавам сестра ви, но... да, харесвам я. Заплени ме още щом я зърнах. — Тейлър се усмихна, приведе се и опря лакти на коленете си. Ентусиазмът и откровеността му бяха заразителни като прозявка. Сидни също се усмихна. — Сънувах я, както не съм сънувал никого преди. Косата ѝ беше къса, прибрана с диадема... — Той млъкна и се облегна назад. — Предпочитам да замълча, иначе ще ви се стори прекалено нелепо.

Сидни не мислеше, че изявлението му е нелепо. Изглеждаше симпатичен и толкова искрен, че тя мъничко завидя на сестра си.

— И дъщеря ми я харесва — промълви.

— Май не сте много доволна.

— Не, разбрахте ме погрешно. — Сидни въздъхна. — Очаквах съвсем друго. Навремето с Клеър не се разбирахме. Май и двете се зарадвахме, когато напуснах Баскъм. Знаех, че тя не ме харесва. Предполагах, че няма да харесва и дъщеря ми.

— Колко време ви нямаше?

— Десет години. Мислех, че никога повече няма да стъпя тук. — Поклати глава, сякаш за да прогони мислите си. — Нали не се сърдите, че ви посетих? Харесвате сестра ми, а не мен, и не ви свалям. Само че понякога изпитвам неудържимо желание да се махна от онази къща. Да поръчаме ли пица? Аз черпя.

— Чудесна идея. Май днес не съм хапнал нито залък. И още нещо — ако ще се виждаме често, да си говорим на „ти“, става ли? — Тейлър замислено я изгледа. — Нямам нищо против да идваш, когато пожелаеш, но след като те е нямало десет години, не искаш ли да се срещнеш със стари приятели и приятелки?

Стари приятели и приятелки! Тя стисна устни, за да сподави горчивия си смях. Какви ти приятели, точното определение бе двулични злобари, които гледаха да ѝ забият нож в гърба.

— Не — промълви. — Те спадат към категорията хора, заради които мислех, че повече няма да се върна в Баскъм.

— Изгорила си всички мостове, така ли?

Въпросът му я изненада. Въпреки хаоса в къщата му този човек очевидно бе доста проникателен.

— Нещо такова — измънка тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Същата вечер, докато се приготвяше за благотворителния бал, живеещата в другия край на Баскъм Ема Кларк не подозираше, че животът ѝ ще се преобърне. Всъщност очакваше с нетърпение тържеството заради вниманието, с което неизменно я обграждаха.

Жените от фамилията Кларк обожаваха да са център на вниманието най-вече от страна на представителите на силния пол. Постигаха го без усилия заради легендарните си сексуални умения. И винаги се омъжваха за заможни мъже.

Хънтър Джон Матисън, съпругът на Ема, се смяташе за най-желания ерген в градчето. Беше любезен, красив, атлетичен и наследник на семейната империя, притежаваща заводи за сглобяеми къщи. С присъщите ѝ проникателност и пресметливост майката на Ема беше решила, че дъщеря ѝ ще бъде негова съпруга, още когато двамата едва бяха проходили, фамилията им принадлежаха към един и същ обществен кръг — ето защо не ѝ беше трудно да прави намеци и да манипулира нещата в желаната от нея посока. Веднъж двете семейства дори летуваха заедно на Кейп Мей (тогава Ема и Хънтър Джон бяха десетгодишни).

— Погледнете каква прекрасна двойка са — подхвърляше при всяка възможност амбициозната родителка.

Единственият проблем бе, че въпреки манипулациите на госпожата, въпреки красотата и общественото положение на Ема и факта, че от петнайсетгодишна тя подлудяваше момчетата, докато се натискаше с тях зад скамейките на игрището, през целия гимназиален курс Хънтър Джон беше безнадеждно влюбен в Сидни Уейвърли.

Разбира се, знаеше, че не бива да се замесва с нея. Хора с неговото обществено положение не общуваха с представители на фамилията Уейвърли. Обаче всичките му приятели знаеха, че той чезне по Сидни. Разбираха го по погледите му и поведението му на трагичен герой, за когото животът без любов е безсмислен.

След като навърши шестнайсет за пръв и последен път се разбунтува и се осмели да покани на среща Сидни. За всеобща

изненада родителите му не се възпротивиха.

— Нека се позабавлява — заяви баща му. — Тя е хубавица и май не се е метнала на другите Уейвърли, следователно е безобидна. Момчето ми знае какво се очаква от него, когато се дипломира. На неговите години и аз си поживях, преди да осъзная, че е време да улегна.

Този ден беше вторият най-ужасен ден в живота на Ема.

Изминаха две години, през които богатите съученици на Хънтър Джон бяха принудени да приемат Сидни, защото двамата влюбени бяха неразделни. Ариел, майката на Ема, я посъветва да стиска зъби и да се сприятели със съперницата, затова, макар сърцето ѝ да се късаше, девойката я послуша. Започна да кани Сидни да нощуват заедно. Въпреки наличието на много стаи винаги казваше на „приятелката си“, че трябва да спи на пода. Сидни нямаше нищо против — мразеше родната си къща и беше готова на всичко поне за малко да се махне от познатото обкръжение. Много често обаче Ема оставаше при нея — разпитваше я за какво ли не, пишеше си домашните. Сидни беше никаквица от семейство Уейвърли, но бе умна, забавна и имаше златни ръце. Веднъж ѝ направи прическа и през този ден за Ема всичко вървеше като по вода, дори Хънтър Джон ѝ направи комплимент. Колкото и да се опитваше, Ема никога не можа да се срещне по този начин. На моменти тя дори харесваше Сидни.

Една нощ обаче, докато лежаха в спалните чували на пода, Сидни ѝ довери, че с Хънтър Джон „ще го направят“ за пръв път. Ема едва сдържа сълзите си.

Това вече бе прекалено. Години наред наблюдаваше как младежът, отреден за нея, е лудо влюбен в друга. Принудена бе да се сприятели със съперницата си, а сега нахалницата казваше, че ще спи с него. Сексът бе най-силното оръжие на Ема, тя знаеше, че е неповторима в леглото, а ето, че Сидни щеше първа да има любимия ѝ. С неимоверно усилие на волята издържа, докато проклетницата заспа, и изтича да сподели с майка си.

Ариел, която вече беше в разкошното си легло с бели копринени чаршафи, я прегърна, помилва я по косата. В спалнята винаги се усещаше мирисът на ароматизирани свещи, кристалният полилей искреше. Майка ѝ бе всичко, което Ема мечтаеше да бъде, фантазия от плът и кръв.

— Чуй ме, скъпа — спокойно каза Ариел, — ти вече го правиш повече от година, и то добре. Всички жени от фамилията Кларк са отлични любовници. Защо според теб винаги си хващаме богати съпрузи? Той ще ѝ принадлежи, но за малко, а ти ще го имаш за цял живот. Разбери, че е въпрос на време. Винаги ще бъдеш страхотна в леглото и е хубаво, когато мъжете имат база за сравнение. От друга страна, нищо не ти пречи да наплашиш нахалницата. Колкото и да е невероятно, повечето жени се боят от първото сношение.

Ема се засмя. Жените от фамилията Кларк не се страхуваха от секса.

Майка ѝ я целуна по челото (устните ѝ бяха хладни и нежни), отново се изтегна на леглото и промърмори:

— Върви си. Баща ти скоро ще се прибере.

На другия ден Ема разказа на Сидни какви ли не страхотии за половия акт и я посъветва да прави тъкмо каквото не трябваше. После не я разпита за подробностите, но след време, когато за пръв път се люби с Хънтър Джон, изражението му ѝ каза всичко, което я интересуваше.

Сидни напусна градчето, след като той скъса с нея на абитуриентския бал. Въздушните ѝ кули внезапно рухнаха, илюзорният ѝ свят изчезна. Бе съкрушена, когато осъзна, че с Хънтър Джон не могат да са заедно в реалността, че хората, с които се беше сприятелила, ще ѝ обърнат гръб след завършване на гимназията. Те щяха да заемат подобаващите им места във висшето общество на Баскъм и да осъществят онова, което очакваха родителите им. А Сидни бе само една Уейвърли. Отношението им я наскърби и разгневи. Никой не подозираше, че не е знаела какво я очаква. Но тя беше лудо влюбена в Хънтър Джон и мислеше, че завинаги ще бъдат заедно.

Ема щеше да я съжали, ако страданието на Хънтър Джон не беше толкова очевидно. През това лято тя положи неимоверни усилия да му помогне да възвърне душевното си равновесие. Дори след като правиха секс и Ема го подлуди с креватните си умения, той все повтаряше, че ще замине да следва, а понякога подчертаваше, че Сидни е имала право, задето е напуснала Баскъм. Този град бил противен и на самия него.

В крайна сметка Ема предприе единствения възможен ход. Тайно от Хънтър Джон престана да взема противозачатъчни и забременя.

Той не замина и се ожени за нея — решение, за което никога не съжали. Дори спомена, че иска след няколко години да имат второ дете. Работеше при баща си, а след пенсионирането му пое управлението на компанията. С Ема се преместиха в разкошната семейна къща, когато родителите му се преселиха във Флорида. Наглед животът им беше прекрасен, само дето тя не беше сигурна дали съпругът ѝ я обича, и тази мисъл не ѝ даваше покой.

После настъпи най-ужасният ден в живота ѝ.

През тази петъчна вечер Ема още не подозираше, че ще се случи нещо значимо, въпреки че всички признаци бяха налице. Колкото и да се опитваше, не можа да си накъдри косата с маша. После на брадичката ѝ се появи гнойна пъпка. Като капак върху бялата рокля, която възнамеряваше да носи на благотворителния бал, се появи загадъчно петно; въпреки старанията си прислужницата не можа да го отстрани и Ема се принуди да облече черна рокля. Разбира се, дрехата беше зашеметяваща като всичките ѝ тоалети, но тя си беше намислила да е с бялата и с тази се чувстваше неловко.

Със съпруга ѝ отидоха на бала и отначало всичко беше наред. Направо идеално. Благотворителното тържество в полза на болницата неизменно се провеждаше в Харолд Манър — разкошна постройка, датираща от времето на Гражданската война, включена в списъка на националните архитектурни забележителности, и предпочитано място за уреждане на важни обществени прояви. Ема бе идвала тук безброй пъти. Обстановката ѝ вдъхваше усещането, че се е върнала назад във времето. Мъжете носеха толкова силно колосани ризи, че не можеха да се поклонят, ръкостисканията на жените бяха нежни като докосване на перце. Тук дамите от фамилията Крак се чувстваха в свои води, а Ема както винаги веднага стана център на вниманието. Само че усещането бе различно, сякаш хората я коментираха, но не по начина, по който беше свикнала.

Хънтър Джон не забеляза нищичко, затова тя потърси с поглед майка си. Ариел щеше да ѝ каже, че е красива, и всичко щеше да е наред. Хънтър Джон я целуна по бузата и тръгна към бара, където се бяха събрали приятелите му. На тези тържества младите мъже бяха като прахта, събираща се в ъглите, и се стараеха да стоят по-далеч от дамите и кръшните им смехове.

Ема се натъкна на Елиза Бофорт, докато обикаляше залата, за да намери майка си. Елиза беше сред най-добрите ѝ приятелки, когато учеха в гимназията. „Гледай да си в добри отношения с фамилия Бофорт — често казваше Ариел — и винаги ще знаеш какво говорят хората за теб.“

— Божичко, изгарям от нетърпение — прошепна Елиза. Така си кривеше устата в старанието си да говори поверително, че червилото ѝ се беше размазало.

— Веднага ми разкажи как научи новината.

Ема озадачено се усмихна:

— Каква новина?

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Сидни Уейвърли се е върнала — изсъска Елиза, като че ли произнасяше проклятие.

Ема престана да се озърта и се втренчи в нея, но с нищо не издаде колко е изненадана. Затова ли всички се държаха така особено? Сидни се беше върнала, а лешоядите изгаряха от нетърпение да видят реакцията на някогашната ѝ съперница.

Страните ѝ пламнаха от гняв, предизвикан от много причини. Най-я беше яд, задето клюкарите очакваха някаква реакция от нейна страна, като че ли събитието я засягаше.

— Пристигна в сряда и засега гостува на сестра си — продължи Елиза. — Днес следобед дори е помагала на Клеър при организирането на официален обяд в Хикори. Ама ти наистина ли не знаеше?

— Не. Сидни се е върнала. И какво от това?

Елиза повдигна вежди:

— Не предполагам, че ще го приемеш толкова спокойно.

— Никога не е била заплаха за мен. А Хънтър Джон е много щастлив. Изобщо не се притеснявам. Извинявай, но търся мама. А с теб ще обядваме другата седмица, нали? Целувам те.

Най-сетне откри майка си. Ариел седеше до една от масите, отпиваше шампанско и царствено кимаше на познатите, които спираха да я поздравят. Както обикновено беше изключително елегантна и изглеждаше с десет години по-млада. И тя като Ема беше русокоса и едрогърда. Караше кабриолет, носеше диаманти в съчетание с джинсово облекло и не пропускаше ежегодните мачове, посещавани от

бившите възпитаници на гимназията. Беше толкова типична южнячка, че сълзите ѝ сякаш идваха от Мисисипи, а от нея винаги лъхаше на жасмин и праскови.

Вдигна глава, когато дъщеря ѝ се приближи и Ема веднага разбра, че Ариел вече знае. И че е разтревожена от новината. „Не, не — помисли си. — Нищо не се е случило. Не прави от мухата слон, мамо.“

Ариел се изправи и дяволито се усмихна на съпруга си — след подобна усмивка той с нетърпение щеше да очаква завръщането ѝ.

— Да излезем на верандата. — Тя хвана под ръка дъщеря си и я поведе навън. Усмихваха се, докато минаваха край групичките хора, излезли да пушат, защото усмивките означаваха, че всичко е наред.

Щом се отдалечиха дотолкова, че да не ги чуват, Ариел промърмори:

— Сигурно си чула за Сидни Уейвърли. Не се тревожи. Всичко ще е наред.

— Не се тревожа, мамо...

Ариел продължи да говори, сякаш не я беше чула:

— Ето какво ще направиш. Първо, дръж се с Хънтър Джон още по-мило. Завърти му главата. Другата седмица ще устроя тържество в дома ти. Покани всичките си приятели и приятелки. Нека видят колко си щастлива. Хънтър Джон пък ще види как ти завиждат. В понеделник ще обиколим магазините да си избереш рокля. Червеното ти отива най-много и мъжът ти те харесва в червено. Като заговорихме за рокли, защо си в черно? Бялото ти стои много по-добре.

— Мамо, не се безпокоя, че Сидни се е върнала.

Ариел обгърна с длани лицето ѝ:

— А трябва, миличка. Първата любов ръжда не хваща. Но ако непрекъснато напомняш на съпруга си защо е избрал теб, няма да имаш неприятни изненади.

* * *

Късно същата вечер Ема изгаряше от нетърпение да прави секс с Хънтър Джон, макар да си повтаряше, че това няма нищо общо със завръщането на Сидни. Щом се прибраха у дома, тя се отби в стаята на

синовете си, после разсеяно пожела лека нощ на бавачката. Влезе в спалнята и от вратата започна да се съблича. Не свали само обувките с висок ток и перлената огърлица, която Хънтър Джон ѝ беше подарил преди година по случай двайсет и седмия ѝ рожден ден.

След няколко минути той влезе в спалнята, носеше сандвич и бутилка бира. Твърдеше, че след „балната храна“ винаги е гладен. Свикнал беше да си похапва след всяко празненство, на което ходеха, и макар Ема да ненавиждаше този навик, бе преценила, че не си струва да повдига въпроса. Така или иначе той си носеше сандвича в спалнята, вместо да се храни сам в кухнята.

Не се изненада, като я видя гола. Ема се запита откога е започнал да очаква да го съблазнява, вместо сам да я пожелава. Въпреки това той се усмихна, когато тя грациозно пристъпи към него, взе чинията и бутилката и ги остави на масичката до вратата, хвана го за ризата и го задърпа към леглото.

Хънтър Джон се засмя и ѝ позволи да го повали на матрака. Дръпна ципа на панталона си и промърмори:

— Какво те прихваща?

Ема го възседна и се загледа в лицето му. За миг престана да се движи, но не за да го накара да предвкуси очакващата го наслада. Обаче той дотолкова бе привикнал със сексуалните ѝ умения, че взе колебанието ѝ за желание да подсили удоволствието му, и се възбуди. Опита се да я притисне надолу, но тя остана неподвижна.

Ема обичаше да прави секс и знаеше, че е страхотна в леглото. Но дали майка ѝ беше права? Това ли беше единственият ѝ талант? Ако не го притежаваше, щеше ли да задържи съпруга си? Трябваше ли да се безпокои от завръщането на Сидни?

— Хънтър Джон — прошепна и се наведе да го целуне, — обичаш ли ме?

Той се засмя, после изстена, възбуден от онова, което смяташе за любовна игра.

— Какво си направила, палавнице?

— Моля?

— Купила си нещо скъпо ли? Затова ли си толкова любвеобилна?

Мислеше, че тя настоява да правят секс, защото иска нещо от него. Всъщност беше точно така. Като го омайваше в леглото, Ема

винаги получаваше каквото иска. С едно изключение. Забеляза, че той не отговори на въпроса ѝ. Не ѝ каза, че я обича.

Обаче бе обичал Сидни, което означаваше, че Ариел има право: Тя, Ема, трябваше да се потруди, за да задържи мъжа, който ѝ принадлежеше.

— Искам да си купя червена рокля — прошепна. Чувстваше се като птица, заклецена в бодлив храст — изплашена и гневна. — Красива червена рокля.

— Нямам търпение да те видя с нея.

— О, да. Ще ме видиш и без нея.

— Така те искам.

* * *

Беше понеделник следобед. Клеър затвори телефона, който стоеше на бюрото ѝ в склада, но не отмести ръка от слушалката.

Когато човек чувства, че нещо не е наред, обаче не знае какво, въздухът около него се променя. Пластмасовата слушалка беше прекалено топла. Стените леко се бяха запотили. Ако отидеше в градината, тя щеше да види, че грамофончетата са цъфнали посред бял ден.

— Клеър?

Тя се обърна. Сидни стоеше на прага.

— Здравсти. Кога се върнахте? — Сестра ѝ и Бей отново бяха гостували на Тейлър... четвърти ден подред.

— Преди няколко минути. Какво се е случило?

— Не знам. — Клеър отмести ръка от загрялата слушалка. — Обади ми се госпожа Матисън. Искат този уикенд да организирам празненство в дома ѝ.

Сидни скръсти ръце на гърдите си. После ги отпусна. Поколеба се, после попита:

— Семейство Матисън, които живеят в красивата къща на Уилоу Спрингс Роуд ли?

— Да.

— Няма много време, нали? — измънка Сидни само за да каже нещо.

— Така е. Госпожата каза, че ще ми удвои хонорара, но при условие, че си осигуря достатъчно помощници за идеално обслужване на гостите.

— Открай време я харесвам — промълви Сидни, но думите ѝ сякаш бяха заредени със статично електричество. Нещо... може би надежда, се мъчеше да си пробие път на светло. — Ще приемеш ли? Ако искаш, ще ти помогна.

— Сигурна ли си? — попита Клеър, защото нещо отвътре още я гризеше. Навремето сестра ѝ имаше връзка с Хънтър Джон и беше приятелка с жена му Ема. Ако искаше да се види с тях, щеше да им се обади, вместо да си стои вкъщи или да се крие при Тейлър.

— Да, сигурна съм.

Клеър сви рамене. Може би придаваше прекалено значение на маловажни събития.

— Добре тогава. Благодаря ти.

Сестра ѝ се усмихна, обърна се и тръгна към кухнята, като подхвърли:

— Няма защо.

Клеър я последва, но не престана да размишлява. В известни отношения Сидни не се беше променила. Светлокестенявата ѝ чуплива коса още приличаше на карамелена украса върху торта. Златистата ѝ кожа беше все така гладка, лунички още обсипваха нослето ѝ. Беше отслабнала, но си оставаше сексапилно миньонче. В сравнение с нея Клеър, която беше с десетина сантиметра по-висока, се чувстваше прекалено едра и непохватна.

Това бяха познатите неща.

Останалото беше забулено в дълбока тайна. Беше тук цяла седмица, но си оставаше загадка за по-голямата си сестра. Едно беше ясно — че е прекрасна майка. Лорълай беше пълната противоположност на съвършена родителка, бабата на момичетата се беше опитала да компенсира липсата на майчини грижи, но не можеше да се сравнява със Сидни. Младата жена беше любяща и грижовна, винаги знаеше къде е Бей, но не ѝ се натрапваше, позволяваше ѝ да мечтае и да играе. Клеър изпитваше удоволствие да я наблюдава как се отнася с дъщеря си. От кого ли се беше научила?

И къде ли се беше скитала през изминалите десет години? Преди беше олицетворение на спокойствието, а сега все беше като на тръни.

Предишната вечер Клеър не можа да заспи и по навик отиде в градината, после не можа да се прибере, защото Сидни я беше заключила — нощем по няколко пъти ставаше да провери дали всички врати са здраво залостени. От какво бягаше? Нямаше смисъл да я разпитва, вече беше разбрала, че при всеки неудобен въпрос сестра ѝ бърза за смени темата. От Баскъм беше заминала за Ню Йорк — само това беше известно. Никой не знаеше какво се беше случило после. Бей също мълчеше като риба. Твърдеше, че е родена в междуградски автобус и че с майка ѝ не са живели никъде, после се поправяше, че са живели навсякъде.

Сидни се приближи до печката, върху която вреше тенджерата с пилешка супа с лайкучка, наведе се да вдъхне божественния аромат, и подхвърли:

— За малко да забравя — поканих Тейлър на вечеря.

Клеър се слиса.

— Какво си направила?

— Поканих Тейлър на вечеря. Нали не възразяваш?

Клеър не отговори, а отвори кутията за хляб, избягвайки погледа на сестра си. Извади един пшеничен хляб и започна да го реже на тънки филии за сандвичи.

— Недей така — засмя се Сидни. — Съжали горкия човек, не виждаш ли, че е като вейка? Навсякъде из къщата си е разлепил бележки, които да му напомнят да се храни, но въпреки това пак забравя. Вчера ми показа няколко свои картини — невероятни са! Обаче ако продължава да ме разпитва за теб, ще му предложи да посещава психотерапевт. Виж какво, кажи, ако не го искаш, за да престане да вехне по теб. Може пък тогава да ми се отвори парашутът.

Клеър рязко вдигна глава:

— Затова ли все висиш там? Желаш Тейлър ли?

— Не. Питам се обаче защо ти не го желаеш.

Почукването на входната врата спаси Клеър от необходимостта да отговори.

— За теб е — изкиска се сестра ѝ.

— Не, за теб. Ти си го поканила.

Сидни се усмихна и отиде да отвори.

Клеър остави ножа и се послуша за гласа на Тейлър. Чу го да казва:

— Благодаря за поканата. Къщата ви е приказна.

— Да те разведа ли? — попита Сидни.

Клеър изтръпна. Не искаше сестра ѝ да го развежда из къщата. Не искаше той да научи тайните ѝ.

— С удоволствие.

Тя затвори очи за миг. „Мисли, напъни си мозъка! — каза си. — Какво ще накара Тейлър да те забрави? Кое блюдо ще насочи вниманието му другаде?“ Нямаше време да приготви нещо специално.

Не го желаше в живота си. Стигаха ѝ грижите около Сидни и Бей, усилията, които полагаше да ги приобщи към ежедневието си. И то след като знаеше, че налива вода в бездънна каца, защото скоро те щяха да си тръгнат. Навремето Сидни ненавиждаше и градчето, и къщата. Дори сега се опитваше да предпази Бей от всичко странно и необяснимо — пазеше в тайна истината за градината и ябълковото дърво, не ѝ беше казала какво означава да си Уейвърли в градчето Баскъм. Едно злобно подмятане, една подигравка и Сидни отново щеше да изчезне яко дим.

Но тя можеше да овладее положението с Тейлър. Щеше да направи всичко възможно да му покаже, че не я интересува. В краен случай дори щеше да прибегне до грубост. В живота ѝ нямаше място за него. Вече бе допуснала прекалено много хора.

Бей влетя първа, прегърна леля си, сякаш бе съвсем естествено да се прегръща без причина, и Клеър за миг я притисна до себе си. Малката се изтръгна от прегръдките ѝ, изтича до масата и седна.

Сидни влезе в кухнята, следвана от Тейлър. Клеър веднага забеляза, че косата му е подстригана. Новата прическа му отиваше, той вече не приличаше на разсеян професор. Погледна я и сърцето ѝ се сви. После си каза, че не може да загуби нещо, което не притежава, и се обърна.

— Сигурно е фантастично да израснеш в такава къща! — възкликна Тейлър.

— Наистина е интересно — кимна Сидни. — Третото стъпало на стълбището скърца. Навремето всеки път, когато някой стъпеше на него, едно мишленце надничаше от дупката на горното стъпало да провери какво предизвиква шума.

Клеър изненадано я изглежда:

— Нима си знаела?

— Не съм типична Уейвърли, но и аз израснах тук. — Сидни взе филия хляб и я сложи в чиния. — Сестра ми е научила от баба ни всички необикновени рецепти.

— Какво ти необикновено! Супа, фъстъчено масло и сандвичи с желе.

Сидни намигна на Тейлър:

— Маслото е от бадеми, а желето — с джинджифил.

Ненадейно Клеър се изнерви. У нея се пробуди някогашната омраза към Сидни. Разговаряше толкова непринудено с Тейлър, сякаш бе съвсем естествено да се сближи с някого, макар да знаеше колко крехки са подобни връзки.

— Вие двете бяхте ли близки като деца? — обади се Тейлър.

— Не — отговори Сидни, изпреварвайки сестра си.

Клеър напълни със супа купичките и ги постави на масата заедно с чинията със сандвичи.

— Да ви е сладко — измънка и отиде в градината. Тейлър, Сидни и Бей я проследиха с поглед.

След около час тя вече беше изкопала дупка до оградата и събираше ябълките, нападали около дървото. Беше задушно, въздухът, гъст като захарен сироп, бе предвестник на поредното жарко лято.

— Престани! — скара се тя на дървото, което я замерваше с ябълки, за да я изкара от кожата ѝ. — Колкото и да хвърлиш, ще ги зароя. А знаеш, че нови ще има чак след седмица.

То пусна на главата ѝ една ябълчица.

Клеър вдигна очи към клоните, които леко потрепваха, въпреки че нямаше вятър.

— Казах ти да престанеш!

— Това ли е тайната ви?

Тя стреснато се обърна — Тейлър стоеше наблизо. Откога бе тук? Не беше чула стъпките му. Дървото я беше ядосало. Проклетото дърво.

— Моята тайна ли? — наежи се тя.

— Да, за градината. Говорите на растенията.

— О! — Клеър му обърна гръб, наведе се и вдигна още няколко ябълки. — Да, имате право.

— Вечерята беше чудесна.

— Радвам се, че ви е харесала — промърмори тя и след като Тейлър не помръдна от мястото си, добави: — Извинете, но имам работа.

— Сидни ме предупреди какво ще кажете. Въпреки това ме посъветва да дойда при вас.

— Самоувереността ѝ е симпатична, но според мен в момента тя търси приятел — каза Клеър и се сепна. Откъде ѝ хрумна да го каже? Наистина искаше да отклони вниманието на Тейлър към друга жена, но не и към Сидни. Затвори очи. До този миг смяташе, че е превъзмогнала завистта.

— А вие? Необходим ли ви е приятел? Между другото, след като вече ви гостувах и сме съседи, не може ли да си говорим на ти?

Тя го изгледа. Изглеждаше толкова спокоен, толкова самоуверен въпреки прекалено широките си джинси и риза. За секунда ѝ се прииска да се притисне до него и да остави спокойствието му да я обгърне. Господи, какво ѝ ставаше?

— Все ми е едно — промърмори. — А на първия въпрос ще отговоря — не ми трябват приятели.

— Желаш ли нещо повече?

Клеър нямаше опит с мъжете, но разбра намека му. Знаеше какво означават алените искрици около него — онези, които се виждаха само нощем.

— Харесвам онова, което имам — отвърна едва чуто.

— И аз, Клеър. Красива си — добави. — Ето, казах го. Не можах да издържа.

Този човек не се боеше, че ще бъде наранен, дори сякаш го искаше. Един от двамата им трябваше да запази здравия си разум.

— Одеве казах, че съм заета, и наистина е така.

— И аз бях искрен, като ти казах, че си красива.

Тя се приближи до дупката край стената и пусна вътре ябълките:

— Много дълго ще бъда заета.

Обърна се и видя, че Тейлър се усмихва.

— Аз пък няма — подхвърли той и си тръгна.

Клеър озадачено го загледа. Опитваше ли се да ѝ каже нещо? Нима бе някакво предупреждение?

„Имам достатъчно време да се промъкна в живота ти.“

ПЕТА ГЛАВА

Според Сидни разкошната къща на семейство Матисън изглеждаше същата като преди години. Дори сега можеше със затворени очи да стигне до спалнята на Хънтър Джон. Навремето, когато оставаха сами, тя си фантазираше, че живеят тук заедно. Докато бяха в леглото, много често кроеше планове за бъдещето. Ала при раздялата им след завършване на гимназията Хънтър Джон ѝ каза:

— Мислех, че разбираш как стоят нещата.

Тогавя Сидни не разбираше, но сега беше наясно. Сега разбираше, че той бе единственият мъж, когото беше обичала толкова предано, с толкова надежда. Разбираше, че така или иначе щеше да напусне Баскъм, защото в крайна сметка любимият ѝ не можа да приеме истинската ѝ същност. Последното ѝ беше най-разбираемо, защото самата тя не се приемаше. Изпита познатата тръпка, че върши нещо забранено, когато Клеър спря минивана пред задния вход и двете влязоха в кухнята. Не биваше да идва, но не можа да се въздържа. Може би заради предизвикателството... както бе предизвикателство да влиза в домовете на гаджетата си, докато те бяха на работа, и да краде парите от тайните скривалища, преди завинаги да напусне града. И оттук щеше да открадне нещо — спомени, които вече не ѝ принадлежаха. Защо ли го правеше? Защото най-хубавите ѝ години в Баскъм, най-хубавите ѝ спомени бяха от времето, когато ходеше с най-желания младеж в града. Всички ѝ се възхищаваха. Приемаха я като една от тях. Тя искаше тези спомени, необходими ѝ бяха повече, отколкото на семейство Матисън. Навярно те нямаше да забележат липсата им. Вероятно отдавна я бяха забравили.

Посрещна ги икономка, която се представи като Джоан. Беше на около четирийсет, правата ѝ черна коса беше като колосана — прическа, подсказваща, че е непреклонна и не приема компромиси.

— Вече доставиха цветята — заяви. — Казаха ми да не ги пипам, докато не дойдете. Като приключите с разтоварването на минивана, елате във вътрешния двор. Знаете ли къде е?

— Да — наперено отвърна Сидни. Джоан вирна нос и се отдалечи. — Мъртъл ми харесваше повече.

— Коя е Мъртъл? — попита Клеър.

— Предишната икономка.

— О! — промърмори Клеър и не каза нито дума повече.

Щом внесоха необходимите прибори и поставиха продуктите в хладилника, Сидни поведе сестра си към вътрешния двор. С изненада забеляза, че сега цялата къща е в розово — нямаше ги старинните мебели, които бяха гордостта на госпожа Матисън. Тапетите в трапезарията бяха розови, тапицерията на столовете — също. Встрани се намираше всекидневната, където вездесъщият розов цвят отново присъстваше навсякъде — от възглавничките върху канапетата до скъпите килими на пода. Пред остъклените врати вдясно се излизаше на големия вътрешен двор. Полъхна лек ветрец и донесе миризмата на рози и хлор. Щом се озоваха на двора, Сидни видя, че около басейна са наредени масички и столове от ковано желязо, а недалеч се намира отлично зареден бар. Дългите маси за сервиране на храната бяха поставени край стените на вътрешния двор, Джоан беше оставила на едната празни вази и кофи с цветя.

Клеър отиде при нея, но Сидни не помръдна. Зави й се свят, стори й се, че се е пренесла в своя фантазия от миналото — белите покривки, плющящи под вятъра, феерично осветеният басейн, лампичките, изкусно монтирани в храстите... навремето най-голямата й мечта бе да живее сред този разкош, в този приказен свят. Отново си спомни какво бе да е частица от него — от каквото й да било — да изпитва усещането за принадлежност.

Колкото и да бе лъжовно.

Скръсти ръце на гърдите си и загледа как някаква прислужница поставя свеци във високите ветроупорни фенери на масите. С половин ухо чу, че Клеър обяснява на икономката как да бъдат подредени цветята:

— Гладиолите — тук, където ще сервираме тиквените цветове с плънка с индийско орехче и пилето с копър. Розите — на масата с десерта с розови венчелистчета...

Явно целта на домакинята бе да принуди гостите да изпитат нещо, което иначе не биха почувствали. Странно — подобна манипулация беше нетипична за госпожа Матисън. От друга страна, в

понеделник вечерта Клеър остана на телефона почти два часа, докато обсъждаше с нея менюто за тържеството. Сидни си намери повод да остане в кухнята и чу как сестра ѝ казва:

— Ако искате да пресъздадете усещането за любов, розите са най-подходящи... Индийското орехче и канелата символизират богатство и благополучие.

След като Клеър уточни с икономката как и къде да бъдат подредени цветята за украса, понечи да се върне в кухнята, но забеляза, че Сидни не помръдва.

— Какво ти е? — попита я.

Сестра ѝ се обърна.

— Красиво е, нали — каза гордо, сякаш всичко тук ѝ принадлежеше.

— Прекалено е... — Клеър се поколеба за миг, търсейки подходящата дума. — Прекалено е показно. Липсва непринуденост, но това си е мое мнение. Сега побързай, нямаме време за губене.

След няколко часа, докато работеха в кухнята, Сидни подхвърли:

— Права си, наистина е доста показно. Защо блюдата трябва да се поставят върху подносите обратно на часовниковата стрелка? Не го пожелаха на обяда на ботаническото дружество.

— Дамите от дружеството се интересуваха само от храната, а тук целта е съвсем друга.

— И каква е според теб?

— Съпрузите искат да изтъкнат пред всички, че са приказно богати и че са лудо влюбени един в друг.

— Струва ми се безсмислено — хората вече го знаят. Нима семейство Матисън имат брачни проблеми? Навремето бяха много щастливи.

— Не разпитвам за мотивите, само изпълнявам желанията на клиентите. Готова ли си? — Клеър грабна два подноса и тръгна към летящата врата на кухнята.

Бяха поднесли ордъворите преди пристигането на гостите, но Джоан току-що им беше казала, че се налага да сервират допълнително.

Сидни се запита дали сред гостите ще види свои познати. Опитваше се да разпознае гласовете, вслушваше се, проехтеше ли

смях, питайки се дали го е чувала преди. Щеше ли само след секунди да види Хънтър Джон? Всъщност имаше ли значение?

— Разбира се, че съм готова — отвърна и също взе два подноса.

* * *

На всяко празненство Ема се чувстваше като момиченце, попаднало в свят, плод на въображението му. Майка ѝ изпитваше същите чувства. Често, когато пробваше рокля подир рокля, подготвяйки се за поредния бал и тържествена вечеря, тя казваше на малката Ема:

— Да оставим магиите на онези Уейвърли. Ние притежаваме нещо по-важно. Имаме фантазия.

Ема стоеше до бара не само за да е близо до съпруга си, но и защото отгук наблюдаваше всички присъстващи и реакциите им. Обичаше празненствата, обаче днешното бе различно — някои гости я обсипваха с комплименти, други не можеха да скрият завистта си. Накратко, тържеството беше великолепно.

Ариел се приближи до дъщеря си и я целуна по едната ѝ страна:

— Скъпа, много си красива. Червеното много ти отива, съвършена си.

— Прекрасна идея, мамо. Много ти благодаря. Кой отговаря за кетъринга? Мнозина ме поздравиха за храната... въпреки че за роклята получих повече комплименти.

Ариел ѝ намигна и я накара да се обърне към летящата врата на кухнята:

— Миличка, това е най-големият ми подарък за теб тази вечер.

Ема нямаше представа за какво намеква майка ѝ, но се засмя, обзета от радостно предчувствие:

— Мамо, каква е изненадата? Купила си ми нещо, така ли?

— В известен смисъл — да. — Ариел загадъчно се усмихна.

— Мамо, какво е! Каж ми, кажи!

Тя неволно повиши глас и Хънтър Джон, който разговаряше със свои приятели, се обърна и попита:

— Какво става, Ема?

Тя го хвана за ръката и го придърпа към себе си:

— Мама ми е приготвила подарък, обаче го пази в тайна.

— Край на тайните. Ето го. — Ариел вдигна чашата си с шампанско и кимна към вратата.

— Какво? — възбудено възкликна Ема. — Къде е? — Видя как от къщата излязоха две жени, очевидно от прислугата. Тъкмо щеше да извърне поглед и отново да попита какъв е големият подарък, но изведнъж разбра коя е едната сервитьорка. — Клеър Уейвърли? Възложила си ѝ да организира моето празненство? — Ненадейно осъзна ужасната истина, погледът ѝ се стрелна към другата жена. — Боже мой!

— Сидни Уейвърли ли виждам? — попита Хънтър Джон. Пусна ръката на съпругата си и тръгна към Сидни, сякаш бе привлечен от силен магнит.

Ема просъска:

— Мамо, как можа!

— Не се дръж като глупачка — настойчиво прошепна Ариел, — отиди при тях. Накарай гостите да я погледнат. Нека всичките ѝ стари приятели я погледнат.

— Невероятно е, че ми го причиняваш.

— Онази се е върнала, следователно се налагат спешни мерки. Вземи нещата в свои ръце, покажи ѝ, че мястото ѝ не е сред нас, че няма шанс да върне миналото. И покажи на съпруга си, че я превъзхождаш. И не само сега, а открай време. Ти си кралицата на бала, а тя — най-обикновена сервитьорка. Тръгвай!

Разстоянието от няколко метра се стори безкрайно на Ема. Хънтър Джон се беше приближил до Сидни и се взираше в нея, докато тя пренасяше чиниите с ордюври от подносите върху дългите маси. Още не го беше погледнала. Нима се преструваше, че не го е забелязала? Кокетничеше ли? Беше отслабнала и изглеждаше по-възрастна, но лицето ѝ бе все така красиво, косата ѝ — умело подстригана. Не ѝ се налагаше да я боядисва, нито да я къдри, както правеше Ема от дванайсетгодишна.

Ема бе на няколко крачки от тях — достатъчно близо, за да чуе как Хънтър Джон се прокашля и промърмори:

— Сидни Уейвърли, ти ли си?

От този миг насетне събитията се развиха с главоломна скорост. Сидни рязко вдигна глава и се озова лице в лице с голямата си любов.

Елиза Бофорт, която стоеше до най-близката маса, се обърна кръгом. Клеър заряза сервирането и впери тъмните си очи в сестра си — изражението ѝ беше като на строга учителка.

— Открай време твоите празненства са блестящи, Ема — заяви Елиза и с нехайна походка се приближи до приятелката си. — Кари — провикна се, — ела, скъпа, това не е за изпускане.

Кари Хартман, тяхна съученичка от гимназията, побърза да се отзове.

— Виж ти, кой се е върнал — произнесе напевно. Тя бе единственото момиче, което можеше да съперничи по красота на Сидни.

Сидни бе като животно, хванато в примка, и Ема внезапно я съжали.

— Чухме, че си се върнала — подхвърли ѝ Елиза. — Доста време отсъства. Къде беше?

Сидни избърса ръце в престилката си и прибра зад ухото си немирнен кичур коса.

— Бях къде ли не — промълви, гласът ѝ леко трепереше.

— Беше ли в Ню Йорк? — обади се Хънтър Джон. — Навремето мечтаеше да го видиш.

— Живях там една година. — Тя се огледа. — Къде са вашите?

— От две години живеят във Флорида. Татко се пенсионира, аз поех семейния бизнес.

— Значи ти живееш тук, така ли?

— Ние живеем тук. — Ема хвана под ръка съпруга си и притисна до рамото му пищните си гърди.

— Ема? С Хънтър Джон сте... женени?

Изненадата на Сидни жегна Ема — как смееше тази никаквица да се учудва, че Хънтър Джон е предпочел друга пред нея?

— Оженихме се същата година, когато завършихме гимназията. Веднага, след като ти замина, Сидни... Ако обичаш, виждам два празни подноса — добави, макар че не ѝ се искаше да играе ролята на капризна господарка. От друга страна, много по-лесно бе да си внуши, че Сидни си е изпросила унижението. Само че това не я успокояваше. Не желаше да злепоставя бившата си съперница. В крайна сметка тя бе хванала в мрежата си едрата риба, нали така? Само че майка ѝ би

постъпила именно така. И ако се съди по това колко години въртеше съпруга си на малкия си пръст, тази тактика явно бе печеливша.

Хънтър Джон се извърна към Ема, погледна Сидни, после промърмори на жена си:

— Да поговорим насаме.

Хвана я под ръка и я поведе към къщата, Сидни безпомощно ги проследи с поглед.

— Какво има, съкровище? — полита Ема, щом съпругът ѝ я въведе в кабинета си и затвори вратата. Обзавеждането на просторното помещение бе нейно дело — стените, боядисани в елегантен шоколадово кремав цвят, бяха окичени с рамкирани фотографии на Хънтър Джон от славните му години като капитан на гимназиалния футболен отбор, грижливо подбраните растения в саксии разведряваха обстановката, а най-много се набиваше на очи грамадното дъбово бюро с плот, облицован с кожа. Ема се облегна на него, заемайки доста предизвикателна поза. Избрала го беше най-вече защото ѝ беше като меко легло, когато изненадваше мъжа си със секс набързо. Помисли си, че и тази вечер той иска същото. Оказа се, че майка ѝ отново има право. Хънтър Джон бе видял съпругата си редом със Сидни и беше разбрал, че не е сгрешил в избора си.

Само че той не пристъпи към нея — облягаше се на вратата, лицето му беше като буреносен облак.

— Направи го нарочно — процеди. — Унизи я нарочно.

Ема се почувства така, сякаш ѝ бяха поднесли подарък по случай рождения ден — нещо, което бе искала от дълго време, само че в кутията бе открила обикновен камък или счупено огледало.

— Откога толкова държиш на нея? — попита с половин уста.

— Държа на мнението на приятелите ни. Защо я доведе у дома, да му се не види?

— Шшт, скъпи, успокой се, всичко е наред. Между другото, нямам пръст в тази история, честна дума. — Тя се приближи до него, пресегна се, приглади реверите му, после плъзна ръка между бедрата му.

Хънтър Джон я хвана за китката:

— Ема, гостите са отвън!

— Тогава да побързаме.

— Не! — Отказваше ѝ за пръв път през десетте години, откакто бяха женени. — Не и сега!

* * *

Клеър беше като на тръни — най-омразното ѝ усещане. Чувстваше се безпомощна, когато не знаеше какво да прави. Наблюдаваше как едновременните приятели на сестра ѝ се скупчиха около нея, но не смееше да се намеси. Нямаше представа как ще реагира Сидни — може би искаше помощ, а може би щеше да се разгневи, че Клеър я разделя с приятелите, с които се среща за пръв път след десет години.

След няколко минути сестра ѝ тръгна към кухнята и тя я последва. Щом останаха сами, Сидни тръсна на плота празните подноси и възкликна:

— Защо не ми каза, че семейство Матисън са Хънтър Джон и Ема Кларк?

Клеър взе подносите, постави ги върху своите и ги отмести:

— И през ум не ми мина, че ще се объркаш. Ти какво си помисли?

— Че са родителите на Хънтър Джон! Как да предположа, че той се е оженил за Ема?

— След като ти скъса с него, те станаха гаджета. — Клеър се стараеше да говори спокойно, макар че стомахът ѝ се свиваше, а някакво вътрешно гласче упорито ѝ нашепваше: „Нещата вървят на лошо. Нещо се обърка. Нещата вървят на лошо.“

— Откъде да знам? Може би си забравила, че заминах, а? — сопна се Сидни. — И още нещо — не скъсах с него. Той ме заряза. Защо мислиш, че заминах?

Клеър се поколеба:

— Смятах, че замина заради мен. Че ми се обиди, задето ти пречех да научиш нашите тайни и те накарах да намразиш принадлежността си към фамилията Уейвърли...

— Грещиш! Не ти, а всички в града ме накараха да се срамувам от произхода си — нетърпеливо я прекъсна Сидни и поклати глава,

сякаш бе разочарована от сестра си. — Но ако ще ти е за утеха, сега си тръгвам заради теб.

— Чакай, Сидни, моля те.

— Беше постановка, нима не разбра? Ема Кларк се постара да ме представи като... като слугиня пред Хънтър Джон и бившите ми съученички — шикозни дами със скъпи тоалети и силиконови цици. Как е разбрала, че се върнах? Защо си й казала?

— Не съм й казала.

— Да, бе. Тогава откъде е научила?

— Може би Елиза Бофорт я е информирала — въздъхна Клеър.
— Баба й бе сред дамите на обяда на ботаническото дружество.

Сидни се втренчи в нея в големите й очи блестяха сълзи. Клеър с изненада си помисли, че за пръв път вижда сестра си да плаче. И двете бяха търпеливи деца. Стоически понасяха поведението на майка си, и двете не заплакаха, когато тя ги изостави. Едва сега Клеър започваше да подозира какво е таила в сърцето си Сидни през изминалите години.

— Защо допусна да бъде унижена? Защо? Не ти ли се стори необичайно, че Ема иска да й организираш празненство, целящо да покаже разкоша, с който е обградена, макар това да е всеизвестен факт?

— Не го устрой тя, а майка й. Ема няма нищо общо, дори не разговарях с нея. Нищо чудно да е случайно, скъпа, и да не означава онова, което подозираш.

— Как е възможно тъкмо ти да го кажеш? За хората от семейство Уейвърли всичко е от значение! И не те ли е срам да ги защитаваш? Нима ти е все едно какво мислят всички за нас? Не съм забравила как, когато бяхме момиченца, никой не искаше да дружи с теб, а момчетата не ти обръщаха внимание. Мисля, че именно затова си избрала тази професия... — Сидни посочи подносителите с храна върху плотовете. — Не ти трябваше друго, освен къщата и компанията на баба. Аз обаче исках повече. Исках да бъда приета в обществото на тези, които виждаш отвън. С цялото си сърце се стремях към този живот. Бях съкрушена, когато Хънтър Джон ме заряза, обаче ти дори не забеляза. Тази вечер отново бях дълбоко наранена. Нима съм ти толкова безразлична?

Клеър явно не знаеше какво да отговори и Сидни се вбеси още повече. Врътна се и взе чантата си, която беше оставила до вратата.

Извади листче от бележник и се приближи до телефона, монтиран на стената до големия килер.

— Какво ще правиш? — промърмори Клеър. Сестра ѝ демонстративно ѝ обърна гръб и набра номера, написан на листчето. — Моля те, не си тръгвай.

— Тейлър? — каза Сидни в слушалката. — Обажда се Сидни Уейвърли. Закъсах на едно място, можеш ли да ме вземеш с колата? — Замълча за миг и добави: — Уилоу Спрингс Роуд, в източния район. Номер трийсет и две, голяма къща в готически стил. Чакай ме пред задния вход. Много благодаря.

Тя си свали престилката, хвърли я на пода, грабна си чантата и излезе.

Клеър безпомощно я проследи с поглед. Стомахът ѝ се беше свил на топка, повдигаше ѝ се. Наведе се и подпря длани на коленете си. Не можеше, не искаше да загуби сестра си, появила се така внезапно след толкова години доброволно изгнание. Не искаше отново да е причина за бягството ѝ.

Последните десет години не бяха единствената тайна около Сидни. Едва сега Клеър си даваше сметка, че не е познавала сестра си и когато бяха деца. Не бе разбрала, че за нея Хънтър Джон е единствен и неповторим. Нито колко дълбока е била душевната ѝ рана. Ала за разлика от нея гостите на пищното тържество знаеха истината. И със садистична жестокост бяха устроили клопка на бившата си „приятелка“. От самото начало Клеър усещаше, че нещо не е наред. Сидни имаше право. Всичко бе подчинено на определена цел, а тя бе пренебрегнала предупредителните сигнали.

Въздъхна тежко, после решително изпъна рамене. Нямахше да остави сестра си да страда.

Приближи се до телефона и натисна бутона за повторно избиране на номера. След няколко секунди Тейлър вдигна слушалката и каза „Ало?“ Беше задъхан, явно го беше върнала от вратата.

— Тейлър?

— Да.

— Обажда се Клеър Уейвърли.

Той явно се изненада, защото замълча за миг, после възкликна:

— Клеър! Странно, преди малко ми позвъни сестра ти. Стори ми се, че е разтревожена.

— Да, имаш право. Заедно сме на работа. Виж, ще те помоля за нещо.

— Имаш го — отвърна той.

— Преди да вземеш Сидни, прескочи до нас. Искам нещо и от къщата, и от градината. Ще ти кажа къде са скрити ключовете.

След около четирийсет минути на задната врата се почука. Клеър отвори. Тейлър стоеше на прага, нарамил две кашончета с цветя и продукти, взети от къщата.

— Къде да ги оставя? — попита.

— На плота до умивалника — отвърна тя и погледна през отворената врата. Джипът на Тейлър беше паркиран на алеята за коли, фаровете не бяха изключени. Сидни беше на предната седалка и се визираше през предното стъкло.

— Видях те да работиш у Ана, но зад кулисите е още по-зашеметяващо — отбеляза той, след като остави кашоните и се огледа.

Клеър се обърна. Докато го чакаше да ѝ донесе поръчаното, тя не остана със скръстени ръце. Написа на картончета названията на съставките и на цветята, с които беше украсен вътрешният двор, за да не обърка рецептата. В никакъв случай не биваше да допусне грешка. Домакинята бе пожелала рози, символизиращи любовта, но ако се прибавеше тъга към любовта, тя предизвикваше скръб. Бе пожелала в блюдата да има индийско орехче, за да изтъкне семейното богатство, но ако към него се добавеше чувство за вина, то пораждаше смут.

— Благодаря, че се отзова с такава готовност — обърна се към Тейлър, надявайки се да не я попита защо ѝ е всичко това. Обаче тревогата ѝ беше безпочвена. Той не беше местен, не подозираше колко пагубни могат да бъдат действията ѝ.

— За теб — винаги.

Клеър сведе поглед и забеляза, че джинсите му са изцапани на коленете с кал от градината.

— Извинявай за панталона — промълви. — Ще ти дам пари за нов.

— Скъпа, аз съм художник. Всичките ми дрехи изглеждат така. — Тейлър се усмихна — толкова топло, толкова сърдечно. Усмивката му я остави без дъх. — Искаш ли още нещо?

— Не — машинално отвърна тя, после се поправи: — Всъщност да. Помоли Сидни да остане поне тази нощ. Искам да свърша нещо.

— Скарахте ли се?
— Нещо такава.
Той отново се усмихна:
— Ще се постарая.

* * *

Клеър се прибра у дома, когато Сидни и Бей вече си бяха легнали. Очевидно сестра ѝ бе помолила Тейлър на път за вкъщи да вземат малката, която бяха оставили при Иванел.

Е, щяха да останат поне тази нощ — достатъчно дълго, за да се поправи несправедливостта.

Клеър остана на крак до късно, за да приготви шестте дюзини канелени кифлички, които всяка неделя сутрин доставяше на кафенето на площада. Около полунощ, залитайки от умора, отиде в стаята си на горния етаж и нагласи будилника. Надзърна в стаята на Бей, макар да знаеше, че Сидни я наглежда по няколко пъти през нощта, и продължи по коридора.

Отмина стаята на сестра си, но Сидни се провикна отвътре:

— Сума народ се обади, преди да се прибереш. — Клеър се върна и надникна в стаята. Сестра ѝ лежеше на кревата, сложила бе ръце зад главата си. — Елиза Бофорт, Кари и мнозина, присъствали на вечерята, които не познавам. Казваха едно и също — много съжالياвали за случилото се. Елиза и Кари дори заявиха, че много ме харесвали навремето, и съжالياвали, че нещата са се развили по този начин. Какво им каза?

— Нито дума.

Сидни се поколеба, после зададе въпрос, който подсказа, че е започнала да проумява истината:

— Какво им даде?

— Поднесох им лимонов шербет в чашки на лалета. Добавих венчелистчета от глухарчета към плодовата салата и листа от мента към шоколадовия мус.

— Не бяха предвидени в списъка с десертите — подхвърли Сидни.

— Така е.

— Забелязах, че само Ема Кларк и майка ѝ не ми се обадиха.

Клеър се облегна на рамката на вратата:

— Досетиха се какво съм направила, не докоснаха десертите и ми наредиха да напусна.

— Платиха ли ти дължимата сума?

— Не. Освен това по-късно ми се обадиха две техни познати и отмениха поръчките.

Чаршафите изшумоляха. Сидни се обърна да погледне сестра си:

— Много съжалявам.

— Не се притеснявай. Рано или късно ще се обадят, когато им потрябва нещо. Само че ще ме помолят да не ги издавам.

— Обърках ти живота. Извинявай.

— Нищо не си объркала. Моля те, остани, Сидни. Искам да сме заедно. Може би не го показвам, но наистина е така.

— Няма да замина, не мога. — Сидни въздъхна. — Може да ти се стори налудничаво, но еднообразието и скуката в това градче ми вдъхват усещане за сигурност. Бей трябва да е в безопасност. Аз съм ѝ майка, длъжна съм да ѝ я осигуря... — Тя прехапа език, изражението ѝ подсказваше, че ѝ се иска да си вземе думите обратно.

Клеър не можа да се въздържи и макар да знаеше, че няма да получи отговор, все пак попита:

— Означаваш ли, че доскоро си живяла някъде, където дъщеря ти е била в опасност?

Сидни отново се обърна на другата страна и посочи отворения прозорец:

— Вземи някакви мерки. Не мога да заспя от него.

Отвън проникваше странна червеникава светлина. Обзета от любопитство, Клеър влезе в стаята и се приближи до прозореца, който гледаше към съседната къща. Тейлър се разхождаше на двора — носеше само долнище на пижама, между пръстите му димеше цигара. Около него отново прехвърчаха мъничките пурпурни искрици. От време на време той спираше, поглеждаше към дома на Уейвърли и отново започваше да крачи из двора.

— Виждаш ли ги? — попита Клеър, без да откъсва поглед от Тейлър.

— Разбира се.

— В такъв случай притежаваш способностите на нашия род, макар да не вярваш.

— Какво щастие — изсумтя Сидни. — Е, какво ще предприемеш относно господина?

Сърцето на Клеър запърха като подплашена птичка, но тя се насили да прогони странното усещане, отдръпна се от прозореца и лаконично заяви:

— Ще имам грижата.

— Може би никой не го очаква от теб, но това не означава, че не можеш да го направиш. Не ти ли се иска понякога да докажеш на хората, че грешат.

— Аз съм Уейвърли. — Клеър тръгна обратно към вратата. — Не е престъпление.

— Ти си и човешко същество. В реда на нещата е да се срещаш с мъж. Да имаш чувства. Излез с Тейлър, накарай хората да кажат: „Не е за вярване, че тя го направи.“

— Говориш като мама.

— Комплимент ли ми направи?

Клеър спря до вратата и се засмя:

— Не съм сигурна.

Сестра ѝ седна в леглото и оправи възглавницата си.

— Събуди ме утре и ще дойда с теб, когато доставяш канелените кифлички — каза и отново си легна.

— Не. Мога и... — Клеър млъкна, след секунда добави: — Благодаря.

ШЕСТА ГЛАВА

Във вторник сутринта Клеър обяви, че отива на пазар. Сидни попита може ли да я придружат заедно с Бей. Искаше да си купи вестник и да прегледа обявите за работа, освен това, колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да върне блузата, която ѝ подари Иванел. Отделила бе настрана сумата, която Клеър ѝ плати за съвместната работа, и ѝ бяха необходими пари за тоалетни принадлежности и „детска“ храна за дъщеричката ѝ. Сестра ѝ беше страхотна готвачка, но предишния ден се оказа като в небрано лозе, когато малката я попита има ли пица.

Оставиха колата пред магазина на Фред, Клеър и Бей влязоха да пазаруват, а Сидни тръгна по тротоара, като любопитно се оглеждаше. Градчето не се беше променило, само до фонтана в центъра се мъдреше модернистична скулптура, очевидно дело на студент, представляваща подобие на дъбово листо.

Тя влезе в „Максин“ и установи, че през изминалите десет години собствениците на магазина са се сменили два пъти — сегашната управителка беше елегантна жена на петдесетина години. Тя върна парите за блузата, а когато Сидни попита не търсят ли продавачка, отвърна, че засега имат достатъчно персонал, но ако младата дама си остави телефона, ще ѝ позвъни при откриване на вакантно място. Ала щом чу името Уейвърли, попита дали младата жена е роднина на Клеър. Сидни кимна, а дамата мигновено стана по-любезна — миналата година Клеър направила сватбената торта на дъщеря ѝ и всичките им приятели от Атланта още говорели за този шедьовър на сладкарското изкуство. После добави, че при първа възможност непременно ще се обади.

По обратния път към магазина на Фред Сидни мина край козметичен салон „Бяла врата“. Преди десет години тук се помещаваше фризьорският салон „Къдрици“, сега обаче заведението за разкрасяване бе станало много по-шикозно. Отвътре излезе клиентка, обгърната от миризмата на препарати, донякъде прикривана от нежния аромат на шампоан. Сърцето на Сидни се сви. О, колко ѝ липсваше

любимата работа! Отдавна не беше стъпвала във фризьорски салон, но минеше ли край някой, ръцете винаги я засърбяваха да хване ножицата и да подстриже някого.

Настръхна както всеки път, когато си представеше, че отново ще е щастлива. Първата ѝ мисъл бе да попита за работа, но от горчивия си опит знаеше, че така има опасност Дейвид отново да я открие. От друга страна, навремето се беше записала в курса за фризьор-стилисти под истинското си име, което извергът не знаеше. Нямаше опасност той да ги намери тук. Бе абсурдно да си мисли, че Дейвид ще довтаса само защото тя искаше да работи. Открил ги беше в Боас, защото бе имала глупостта да запише Бей в детската градина, без да ѝ измисли ново име. Всъщност не бе глупост, а липса на избор, защото директорката беше поискала удостоверението за раждане на малката. Сега вярваше, че Дейвид ще търси само Сидни Уоткинс, не и Бей. Нямаше да повтори предишната грешка. Тук фамилното име на дъщеричката ѝ беше Уейвърли.

Пооправи косата си — радваше се, че тази сутрин си беше подстригала бретона и си беше направила прическа.

Изпъна рамене и влезе в салона.

Беше опиянена от радост, когато се срещна с Клеър и Бей, които я чакаха пред магазина. Усмиваше се, докато им помагаше да натоварят покупките в минивана, многозначително поглеждаше сестра си. Накрая Клеър не издържа и подхвърли:

— Добре, де, сподели какъв е поводът за усмивките.

— Познай.

Клеър също се усмихна, повлияна от настроението на сестра си:

— Какво се е случило?

— Намерих си работа! Казах ти, че ще остана. И сега го доказах, нали?

Клеър престана да се занимава с подреждането на покупките, обърна се и озадачено я изгледа:

— Но нали аз те назначих?

— Клеър, ти работиш за трима. Само от време на време ти е необходима помощ. Ще бъда на разположение винаги, когато ти потрябвам. — Сидни избухна в смях. Нищо не можеше да помрачи настроението ѝ. — Само не искай от мен да сервирам на Ема, иначе... но ти го знаеш.

— Къде ще работиш?

— В „Бяла врата“! — възторжено възкликна Сидни. Не се тревожеше, че ще даде всичките си спестявания включително парите от блузата, за да плати наема, необходимите принадлежности и препарати. Надяваше се и да признаят разрешителното ѝ за работа, въпреки че беше издадено в друг щат. Едва сега разбираше защо нещо я подтикваше непрекъснато да го подновява. Това беше причината. Скоро щеше да заработи достатъчно средства, за да върне сумата в частния си „спестовен влог“, а още по-важно бе, че щеше да докаже способностите си пред съгражданите си от Баскъм. Сигурна бе, че те ще започнат да я харесват, както харесваха сестра ѝ.

— Нима разбираш от тези неща? — изненадано попита Клеър.

— Да.

— Не знаех.

Сидни предчувстваше, че сестра ѝ отново ще се опита да разбере нещо за живота ѝ през последните десет години, но още не беше готова да ѝ се изповяда.

— Виж, през есента ще запиша Бей в детска градина, но засега не мога да си позволя да я изпратя на забавачка. Мога ли да разчитам на теб да се грижиш за нея? Ще помоля и Иванел.

Знаеше, че Клеър е схванала тактиката ѝ да увърта и да избягва въпросите, изискващи откровени отговори, но не я притискаше. Сидни си помисли, че може би някой ден ще ѝ разкаже за изминалите десет години; някой ден, когато помежду им вече съществува доверието, необходимо за такава откровеност, когато ще е сигурна, че целият град няма да научи за неволите ѝ. Пък и тайно се надяваше, че миналото постепенно ще се заличи от паметта ѝ като фотография, която избелява и накрая образите изчезнат.

— Разбира се — след дълго мълчание отвърна Клеър.

Двете отново се заловиха с товаренето на пликовете с покупките. Сидни надникна в един и попита:

— За какво са ти тези продукти?

— Ще приготвя пица.

— Продават и замразени, ако не ти е известно.

— Знам — заяви Клеър, после прошепна на Бей: — Вярно ли е? Малката се изкиска.

— Ами тези тук? — продължи да разпитва Сидни, като надзърташе в други пликове. — Боровинки? Острица?

Сестра ѝ прибра последните покупки и затвори задните врати на минивана.

— Ще приготвя нещичко за Тейлър — отвърна лаконично.

— Сериозно? Мислех, че не искаш и да чуеш за него.

— Така е. Тези блюда са по-особени.

— Любовен еликсир ли?

— Любовният еликсир не съществува.

— Нали не си намислила да го отровиш?

— Не, разбира се. Но цветята в нашата градина... — Клеър помълча, после добави: — Да речем, че ще взема мерки той да престане да се интересува от мен.

Сидни се засмя, обаче не каза нищо. Знаеше много за мъжете, само че за разлика от сестра си винаги се бе старала да привлече вниманието им, а не обратното.

* * *

Бей се излегна на тревата, слънцето стопли лицето ѝ. Събитията отпреди една седмица започваха да избледняват в съзнанието ѝ, както розовото избледняваше, докато станеше почти бяло и човек не можеше да повярва, че преди време е било розово. Какъв цвят бяха очите на баща ѝ? Колко бяха стъпалата пред входната врата на къщата им? Вече не си спомняше.

От самото начало знаеше, че няма да останат в Сиатъл. Не го сподели с майка си, защото ѝ беше трудно да го обясни, пък и самата тя не го разбираше напълно. Едно знаеше със сигурност — че мястото им не е там. А тя знаеше точното място на всичко и на всички. Понякога, след като майка ѝ подредеше вещите на баща ѝ, Бей тайно се промъкваше и ги преместваше там, където той ги искаше. Майка ѝ пъхаше чорапите в чекмеджето, но Бей знаеше, че той предпочита да ги намери в дрешника при обувките си. Друг път, когато майка ѝ правеше обратното, малката усещаше, че баща ѝ ще се разгневи, и връщаше чорапите в чекмеджето. Само дете понякога настроенията му се сменяха толкова бързо, че тя не можеше да реагира — тогава той

крещеше на майка ѝ и правеше с нея лоши неща. Изтощително бе непрекъснато да е нащрек и да предугажда желанията му, затова сега ѝ бе приятно да живее в къща, където имаше правила за местоположението на всичко. Приборите за хранене винаги стояха в чекмеджето до умивалника, а спалното бельо — в дрешника на втория етаж.

Преди много години бе сънувала тази къща. Знаеше, че рано или късно ще се озоват тук. Ала днес беше дошла в градината, за да се помъчи да проумее какво не е наред. В съня си лежеше на тревата близо до ябълковото дърво. Днес усещаше, че тревата е мека като в съновидението ѝ. Ароматът на билките и цветята беше същият. Само че в съня върху лицето ѝ се отразяваха разноцветни дъги и мънички светлинки, сякаш нещо искреше над нея. Би трябвало да се разнася и нещо като плющене на хартия под напора на силен вятър, обаче се чуваше само шумоленето на листата, когато ябълковото дърво пускаше плодовете си около нея.

Едно я удари по крака. Бей отвори очи и погледна дървото. То продължи да я замеря с ябълки, все едно я подканяше да си поиграят.

Гласът на Клеър я изтръгна от унеса ѝ. Днес майка ѝ за пръв път бе на работа и беше поверила дъщеричката си на леля ѝ. Сидни беше забранила на Бей да припарва в градината, но Клеър ѝ разреши да отиде, но при условие, че няма да откъсне нито едно цвете.

Бей много се зарадва, че най-сетне ще види градината. Надяваше се, че не е сторила нещо, с което да разгневи леля си.

— Тук съм! — провикна се и се изправи. — Не съм откъснала нито едно цвете.

Клеър стоеше до портичката в другия край на градината. Държеше огнеупорен съд, покрит с алуминиево фолио.

— Ще занеса това на Тейлър — извика. — Ела с мен.

Бей затича по пътеката, покрита с чакъл. Радваше се, че отново ще види Тейлър. С майка ѝ му бяха гостували и той позволи да рисува на листа хартия, прикрепен към статива, после закачи на хладилника картината ѝ.

Клеър затвори и заключи градинската портичка, после двете заобиколиха къщата и влязоха в двора на Тейлър. Бей вървеше близо до леля си. Харесваше миризмата, която се излъчваше от нея, струваше

й се някак успокояваща — миризма на сапун за пране и градински билки.

— Лельо Клеър, защо дървото ме замеря с ябълки?

— Иска да изядеш една.

— Не обичам ябълки.

— То знае.

— Защо ги заравяш?

— Никой не бива да ги вкуси.

— Защо?

Клеър се поколеба за миг, после отговори:

— Който изяде ябълка от това дърво, ще види най-важното събитие в живота си. Ако е хубаво, внезапно ще проумее, че каквото и друго да прави, никога няма да постигне същото щастие. Ако е лошо, до края на живота му ще го терзае очакването да се случи някаква трагедия. Никой не бива да зърва в бъдещето.

— Сигурно има хора, които искат да разберат какво ще стане с тях.

— Така е. Но докато дървото е в нашия двор, ние решаваме какво да правим.

— Искаш да кажеш, че дворът е и мой?

— Разбира се. — Клеър се усмихна. За миг се превърна в момиченце на възрастта на племенницата си, щастливо като Бей, задето за пръв път в живота си изпитва усещане за принадлежност.

* * *

— Каква приятна изненада! — възкликна Тейлър, когато отвори вратата и ги видя.

Преди да почука, Клеър си беше казала, че трябва да се държи непринудено и дори леко дистанцирано. Щом го видя обаче, решителността й се изпари, дъхът й секна. Понякога толкова се изнервяше, че й се искаше да изпъзни от тялото си. Запита се какво ще стане, ако целуне Тейлър. Дали щеше да й помогне, или да влоши положението? Той приветливо се усмихна — явно не се беше подразнил, че бе цъфнала на прага му без предупреждение. Клеър си

каза, че и тя би реагирала по същия начин. Само че двамата с него бяха коренно различни характери.

— Влизайте — подкани ги Тейлър.

— Пригответих ти задушено — избърбори тя и му подаде съда, покрит с фолио.

— Ухае апетитно. Заповядайте, влезте.

Да влязат ли? Тъкмо от това се боеше Клеър. Забеляза озадачения поглед на малката и неохотно пристъпи в коридора, за да я успокои, че всичко е наред.

Минаха през оскъдно обзаведената дневна, в единия ъгъл на която бяха струпани кашони, и влязоха в кухнята, боядисана в бяло и с остъквени шкафчета. Встрани имаше ниша, служеща за трапезария — всъщност не беше ниша, а доста голямо помещение с френски прозорци. Подът беше застлан с брезентово платнище, широкият плот беше затрупан с принадлежности за рисуване. Наблизо стояха два статива.

— Купих къщата именно заради прекрасната светлина — обясни Тейлър и остави съда върху кухненския плот.

— Може ли да порисувам, Тейлър? — попита Бей.

— Разбира се, колежке. Твоят статив си е на същото място. Чакай само да сложа лист хартия.

Докато той нагласяваше статива според височината ѝ, малката се приближи до хладилника и посочи рисунката с цветни моливи, на която беше изобразено ябълково дърво:

— Виж, Клеър, аз я направих.

Клеър се трогна не от факта, че той е закачил рисунката на Бей на хладилника, а задето я беше оставил там.

— Прекрасна е.

Щом малката ентузиазирано се захвана с новата си „творба“, Тейлър се върна при Клеър и се усмихна. Погледът ѝ се стрелна към съда, който му беше донесла. Бе приготвила задушено пиле с острица и масло от семената на растението, наречено кученце. То разваляше магии и уроки и щеше да накара Тейлър да се отърси от вманиачаването си по нея.

— Няма ли да хапнеш? — попита предпазливо.

— Сега ли?

— Да.

Той сви рамене:

— Ами добре. Защо не? Ще хапнеш ли с мен?

— Не, благодаря, вече се нахраних.

— Тогава ми прави компания. — Тейлър извади от шкафа прозрачна стъклена чиния и си сипа от задушеното, после с Клеър седнаха на високите столчета пред барплота. — Я кажи как се справяте двете с Бей, след като Сидни тръгна на работа? Вчера тя се отби тук да се похвали. Да знаеш, че тя е родена за тази професия. Бих казал, че е обсебена от косата.

— Засега се справяме — промърмори Клеър, докато го наблюдаваше как поднася към устата си първата хапка. След секунда ѝ хрумна, че греша, като го гледа. Чувствените му устни и дори движението на адамовата му ябълка я възбуждаха. Не биваше да изпитва подобно чувство към човек, който само след секунди щеше да се отърси от зависимостта си от нея.

— Мислила ли си да имаш деца? — подхвърли той.

— Не — отвърна Клеър, без да откъсва поглед от него.

— Никога ли?

Тя се насили да извърне очи и се замисли за миг, преди да отговори:

— Не и преди да ме попиташ.

Тейлър посочи с вилицата чинията си:

— Превъзходно е. Откакто се запознахме, разбрах, че преди не съм хапвал нищо толкова вкусно.

Клеър си каза, че вероятно са необходими поне няколко минути, докато магическите съставки му въздействат.

— Остава да кажеш, че ти напомням на майка ти — подхвърли престорено шеговито. — От теб очаквам по-голямо въображение, не обичайните банални фрази. Довърши си порцията.

— Напротив, изобщо не приличаш на майка ми. Тя бе свободен дух и кулинарните умения не ѝ бяха присъщи. — Клеър повдигна вежди, а Тейлър се усмихна: — Знам, че любопитството те гложди.

Тя се поколеба, ала не издържа и попита:

— Какъв смисъл влагаш в понятието „свободен дух“?

— Родителите ми изработваха керамични изделия. Израснах в колония на художници хипита в Кънектикът. Житейската им философия беше: „Не искаш да носиш дрехи? Ходи гол. Не искаш да

миеш чинии? Счупи ги, ще си направим други. Пуши трева и се чукай с мъжа на най-добрата си приятелка. Всичко е позволено.“ Само че тази философия ми беше чужда. Разбира се, и аз бях артист по рождение, но сигурността и подчиняването на определени норми означаваха за мен много повече, отколкото за родителите ми. За съжаление не съм постигнал заветния идеал.

На върха на езика ѝ бе да му каже, че се съди прекалено строго, но предпочете да не коментира, за да не го поласкае и да подсили чувствата му, които искаше да угаси.

Още две хапки и чинията му вече беше празна.

Клеър го погледна изпод око:

— Хареса ли ти? Как се чувстваш?

Тейлър се втрени в нея и тя беше поразена от силата на плътското му желание. Беше като силен повей на есенния вятър, който така силно завихря сухите листа, че могат да те порежат. Страстта беше опасна за хората, които не са дебелокожи.

— Питаш как се чувствам, ли? Искам да те поканя на среща.

Клеър въздъхна и наведе глава:

— Да му се не види!

— Всяка съботна вечер устройват концерт в двора на колежа „Ориън“. Ела с мен тази събота.

— Не мога, ще съм заета.

— С какво?

— Ще ти приготвя същото задушено.

* * *

Изминали бяха три дни, откакто Сидни взе под наем стол в „Бяла врата“, но досега нямаше случайни клиенти, които да пожелаят тя да ги подстриже, и нито една постоянна посетителка на салона не ѝ се беше доверила поне да измие косата ѝ с шампоан, докато чака „своята“ стилистка да се освободи.

Положението беше отчайващо.

Тъй като нямаше какво да прави и вече беше приключила със сандвича, приготвен ѝ от Клеър, през обедната почивка тя предложи да вземе храна за колежките си. Те бяха симпатични, добронамерени и

непрекъснато я успокояваха, че нещата ще се оправят. Само че нито една не ѝ предложи да ѝ отстъпи своя клиентка. Сидни знаеше, че трябва да предприеме нещо, за да докаже способностите си и да си спечели клиентела.

Докато чакаше в кафенето, тя си побъбри с младите жени, които също бяха на опашката, и им предложи да ги подстриже с намаление, ако посетят „Бяла врата“. Реакцията им не беше ентузиазизирана, но за нея оставаше утехата, че е направила първата стъпка.

Върна се в салона, остави пликите със сандвичи в стаята за отдих, после занесе чашите с кафе и капучино на колежките, които довършваха работата си.

В последната кабинка работеше Тери. Сидни се усмихна и остави на плота чашата с диетично капучино.

— Благодаря, Сидни — кимна Тери и продължи да нанася боя върху косата на клиентката си. Въпросната дама рязко вдигна глава — беше Ариел Кларк.

Сидни преодоля порива да ѝ поиска обяснение за капана, който ѝ беше устроила, прехапа език и се отдалечи, без да каже нито дума. Само така щеше да запази жалките останки от гордостта си.

Ариел Кларк обаче нямаше намерение да я остави да се изплъзне.

По-късно, когато Сидни метеше пода в другия край на салона, пицната дама се приближи до нея. Ема и майка си приличаха като две капки вода — същата светлоруса коса, същите ледени сини очи, същата самоуверена походка. Дори навремето, когато Ема и Сидни бяха приятелки, госпожа Кларк се държеше доста студено с издънката на фамилията Уейвърли. Беше учтива, но нещо в поведението ѝ намекваше, че приемат девойката по милост, а не като една от тях.

Ариел се изпречи пред Сидни и я принуди да прекрати работата си.

Сидни се насили учтиво да се усмихне и така силно се вкопчи в дръжката на метлата, че пръстите ѝ побеляха. Ако искаше да се задържи в „Бяла врата“, не биваше да халосва богатите клиентки, колкото и да го заслужаваха.

— Здравейте, госпожо Кларк. Как сте? Видях ви на празненството. Съжалявам, че не си поговорихме.

— Естествено, драга. Ти беше от прислугата, нямаше да е редно.
— Тя иронично погледна купчинката коса на пода. — Да разбирам ли, че работиш тук?

— Да.

— Нима ти... ти подстригваш? — възкликна Ариел, сякаш бе ужасена от мисълта за подобно своеволие.

„Чудесно начало — огорчено си помисли Сидни, — ако всички нейни познати реагират по същия начин.“

— Да, подстригвам.

— Не е ли необходимо специално образование, мила?

Сидни почувства как пръстите ѝ изтръпват, но продължи да стиска дървената дръжка:

— Да, необходимо е.

— Хмм — промърмори Ариел. — Чух, че имаш дъщеря. Кой е бащата?

Сидни знаеше, че не бива да ѝ позволи да види слабите ѝ места. Щом хората разберяха колко уязвим е някой, не преставаха да го нараняват — знаеше го от опит.

— Не го познавате — отвърна лаконично.

— О, не ще и съмнение!

— Нещо друго, госпожо Кларк?

— Дъщеря ми е на седмото небе. Дари съпруга си с много щастие.

— Естествено, нали фамилното ѝ име е Кларк.

— Именно. Не знам на какво си се надявала, като се върна. Но да знаеш, че той никога няма да ти принадлежи!

— Това ли било? Сигурно ще ви дойде като гръм от ясно небе, но не се върнах заради него.

— Разбира се, че няма да признаеш. Знаем ви номерата на вас, Уейвърли. — Ариел се въртна и се отдалечи. На излизане от салона извади мобилния си телефон и натисна един от бутоните за бързо избиране. — Ема, съкровище, научих нещо, което ще те зарадва.

В пет следобед Сидни така се отчая, че беше готова да си тръгне. Пристъпи към изхода, но видя до гишетото за записване на часове мъж с елегантен сив костюм. Сърцето ѝ се сви, идваше ѝ да потъне в земята.

Проклетият ден явно нямаше да свърши.

Хънтър Джон попита нещо жената на гишето, тя се обърна и посочи Сидни.

Той прекоси салона и се приближи до ученическата си любов. Сидни трябваше да избяга, да се скрие в помещението за отдих, но спомените я задържаха. Макар че Хънтър Джон бе едва на двайсет и осем, русолявата му коса бе започнала да оредява. (Разбира се, уелото подстригване щеше да прикрие оплешивяването.) Това означаваше сигурна промяна у него, край на младостта му. Той се превръщаше в друг човек.

— Чух, че работиш тук — каза и протегна ръка на Сидни.

— Не се и съмнявам. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Между другото, имаш червило на шията.

Хънтър Джон глуповато се усмихна и посегна да избърше червилото.

— Ема дойде в службата и ми каза.

— Значи си поел кормилото на семейния бизнес.

— Да.

Компанията „Матисън“ притежаваше няколко завода за строителни елементи, намиращи се на двайсетина минути път с кола от Баскъм. Хънтър Джон и Сидни се бяха запознали там през лятото, когато тя работеше като секретарка в администрацията, а той караше задължителния стаж. Срещаша се в кабинета на баща му, когато той отиваше на обяд, и се любеха. Понякога, когато нямаше много работа, сядаха на купчина дървесен материал пред склада, за да изпушат по цигара.

Сидни се запита какъв ли е животът му сега... Наистина ли бе влюбен в Ема или тя го беше впримчила, предлагайки му горещ секс — запазената марка на всички жени от фамилия Кларк. Именно тя предложи да научи Сидни как да прави съвършената орална любов. Много години по-късно един мъж най-сетне каза на Сидни, че „техниката“ ѝ е погрешна. Едва сега тя си даваше сметка, че „приятелката“ ѝ я е заблудила нарочно. По онова време изобщо не подозираше, че Ема харесва Хънтър Джон. Той пък често казваше, че Ема често го изнервя. Тогава тя не бе прозряла истината, тогава бе сляпа за очевидното.

— Може ли да седна? — попита той.

— Искаш ли да те подстрижа? Много ме бива.

— Не, благодаря. Обаче не искам да изглежда, че съм се отбил да си побъбрим — добави той и седна на нейния стол.

Сидни забели очи:

— Боже опази!

— Държа да поговорим, да се изясним. Смятам, че е редно. — Хънтър Джон се славеше с това, че винаги постъпваше правилно. Той беше съвършен. Той бе примерният син. — Онази вечер на празненството... не знаех, че ще присъстваш. И Ема не подозираше. Изненадахме се също като теб. Ариел беше възложила всичко на Клеър. Никой не знаеше, че работиш при нея.

— Не бъди наивен, Хънтър Джон. Щом Елиза Бофорт е знаел, значи целият град е бил информиран.

Лицето му помръкна:

— Съжалявам, че стана така, но нямаше друг начин. Както видя, вече съм щастливо женен.

— Мили боже! — възкликна Сидни. — Всички ли си мислят, че се върнах заради теб?

— Ако не е така, защо се върна?

— Нима това не е градът, в който се родих и израснах?

— Така е, но ти се срамуваше от мнението на местните хора за теб.

— Ти — също.

Хънтър Джон въздъхна, а тя се запита кой е този човек. Струваше й се, че вече не го познава.

— Обичам жена си и децата — избърбори той. — Животът ми е прекрасен, за нищо на света не бих го заменил за друг. Да, навремето те обичах, Сидни. Нямах представа какво ми струваше да се разделя с теб... много страдах.

— Толкова много, че потърси утеха в брак с Ема?

— Оженихме се набързо, защото тя забременя. С нея се сближихме едва след заминаването ти. Стана съвсем случайно.

На Сидни не й беше до смях, но не можа да се въздържи:

— Отново ще те попитам — толкова ли си наивен, Хънтър Джон?

Въпросът й явно го жегна, защото той побърза да заяви:

— Тя е най-хубавото в живота ми.

Лъжата му я вбеси и я накара да възкликне:

— Видя ли Нотр Дам? Пътува ли из Европа, както мечтаеше?

— Не. Бяха глупави мечти.

— Струва ми се, че си се отказал от всичките си мечти.

— Аз съм Матисън. Длъжен бях да постъпя така, както се очаква от наследника на семейната компания.

— А пък аз съм Уейвърли и ще те прокълна!

Той потрепери, сякаш й беше повярвал, а Сидни неочаквано изпита усещане за надмощие. Ала след миг Хънтър Джон се усмихна:

— Я стига! Мразиш, че си Уейвърли.

— Върви си — прошепна тя, а когато той понечи да си извади портфейла, добави: — Да не си посмял да платиш въображаемо подстригване.

— Извинявай, Сидни. Не мога да се променя. Явно се отнася и за теб.

Тя го проследи с поглед и ненадейно си помисли: „Колко съм загубена! През целия си живот съм обичала само един мъж.“ И то мъж, който от самото начало бе съжалил за младежката си страст към нея, докато тя смяташе, че любовта им ще е вечна.

Жалко, че всъщност не знаеше нито едно проклятие.

* * *

Клеър кимна на сестра си, която привечер влезе в кухнята:

— Започвах да се тревожа за теб. Бей си е в стаята.

Сидни отвори хладилника и извади бутилка с минерална вода.

— Останах до по-късно — промърмори.

— Как беше на работа?

— Нормално. — Тя се приближи до умивалника и загледа Клеър, която миеше боровинки под силната водна струя. — Какво правиш? Пак ли ще го занесеш на Тейлър?

— Да.

Сидни взе китката сини цветя, която беше на плата до мивката, и ги помириша:

— Как се наричат?

— Метличини. Ще украся с тях боровинковите тарталети.

— И какво означават?

— Метличината помага на хората да намерят примерно ключове, които са забутали някъде, или някакви важни документи — излъга Клеър, без да ѝ мигне окото.

— Тоест искаш Тейлър да разбере, че не си онова, което той търси.

Клеър се поусмихна:

— Без коментар.

Сидни я погледа как работи, после замислено промърмори:

— Странно, че не съм я наследила.

— Кое по-точно?

— Онази загадъчна чувствителност, която притежавате двете с Иванел. И баба, разбира се. А мама? Какво ще кажеш за нея?

Клеър спря водата и откъсна парче хартия от кухненската ролка, за да си избърше ръцете:

— Не съм сигурна. Знам само, че мразеше градината. Не припарваше до нея.

— Аз не се страхувам от градината, но иначе приличам на мама повече от теб. — Сидни грабна шепя боровинки и ги изсипа в устата си. — Първо, и аз като нея не притежавам вашата особена дарба. Второ, тя се е върнала тук, за да ти осигури спокоен живот, както аз сторих за Бей.

— Тя не се върна заради мен! — изненадано възкликна Клеър. — Искаше ти да се родиш тук!

— Изостави ме, когато бях на шест. — Сидни застана до отворената врата към верандата и се загледа навън. — Ако не бяха снимките ѝ, които баба ми даде, дори нямаше да помня как е изглеждала. Ако наистина е държала на мен, нямаше да ме зарече.

— Къде са тези снимки? Бях ги забравила.

Случи се нещо странно.

В един миг Сидни вдъхваше аромата на билките, които се сушаха на верандата, в следващия някакъв вихър я понесе обратно към Сиатъл. Озова се в дневната на къщата и осъзна, че се вира в канапето. Приблжи се до него и го повдигна от едната страна. Отдолу имаше плик с надпис „Мама“. Толкова отдавна не беше гледала снимките, че бе забравила къде ги е скрила. На тях беше запечатан скитническият живот на Лорълай — онзи живот, който Сидни толкова дълго и упорито се беше мъчила да забрави. Тя взе плика, започна да

преглежда фотосите и попадна на един, от който сърцето ѝ се сви от страх. Майка ѝ (тук вероятно беше на около осемнайсет години) стоеше пред францисканската мисия „Аламо“ в Тексас. Усмиваше се и държеше саморъчно направена табела с надпис: „Майната му на Баскъм! В Северна Каролина е тъпо!“ Като тийнейджърка Сидни смяташе, че снимката е много забавна и оригинална, но сега я побиха тръпки. Ами ако Дейвид бе намерил плика? Ами ако се беше досетил, че бегълките са се приютили в градчето Баскъм в Северна Каролина? Тя го чу да отваря входната врата и бързо пъкна плика обратно под канапето. Той се прибираще у дома. Щеше да я завари тук.

— Сидни?

Сидни сепнато отвори очи. Беше се върнала в Баскъм. Сестра ѝ стоеше до нея и разтърсваше рамото ѝ.

— Сидни?

— Забравих да ги взема — прошепна тя. — Снимките. Забравих ги.

— Зле ли ти е?

Сидни поклати глава и се опита да се вземе в ръце. Обаче изпитваше ужасното предчувствие, че Дейвид ще разбере за посещението ѝ. Той щеше да разбере, че е мислила за нещо, което е забравила в къщата. Бе открехнала една врата. Дори сега ѝ се струваше, че усеща миризмата на одеколона му, сякаш го беше довела със себе си.

— Нищо ми няма. Замислих се за мама. — Тя сви рамене, помъчи се да прогони страха. Дейвид не знаеше къде са снимките.

Нямаше да ги намери.

* * *

Вечерта Иванел облече върху нощницата си халат с къси ръкави и тръгна към кухнята. Наложил се да прескача кутии, пълни с ролки лейкопласт и кибрити, ластичета и играчки за коледна украса. Щом се добра до кухнята, затърси микровълновия уред за пуканки. Отмести настрана няколко тостера в неразпечатани опаковки, и купчинка блистери с аспирин.

Тези неща не ѝ трябваха, дори понякога се дразнеше от бъркотията. Опитваше се да ги складира в стаите, които не използваше, но доста предмети сякаш ѝ се изплъзваха, за да застават на пътя ѝ, да я спъват и да ѝ пречат. От друга страна, тя знаеше, че някой ден нещо ще потрябва някому, затова предпочиташе подаръците да са ѝ под ръка, вместо в три сутринта да хукне да ги купува от денонощния „Уолмарт“.

Обърна се — някой чукаше на вратата.

Е, това вече бе изненада. Не я посещаваха бог знае колко хора. Къщата ѝ се намиреше в малък квартал, който постепенно бе западнал и не беше същият като по времето, когато със съпруга ѝ — служител в телефонната компания — се бяха заселили тук. Съседите ѝ бяха предимно семейни двойки на възраст между трийсет и четирийсет години, които нямаха деца, а работните им места бяха толкова далеч, че те излизаха рано сутрин и се прибираха късно вечер.

Не бе разменила нито дума със съпрузите Хансън, които преди три години бяха купили къщата, намираща се до нейната. Обаче фактът, че бяха накарали човека, който поддържаше моравата им, „да коси и моравата на съседката, за да не падне реномето на квартала“, красноречиво говореше що за хора са тези двамата.

Но пък косенето ѝ излизаше безплатно, затова бе готова да си затвори очите за надменността им.

Натисна бутона, за да включи лампата на верандата, и отвори вратата. На прага стоеше нисичък набит човек на средна възраст с късо подстригана тъмноруса коса. Панталонът и ризата му бяха идеално изгладени, обувките му блестяха като огледала. До себе си беше оставил малък куфар.

— Фред! — възкликна тя.

— Здравей, Иванел.

— Да му се не види, защо си дошъл?

Изражението му беше печално, но той се насили да се усмихне:

— Ами аз... търся някой да ме приюти. Ти си първата, за която ми хрумна.

— Ама, разбира се, логично е. Аз съм стара, а ти си гей.

— Значи сме идеалната двойка. — Фред се стараяше да говори шеговито, но под светлината на слабата лампа изглеждаше крехък като

стъкло — ако някой го докоснеше, щеше да се разбие на хиляди парченца.

— Влез.

Той взе куфарчето си и тръгна по коридора, влезе в дневната и се заозърта като малчуган, който е избягал от къщи. Иванел го познаваше от дете. В отделенията две години подред бе печелил конкурсите по правопис, но в четвърти клас Лорълай Уейвърли го победи. Иванел присъстваше в залата, а след състезанието видя Фред да плаче отвън. Прегърна го, а той я накара да обещае, че няма да каже на татко му колко е бил разстроен. Баща му му беше забранил да плаче пред чужди хора — какво щели да си помислят за него?

— Днес Шели дойде много рано и ме завари по пижама в канцеларията ми. По-лесно беше да остана в магазина, там знам какво да правя и не се чувствам излишен — обясни Фред. — Обаче съм сигурен, че слухът вече се е разпространил, затова не мога да отида на хотел. Няма да направя това удоволствие на Джеймс. Откровено казано, дори не знам дали той е забелязал отсъствието ми. Не се обади да попита къде съм бил. Не проявява никакъв интерес. Не знам какво да правя.

— Разговаряхте ли изобщо?

— Опитях се — нали ти ме посъветва така. Потърсих го, след като за пръв път спях в магазина. Обадих му се на служебния телефон. Джеймс отказа да обсъдим отношенията си. Заяви, че досега съм бил сляп за промените, но вече е късно нещата да тръгнат по старому. Казах му за виното, което купих от Клеър. Той ми се подигра, нарече ме луд, задето искам животът ни да е като при първата ни среща. Не проумявам какво се случи. Уж всичко вървеше като по мед и масло, но сега си давам сметка, че не помня кога за последен път с него сме водили нормален разговор. Сякаш той ме е напуснал постепенно, а пък аз не съм забелязал нищичко. Как е възможно да не забележа?

— Виж какво, остани колкото искаш. Но ако някой попита, ще кажа, че неустоимият ми сексапил те е накарал да обърнеш резбата.

— Правя страхотни гофрети със сладко от праскови. Само кажи какво ти иска душата и ще ти го стотвя.

Иванел го помилва по бузата и промърмори:

— Не че някой ще ми повярва.

Отведе го в стаята за гости, намираща се в дъното на коридора. Разбира се, „необходимите“ вещи се бяха промъкнали и тук — няколко аптечки за оказване на първа помощ и три газови печки за отопление, но тя редовно разчистваше това помещение и всяка седмица сменяше спалното бельо. Откакто съпругът ѝ почина, в душата ѝ зейна рана, която с течение на годините престана да е толкова дълбока, но не изчезна. През първите ужасни дни след смъртта му Лорълай понякога нощуваше при Иванел, но скоро се отказа — имаше си много по-интересни занимания. По-късно Клеър също ѝ гостуваше и оставаше да преспи, обаче доста рядко, защото предпочиташе да си стои у дома. На Иванел и през ум не ѝ минаваше, че някой ден Фред ще спи в стаята за гости. Само че тя отдавна беше престанала да се изненадва. Казваше си, че то е като да отвориш кутия, на която пише „Гъбена супа“, а супата да се окаже доматиена — благодариш и си я изяждаш.

Фред остави куфара си на леглото и се огледа.

— Тъкмо щях да направя пуканки и да гледам телевизия. Ще ми правиш ли компания? — попита Иванел.

— С удоволствие. — Фред тръгна подир нея като послушно кученце — явно бе щастлив, че някой му е казал какво да прави. — Благодаря.

„Каква идилия!“ — помисли си тя, когато заедно седнаха пред телевизора. Изгледаха новините в единайсет, после Фред изми празната купа от пуканките.

— Лека нощ и до утре. — Иванел извади от хладилника кутийка с кока-кола. Вечер я отваряше и я оставяше на нощното си шкафче, а я изпиваше чак на другата сутрин. — Тоалетната е до стаята ти.

— Чакай.

Тя се обърна.

— Вярно ли е, че когато сте били деца, ти си подарила лъжица на баща ми? Той видял нещо лъскаво в пръстта и го изкопал с лъжицата — било монета от двайсет и пет цента. С нея си купил билет за кино, а там се запознал с майка ми. Така ли е било?

— Наистина му подарих лъжица, но нищо повече. Не притежавам способността да ръководя живота на хората, Фред.

— Да, разбирам. — Той сведе поглед и машинално взе да сгъва кърпата за бърсане на чинии. — Само питах.

Ненадейно Иванел разбра защо е решил да се приюти при нея. Обикновено хората я избягваха, защото им подаряваше по нещо. Фред искаше да е близо до нея, надявайки се да му помогне да разбере какво се случва с Джеймс — да му даде нещо като вълшебна лъжица, с която да изрови разковничето на щастието.

* * *

Тази неделна утрин Сидни, Бей и Клеър седяха на верандата и похапваха канелени кифлички — Клеър беше изпекла още малко, освен онези, които в този ден доставяше на сладкарницата. Беше горещо и всичко вървеше наопаки. Дръжките на вратите, които трябваше да са вдясно, се оказваха вляво. Маслото се стопи в хладилника. Неизречените мисли сякаш нажежаваха въздуха още повече.

— Иванел идва — обади се Сидни.

Старицата изкачи ниските стъпала на верандата и се усмихна:

— Майка ви е родила две красавици, така си е. Само че днес май сте много кисели.

— Това е първата гореща вълна през тази година. Жегата изнервя всички — промърмори Клеър, взе голямата кана и наля на гостенката чай с лед. — А ти как си? Не съм те виждала от няколко дни.

Иванел взе чашата и се настани на люлеещия се стол:

— Имам си гост.

— Кой е?

— Фред Уокър засега ще живее у дома.

— Така ли? — изненада се Клеър. — Не те ли притеснява?

— Никак.

— Вероятно мушкатото не е подействало.

Иванел вдигна рамене и отпи от чая:

— Той не е имал възможност да го използва.

Клеър погледна към съседната къща и замислено промълви:

— Дали Фред ще се съгласи да му върна парите и да ми го даде?

— Сигурно. Друг клиент ли имаш?

— Не.

Сидни изчурулика:

— Може би смята да го изпробва върху Тейлър.

Сестра ѝ я изгледа накриво, но не възрази, защото беше самата истина.

Иванел остави чашата и заровичка из голямата си торба.

— Всъщност дойдох, за да ти дам един подарък. — Извади широка бяла панделка и я подаде на Клеър. — Фред се опита да ме разубеди — каза, че използваш шноли и че тези панделки били за жени с къса коса. Само че той не разбира. Трябва да ти я дам и туйто. Отдавна не съм живяла с мъж. Бях забравила, че са упорити като мулета. Обаче миришат хубаво.

Сестрите се спогледаха.

— Иванел, нали знаеш, че той е гей? — меко попита Клеър.

— Разбира се. — Старицата се засмя — изглеждаше подмладена и щастлива. — Обаче съм поласкана, че не само вие двете харесвате компанията ми. Хайде стига за мен. Сидни, как е новата работа?

Сидни и Бей седяха на люлката, която е задължителна за всички веранди в Америка.

— Всичко е благодарение на теб — отвърна Сидни. — Ако не ми беше подарила блузата, която върнах в магазина, нямаше да вляза в „Бяла врата“ и да попитам за работа.

— Фред каза, че през седмицата няколко пъти те видял да купуваш кафе за колежките, веднъж си помела пода.

— Засега правя само това.

— Какво става всъщност? — намеси се Клеър. Забелязала бе, че напоследък сестра ѝ няма настроение. Отначало беше във възторг, че ще работи в „Бяла врата“, но след няколко дни започна да се прибира у дома все по-рано и да се усмихва все по-рядко. Самата Клеър изпитваше смесени чувства относно това рисковано начинание. Харесваше ѝ да работи със Сидни, да бъдат заедно. Само че сестра ѝ цялата грейваше, когато заговореше за коса и прически. Всяка сутрин тръгваше толкова обнадеждена.

— Редовните клиентки са близки със семействата Кларк и Матисън. На третия ден Хънтър Джон се отби да ме види. Очевидно някои хора — няма да им кажа имената — не са доволни от вниманието му към мен и са решили да ми правят бойкот. И преди нямах клиентки, сега поне знам причината.

— Подстрига ли го?

— Не ми позволи. Жалко, защото правя страхотни мъжки прически. Аз подстригах Тейлър.

— Така ли?

— Да. Подстригвам и себе си, и Бей.

— Така значи... бойкотират те — замислено промърмори Клеър.
— Дори не ти дават възможност да се докажеш.

— Ако продължавам така, ще се наложи да се откажа. — Сидни прегърна дъщеричката си. — Няма значение, ще имам повече време за Бей. И ще мога да ти помагам, когато съм ти необходима.

* * *

През целия си живот Клеър беше стъпвала само три пъти във фризьорски салон — когато косата ѝ станеше прекалено дълга, отиваше и казваше, че иска да я намалят с няколко сантиметра. Посещаваше само салон „Стил“, чиято собственичка беше Мейвис Адлър. Навремето Мейвис идваше в дома им да подстригва баба ѝ, което според Клеър бе гаранция за работата ѝ.

Не се мислеше за недодялана селянка и няколко пъти беше минавала край „Бяла врата“, но когато влезе в просторното фоайе, видя луксозните кожени канапета, оригиналните картини и цяла сюррия от най-богатите жени в града (повечето бяха търсили услугите ѝ за организиране на различни празненства), тя изведнъж се почувства като риба на сухо.

Веднага забеляза сестра си, която метеше пода около стола на своя колегка. Бе толкова красива, но изглеждаше безкрайно самотна и дори изоставена.

Сидни я видя и се приближи до нея:

— Клеър, какво се е случило? Къде е Бей? Добре ли е?

— Разбира се, че е добре. Помолих Иванел да я наглежда за час-два.

— Защо?

— Защото искам да ме подстрижеш.

* * *

Около двете сестри се струпа тълпа стилистки и клиентки. Ребека, собственичката на „Бяла врата“, стоеше встрани като строга учителка и чакаше Сидни да започне. Шепотът на жените, коментиращи прекрасната коса на Клеър и как тя се оставя в ръцете на момиче, което не е доказало какво може, бе като свистене на леден вятър.

— Имаш ли ми доверие? — попита Сидни, докато нагласяваше стола, след като беше измила косата на сестра си.

Клеър срещна погледа ѝ в огледалото:

— Разбира се.

Сидни обърна въртящия се стол така, че сестра ѝ да не може да се оглежда.

През следващите няколко минути Клеър усети как косата ѝ сякаш олеква; мокрите кичури, които падаха на скута ѝ, приличаха на тънки спирали от карамелизирана захар. От време на време Ребека задаваше някакъв въпрос, а Сидни отговаряше уверено, използвайки професионални термини, чието значение Клеър не разбираше.

Най-сетне сестра ѝ обърна стола към огледалото и всички заръкопляскаха.

Клеър не повярва на очите си. Сидни беше отрязала най-малко трийсет сантиметра от косата ѝ и я бе подстригала така, че бе по-дълга отпред, а отзад — скосена и бухнала. Под бретона очите на Клеър изглеждаха красиви и искрящи, не безразлични и строги. Лицето в огледалото бе на жена, каквато Клеър открай време мечтаеше да бъде.

Сидни не я попита дали прическата ѝ харесва. Нямаше смисъл. Това бе преобразяване, извършено от жена с вълшебни ръце. Всички гледаха Сидни със страхопочитание, а тя сияеше като полирано сребро.

Клеър усети, че се просълзява от щастие, чувстваше се преродена, избавена от греховете си. Едва сега разбра тайната, която несъзнателно бе носила в сърцето си, онова, което беше предизвиквало завистта ѝ, когато със сестра ѝ бяха малки. Сидни беше истинска Уейвърли. Талантът ѝ беше дар, даден ѝ по рождение, и очакващ тя да го осъзнае.

— Вече не можеш да отричаш — промълви.

— Какво? — прошепна Сидни.

— Това е твоята магия, магията на една Уейвърли.

ВТОРА ЧАСТ РАЗКРИТИЯ

СЕДМА ГЛАВА

Лестър Хопкинс седеше на сгъваемия стол, поставен под кестена в предния двор. Той присви очи и се загледа в серпентината от прах подир колата, която се приближаваше към къщата му, намираща се до малката семейна мандра.

Преди година Лестър получи удар, но се отърва сравнително леко — само накуцваше и в едното ъгълче на устните му, донякъде сковани от частична парализа, се събираше слюнка, която той грижливо бършеше с носната си кърпа, за да не се гнусят клиентките на мандрата.

Напоследък почти не се движеше и прекарваше дните си на стол в двора или в къщата, обаче това не му тежеше. Напротив, радваше го, защото сега имаше повече време да размишлява. Най-странното беше, че открай време той мечтаеше за този период от съществуването си. Като малък се възхищаваше от дядо си, който си живееше като цар — дните на стареца неизменно започваха с обилна закуска, после той се занимаваше, с каквото си пожелае, често ходеше на лов, следобедите не пропускаше да подремне, а вечер свиреше на банджо. Според Лестър такъв живот беше за завиждане. Отгоре на всичко всеки месец държавата ти превеждаше пари по пощата. Ето защо малчуганът мечтаеше да порасне и да се пенсионира.

Само дето при изпълнението на този план срещна сериозни препятствия. Баща му почина, когато той беше едва седемнайсетгодишен. Наложих му се да работи по-усилено, отколкото си представяше, и сам да управлява мандрата. Бог пък му даде само един син. Младежът си взе трудолюбива жена, която също му роди син, двете семейства живееха в голямата къща и сред тях нямаше раздори. После съпругата на Лестър се разболя от рак и почина, а след две години синът му загина при автомобилна злополука. Опечалената му снаха предпочете да се пресели при сестра си в Тъскълуса. Обаче Хенри, внукът на Лестър, който тогава беше единайсетгодишен, предпочете да остане при дядо си.

И така в живота на Лестър имаше само две стабилни опори — фермата и Хенри.

Шумът от двигателя на колата се усили, той чу как външната врата на къщата се отвори, после се тресна. Обърна се и видя, че внукът му е излязъл да види кой идва. Беше късно за клиенти на мандрата, слънцето клонеше към заник.

— Очакваш ли някого, дядо? — провикна се младежът.

— Очаквам пристигането на моя кораб. Обаче не е той.

Хенри прекоси двора и застана зад стола на дядо си. Беше красив младеж, но като всички мъже от рода Хопкинс бе възрастен по рождение и през целия си живот щеше да очаква настъпването на физиологичната старост. Поради тази причина всички Хопкинс сключваха брак с по-възрастни от тях жени. Хенри обаче не бързаше да се обвърже и дядо му бе започнал тайно да го насочва към този етап от живота му. Възлагаше му да развежда из фермата учениците от началните класове, ако придружаващите ги учителки бяха млади и неомъжени. В църковния комитет, отговарящ за празничната украса, членуваха предимно разведени жени, затова Лестър винаги изпращаше внука си да им помага. Обаче Хенри не се хващаше на въдицата. Притежаваше чудесен характер, беше самоуверен, работлив и добродушен — накратко, щеше да е идеален съпруг, ако не беше толкова доволен от собствената си компания.

Ала това бе съдбата на всички, които са стари по рождение.

Колата спря. Лестър позна само жената, която слезе от автомобила, не и шофьора.

Той се засмя. За него всяко посещение на Иванел беше радостно събитие. Все едно да намереше червеношийка през зимата.

— Май Иванел иска да ни подари нещо — подхвърли на внука си.

Мъжът остана в колата, а старицата прекоси двора, застана пред Лестър и сложи ръце на кръста си:

— Знаещ ли, че всеки път, като те видя, изглеждаш по-добре?

— Вече има лек против старческа слепота — подхвърли той.

Иванел се усмихна:

— Голям хитрец си.

— Какво те води насам?

— Трябва да ти дам това. — Тя извади от торбата си буркан вишни в сироп, подправен с ликьор.

Лестър погледна Хенри, който се мъчеше да прикрие усмивката си, и възкликна:

— Чудесен подарък. Отдавна не съм хапвал такива вишни. Благодаря ти.

— Пак заповядай.

— Я кажи кой е шофьорът ти?

— Фред, собственикът на бакалията. Временно живее при мен. Много е симпатичен.

— Каня и двама ви на вечеря — обади се Хенри. — Ивон е направила картофени кексчета.

Ивон беше жената, която се грижеше за домакинството. Хенри я беше назначил преди година, когато дядо му получи удар. Разбира се, беше омъжена, иначе той нямаше да я допусне в дома си.

— Не, благодаря, бързам — отвърна Иванел. — Ще се видим ли на тържеството по случай Четвърти юли?

— Там сме — отвърна Лестър и двамата с Хенри я загледаха как върви към колата.

— Веднъж ми подари кълбо прежда — замислено промърмори младежът. — Бях на четиринайсет и от училище ни бяха завели на обиколка из централната част на града. Засрамах се от съучениците си и изхвърлих преждата. След седмица се оказа, че ми е необходима за изработване на един макет.

— Мъжете в този град от млади си вземат поука по отношение на жените от фамилията Уейвърли. — Лестър посегна за бастуна, който беше подпрял на ствола на дървото, и бавно се изправи. — Бъди нащрек, когато някоя от тях е наблизо.

* * *

На другия ден следобед Клеър слезе в избата. След няколко минути чу как сестра ѝ се провикна от кухнята:

— Ей, къде сте всички?

— Аз съм тук, долу.

Дървените стъпала заскърцаха под стъпките на Сидни. Тук беше сухо и прохладно; понякога зрели мъже, които имаха прекалено много грижи, чукаха на вратата на Уейвърли и молеха за разрешение да поседят в избата, за да прочистят съзнанието си и да възвърнат душевното си равновесие.

Сидни слезе по стълбището и опипом тръгна към мястото, осветено от фенерчето на сестра ѝ. Всички електрически крушки в избата бяха изгорели през 1939 година; отначало някой го беше домързяло да ги смени, после вечният мрак в мазето се беше превърнал в нещо като семейна традиция.

— Къде е Бей? — попита Сидни. — И тя ли е тук?

— Не. Предпочита да стои в градината. Не се тревожи за нея. Дървото престана да я измеря с ябълки, след като тя започна да ги хвърля обратно. — Клеър подаде на сестра си фенерчето. — Дръж за малко, ако обичаш. Освети ето тук.

— Вино от орлови нокти?

— Празненството по случай Четвърти юли е другата седмица. Искам да преброя бутилките и да преценя колко да приготвим.

— Одеве видях една на кухненската маса — каза Сидни, докато сестра ѝ броеше.

— Това е виното от мушката, което Фред ми върна. Отказа да си вземе парите. Подозирам, че ме подкупва, за да си мълча. — Клеър плесна с ръце, за да изгупа праха. — Трийсет и четири бутилки. Мислех, че миналата година съм напълнила четирийсет. Няма значение, тези ще стигнат.

— На Тейлър ли ще го дадеш?

Клеър издърпа фенерчето от ръката на сестра си:

— Какво да дам на Тейлър?

— Виното от мушката.

— А! — измънка Клеър и тръгна към стълбището. — Всъщност се надявах ти да му го дадеш.

— Зает е с летните курсове — обясни Сидни. — Затова почти не се свърта вкъщи.

— О! — Клеър се радваше, че сестра ѝ не може да види смущението ѝ. Понякога си мислеше, че започва да полудява. Щом се събудеше всяка сутрин, първата ѝ мисъл бе как да го прогони от съзнанието си. Но през целия ден крадешком надничаше към къщата

му с надеждата да го зърне, докато кроеше планове никога повече да не го види. Беше нелепо.

Изкачиха се по дървеното стълбище и влязоха в кухнята. Клеър затвори и заключи вратата на избата.

— Добър човек е Тейлър — обади се Сидни. — Да, и аз много се изненадах. Представи си, имало и добри мъже! Да се не надяваш.

Клеър отиде в големия килер и остави фенерчето на полицата, на която държеше свещите и газените лампи. Статичното електричество, причинено от усещането ѝ за безсилие бе толкова силно, че малкото радио на полицата се включи само и тя стреснато подскочи. Веднага завъртя копчето и се облегна на стената. Не, така не можеше да продължава.

— Няма да е вечно тук — каза, без да излезе от килера. — Не е като ябълковото дърво, виното от орлови нокти и тази къща — те са неизменни.

— Ами аз? — попита Сидни, но Клеър не отговори. Не знаеше дали сестра ѝ наистина е намерила своето място в Баскъм, или пак ще го напусне, когато Бей поотрасне или когато тя се влюби отново. Не ѝ се мислеше за това. Предпочиташе да се съсредоточи върху нещо конкретно — да не прогони сестра си с поведението си, да ѝ даде стотици поводи да остане. Дълбоко си пое дъх, излезе от килера и побърза да смени темата:

— Как върви в салона?

— Не мога да си вдигна главата от работа. Дължа го на теб.

— Заслугата не е моя, а твоя.

Сидни поклати глава:

— Сега хората ме гледат, сякаш съм някакво божество. Не ги разбирам.

— Това е тайната на успеха ми — усмихна се сестра ѝ. — Накараш ли всички да повярват, че притежаваш рядко качество или талант, ще се надпреварват да те търсят и ще ти плащат щедро.

Сидни се засмя:

— След като и без това сме странни, поне да ни плащат добре, така ли?

— Не сме странни — поправи я Клеър. — Но иначе си права.

— В косата ти са се оплели паяжини. — Сидни се приближи до нея и леко ги изтръска с пръсти. Откакто я беше подстригала, се

отнасяше собственически с косата ѝ — прибираше кичурите зад ушите ѝ, оправяше бретона ѝ... Беше приятно, сякаш тя проявяваше нежност, сякаш се опитваше да компенсира онези години в детството им, когато отчуждението ги разделяше.

— Кога се научи да подстригваш? Къде си работила преди? — попита Клеър и видя как изражението на сестра ѝ се промени, като че ли се спусна предпазна стена.

Сидни отстъпи встрани и се помъчи да махне паяжините, полепнали по пръстите ѝ. После неохотно отговори:

— Беше преди няколко години. Работех в един салон в Боас. — Тя рязко се извърна, грабна от масата бутилката с вино от мушкато и понечи да излезе, обгърната от необяснимата миризма на мъжки одеколон. — Ще се обадя на Бей, после ще занеса виното на Тейлър.

* * *

От деня, в който Сидни мислено се пренесе в къщата в Сиатъл, щом си помислеше за снимките на майка си, неизменно я лъхваше миризмата на одеколона на Дейвид. Вентилаторите на тавана се включваха сами, когато миризмата беше прекалено силна, сякаш за да я прогонят. Случеше ли се да се появи нощем в коридора на горния етаж, където нямаше вентилатори и течение, тя се мяташе между стените, нажежена от гняв. През тези нощи Бей лягаше до майка си и двете си шепнеха за онова, което бе останало в миналото. Макар да бяха сами, никога не споменаваха названията на градове и имената на хора, само казваха колко са щастливи, че са се махнали от онова място, колко е хубаво да са свободни. Често допираха палците си и правеха „зайчета“ на стената, осветявана от червеникавото сияние, нахлуващо през прозореца откъм двора на Тейлър.

Клеър настояваше да разбере къде е била сестра ѝ и какво е правила, след като напусна градчето. Сидни знаеше, че вече трябва да ѝ каже, особено след като понякога Клеър надуваше одеколона и започваше да пита всички дали го усещат и откъде ли идва. Противната миризма накара Сидни да осъзнае на каква опасност е подложила сестра си, като заживя при нея, обаче се срамуваше да

признае грешката си. Клеър се грижеше толкова всеотдайно за нея, а каква щеше да е отплатата?

Щом Сидни излезе в градината, миризмата на одеколونا се разсея, прогонена от аромата на ябълки, салвия и мокра пръст. Тя седна до Бей под дървото, заразпитва я какво е правила през деня, разказа ѝ как следващата седмица ще празнуват Деня на независимостта, добави, че някой ден ще я заведе до началното училище и ще ѝ покаже чина си. Откакто ѝ разреши да ходи в градината, Бей всеки ден лежеше по няколко часа до ябълковото дърво. На въпроса на майка си защо го прави, малката отвърна, че се опитва да проумее нещо. Сидни реши да не я разпитва — също като нея дъщеричката ѝ беше преживяла много, необходимо ѝ беше време да го осмисли.

След като поговори с нея, тръгна да занесе на Тейлър бутилката с вино. Завари го да изкарва електрическата косачка от бараката в задния двор.

— Ей, Тейлър, питам се дали си психически подготвен за повторно косене! — подхвърли тя.

Тейлър се обърна и се засмя:

— Не окося ли тревата, кучетата на съседите ще започнат да се губят из нея. Дори сега госпожа Краноуски я шиба с бастуна си, когато търси вечния беглец Едуард.

— Нося ти подарък от Клеър. — Тя му показва бутилката.

Тейлър се поколеба, като че ли потисна първото, което искаше да каже.

— Знаеш ли, колкото и да се мъча, не разбирам сестра ти. Прави ми подаръци, въпреки че явно не ме харесва. Да не е някакъв южняшки обичай?

— Напротив, харесва те, затова са и подаръците. Ще ме почерпиш ли чаша вино? Нещо не съм наред.

— Разбира се, влез.

Отидоха в кухнята и Тейлър извади от шкафа две чаши и наля вино от бутилката. Сидни начаса пресуши своята.

— Какво се е случило? — загрижено попита той.

— Преди малко мислено се върнах на място, което ме плаши.

— Искаш ли да споделиш с мен?

— Не.

Тейлър кимна:

— Добре. И така, какво ми изпраща сестра ти? — Наля си от бутилката и помириxa течността в чашата.

— Вино от мушката. Би трябвало да възкресява хубавите спомени.

Той вдигна чашата си:

— Наздраве за хубавите спомени.

Преди да отпие първата глътка, Сидни изгърси:

— Тя се надява да си спомниш друга жена, а нея да забравиш. Същото бе и предназначението на задушеното с масло от семена на кученце и на тарталетите с метличина.

Тейлър остави чашата си:

— Не разбирам.

— Цветята в задния ни двор са необикновени. А може би необикновени са блюдата, приготвени с тях. Те въздействат на всеки, който ги опита. С изключение на теб. Или пък тя се преставава и затова не постига резултат. Не знам каква е причината.

Тейлър озадачено я изгледа:

— Сестра ти иска да не я харесвам, така ли?

— Аха, издаде се! Значи вече я харесваш. Ще ти доверя нещо за Клеър. Тя обича постоянните неща. Затова не си заминавай.

Тейлър се облегна на кухненския плот, сякаш някой го беше блъснал и той търсеше опора, за да не падне. Сидни се запита дали не е сгрещила, като сподели нещо толкова лично за сестра си. Очевидно Клеър не искаше той да узнае за чувствата ѝ. Но след миг Тейлър се усмихна и тя разбра, че е постъпила правилно. Толкова отдавна не бе дарявала щастие някому, че беше забравила какво е усещането. Клеър се раздаваше заради нея. Сега ѝ се удаваше възможност да ѝ върне жеста, да ѝ покаже, че може да бъде щастлива извън познатия ѝ свят. Щастлива с Тейлър.

— Нямам намерение да заминавам — промълви той.

— Добре. — Сидни сведе очи, за да скрие сълзите, породени от искреността му. Завиждаше на сестра си за този прекрасен човек. Имала бе много мъже, след като напусна Баскъм, но всички бяха негодници. Понякога си казваше, че ако случайно попадне на свестен мъж, няма да знае как да се държи с него. — Изпий си виното — добави, стана и закрачи из кухнята.

Тейлър отпи от чашата:

— Ммм, хубаво е. Особено е, но ми харесва.

— Добре дошъл в света на Клеър.

— Е, ще споделиш ли кои са най-хубавите ти спомени?

Тя заобиколи стативите в нишата и се загледа през високите прозорци. След малко промълви:

— Странно е. Хубавите ми спомени са от тази седмица. Доста дълго съм на тази земя, но щастието ме споходи едва сега. Сега е твой ред.

— Виното е чудесно, обаче не ми действа. Мисля си само за Клеър.

Сидни се усмихна и отпи още малко вино.

— Безнадежден си!

ОСМА ГЛАВА

В Баскъм ежегодното празненство по случай Деня на независимостта се провеждаше на площада в центъра на градчето. Семействата и групите в помощ на църквата поставяха маси под големи платнени навеси, всеки носеше каквато храна е приготвил. Така гостите имаха възможност да опитат вкусните ястия, преди да започне празничната заря. Членовете на фамилията Уейвърли винаги осигуряваха вино от орлов нокът, което помагаше на хората да виждат в мрака, но те не подозираха, че на този ден то предизвиква и неочаквани разкрития. Та нали способността да виждаш в тъмното означаваше да съзираш подробности, за които не си подозирал.

Макар и най-посещавана, масата на фамилия Уейвърли беше малко встрани от другите. Сидни седеше като на тръни. Бей беше в детския кът, правеше хартиени шапки и чакаше да изрисуват лицето ѝ. Един подир друг жителите на Баскъм плахо идваха да получат по чаша вино от орлов нокът, сякаш то беше за комка. От време на време шерифът се приближаваше до масата и подхвърляше:

— Питието не съдържа алкохол, нали така?

А Клеър отговаряше, без да ѝ мигне окото:

— Разбира се.

Сидни си спомняше, че когато беше тийнейджърка, прекарваше Четвърти юли край басейна в къщата на някоя приятелка и идваше на площада малко преди изстрелването на фойерверките. Сега се чувстваше по-стара от връстниците си, повечето от които очевидно бяха дошли направо от купони край басейните и под блузите им се подаваха презрамките на бански костюми. Ема беше на масата на презвитерианската църква и разговаряше с Елиза Бофорт. Сидни вече не ѝ завиждаше за живота сред богатство и разкош — вече знаеше нещо, което завинаги беше променило критериите ѝ. Странно, но изпитваше тъга за нещо, което никога не беше притежавала. А може би ѝ липсваше само приятелството с хора на нейната възраст.

— Забравих кога за последен път седях на масата на Уейвърли — прошепна на сестра си.

— Беше много отдавна.

Сидни дълбоко си пое дъх и призна:

— Приятно е.

— Тогава защо седиш като на тръни? Никой няма да ни замери с гнили домати.

— Права си. — Сидни си каза, че спокойно може да е като Клеър и да не я е грижа за хорското мнение. Вече беше започнала да се облича като сестра си — предпочиташе блузи с копчета на яката, бежови панталони, памучни шорти и широки плажни рокли. Онова, което ѝ бе казала Клеър през паметния ден в „Бяла врата“ — че и тя притежава магическите умения на Уейвърли — бе преобразило живота ѝ. Обаче тъкмо сега се чувстваше като чужденка, която още не е научила езика на страната, която обитава. Можеше да се облича като местните, дори ѝ беше приятно, но понякога беше самотна. — Не се притеснявам, че сме особени. Може би някой ден ще свикна.

— Не сме особени. Ние сме каквито Бог ни е създал. Здравей, Иванел.

Старицата се приближи до масата, взе чаша с вино и я изпи на един дъх.

— Ох, добре ми дойде! — възкликна. — Имам толкова много задачи, но се отбих да дам нещо на Бей. — Тя остави чашата и извади от торбата си доста кичозна брошка. Бижутото в стила на петдесетте години на дваисети век, изработено от вече пожълтял кристал, представляваше фонтан от звезди.

— Тя е при другите деца — обясни Сидни.

— Добре, ще я намеря там. Между другото, Фред ми помага да си подреда къщата. Невероятен е. Намерих брошката във вехта кутия за бижута и веднага разбрах, че трябва да я дам на Бей.

Клеър любопитно я изгледа:

— Фред ти помага, така ли?

— Измисли система за подреждане на моя „склад“. Сега всичко е вкарано в компютъра му.

— Години наред ти предлагам помощ, а ти все отказваш — промърмори Клеър. Сидни се обърна и любопитно я изгледа. Сестра ѝ явно беше обидена.

— Не отричам. Не исках да си правиш труда. Но след като Фред живее с мен...

— Живее с теб ли? — възкликна Клеър. — Нали уж беше временно?

— Може би. Все пак реших да му създам удобства, докато ми гостува. Предоставих му тавана и той го преустройва в малък апартамент, освен това ремонтира къщата. Чудесно е да имаш у дома мъж, който умее всичко.

— Знаеш, че винаги съм на разположение, ако ти потрябвам.

— Така е. Добро момиче си ти. — Старицата пусна брошката обратно в торбата. — Ще намеря Бей, после ще дам гвоздеи на преподобния Маккуейл и огледалце на Мерибет Кланси, след което ще се срещна с Фред край фонтана. Мразя тия градски тържества — събират се много хора и ми се отваря сума работа. До скоро, пак ще се видим.

— Довиждане, Иванел. Повикай ме, ако ти потрябва нещо.

— О, да, наистина сме странни птици — изсумтя Сидни.

— Глупости — машинално възрази Клеър — личеше, че умът ѝ на друго място. — Изглежда, Фред ще остане за постоянно при Иванел. Какво ще кажеш?

— Жалко, че двамата с Джеймс не се разбират. — Сидни сви рамене. — От друга страна, тя се радва, че си има компания. — След няколко минути и поредната „проверка“ на шерифа тя побутна с лакът сестра си: — Може би не си забелязала, но Тейлър непрекъснато те зяпа.

Клеър крадешком го погледна и изпъшка:

— Да му се не види! Ти си виновна, задето показа, че сме го забелязали. Сега ще дойде при нас!

— Боже, какъв ужас!

— Ако искаш да знаеш, не само аз съм обект на внимание. Един човек не откъсва очи от теб. — Клеър посочи тентата с надпис „Млечни продукти Хопкинс“. Симпатичен русокос младеж, чието лице бе загоряло от слънцето, пълнеше със сладолед картонените чашки. Изглеждаше някак солиден, сякаш бе създаден да устоява на напора на силните ветрове. И наистина често поглеждаше към масата на Уейвърли.

— Може да е решил, че искаме сладолед.

— Това е Хенри Хопкинс — поясни Клеър.

— Хенри! — възкликна Сидни. Намираще се доста далеч и лицето му не се виждаше ясно, но тя изведнъж осъзна, че премерените му движения са ѝ познати. — Почти го бях забравила.

— Не знаех, че се познавате. — Клеър понечи да стане, но сестра ѝ я хвана за ръката. — Пусни ме. Забравих нещо във вана.

— Нищо не си забравила. Опитваш се да избягаш от Тейлър. Да, с Хенри се познаваме. Бяхме... приятели, поне така мисля. В началното училище. После се отчуждихме.

— Защо? — Клеър се опита да се освободи от хватката на сестра си, очите ѝ се стрелкаха към Тейлър, който се приближаваше.

— Защото в гимназията бях тъпачка. При това сляпа тъпачка.

— Не е вярно.

— Вярно е.

— Здравейте, госпожици. Търсите ли рефер?

Сидни пусна ръката на сестра си — вече беше постигнала целта си.

— Здравсти, Тейлър.

— Клеър, каква промяна! — възкликна той и Клеър машинално приглади косата си. Носеше широката бяла панделка, подарена ѝ от Иванел, и противно на желанието си да изглежда вряла и кипяла в живота, приличаше на млада и невинна девойка. — Прекрасна си. Сънувах те... веднъж те сънувах с тази прическа. Прощавай, каквото и да кажа, ще ти се стори нелепо. — Тейлър се засмя и потри ръце. — Казаха ми, че непременно трябва да опитам вашето вино от орлов нокът. Питам се дали наистина е традиция, или целият град участва в конспирацията на Клеър, целяща да ме отблъсне.

— Моля?

— Сидни ми каза защо ми приготвяш разни специалитети.

Клеър гневно изгледа сестра си, която се престори на ни лук яла, ни лук мирисала.

— Виното от орлов нокът помага да виждаш в мрака — отсече. — Ако не искаш, не го пий, твоя воля. Блъсни се в дърво, когато се стъмни. Падни в канавка. Все ми е едно.

Тейлър взе пластмасова чашка с вино и се усмихна:

— О, ще го изпия. За да виждам теб в мрака.

— Рецептата още не е свършена, понякога виното няма желания ефект.

Тейлър изпи до дъно чашата, без да откъсне поглед от Клеър. Сидни усмихнато ги наблюдаваше. Все едно гледаше танцуваща двойка, при която само единият партньор знае стъпките.

Щом Тейлър се отдалечи, Клеър се нахвърли върху нея:

— Как можа да му кажеш!

— Защо се учудваш? Трябваше да се досетиш. Аз съм като отворена книга.

— Не е вярно.

— Вярно е.

— Не стой тук, а иди да поговориш с познатите си, намери си нови приятели. Престани да се държиш като Уейвърли — строго каза Клеър и се опита да прикрие леката си усмивка. За пръв път помежду им се зараждаше близост.

Усещането бе прекрасно.

* * *

Хенри Хопкинс още помнеше деня, в който се сприятели със Сидни Уейвърли. През голямото междучасие я видя да седи сама на катерушката. Не знаеше защо другите деца не си играят с нея, но и той постъпваше като тях, защото така беше прието. През този ден обаче Сидни му се стори толкова уязвима и тъжна, че той се покатери до нея. Разбира се, нямаше намерение да поведе разговор, обаче си мислеше, че ще ѝ е утеха, ако има компания. Тя дълго го гледа, после попита:

— Хенри, помниш ли майка си?

Той подигравателно се засмя:

— Разбира се. Видях я сутринта. Ти не помниш ли своята?

— Тя замина миналата година. Започвам да забравям лицето ѝ. Като порасна, няма да зарежа децата си. Ще бъда с тях непрекъснато и няма да позволя да ме забравят.

Хенри пламна от срам; така се притесни, че падна от катерушката. От този ден нататък се лепна като марка за Сидни. Четири години бяха неразделни, играеха и обядваха заедно, заедно си пишеха домашните.

Нищо не му подсказваше какво го очаква през първия учебен ден в гимназията. Щом влезе в класната стая зърна Сидни и буквално

онемя. През дългата лятна ваканция тя беше пораснала и се беше разхубавила. Приличаше на есента, когато листата се обагрят в приказни цветове и плодовете узряват. Усмихна му се, а той се обърна и избяга. Първия учебен ден прекара, криейки се в тоалетната. От този ден насетне, опита се ли се Сидни да го заговори, веднага му прималяваше и той бързаше да избяга. След известно време тя престана да се опитва.

Привличането, което изпитваше към нея, бе неочаквано, изненадващо и го натъжаваше. Мечтаеше отношенията помежду им да бъдат постарому. Сидни беше духовита, умна и притежаваше невероятна способност само по прическата да разкрие черти от характера на даден човек. Хенри сподели с дядо си за момичето, с което били първи приятели, но после се променило и той не знаел как да постъпи. Старецът отвърна, че събитията следват предначертания си път и че е безсмислено да се гадае какво ще стане в бъдеще. Каза още: „Хората се заблуждават, че могат да променят съдбите си, но предположенията им не оказват влияние върху онова, което се случва след време. Не можеш чрез мислите си да оздравееш, ако си болен. Не можеш да се принудиш да разлюбиш някого.“

Хенри бе сигурен, че Сидни го обвинява в предателство — може би вярваше, че я е изоставил като майка ѝ, или че отблъсква приятелството ѝ като другите им съученици. Той се чувстваше ужасно, мъката го глождеше. Накрая Хънтър Джон се влюби в нея и стори онова, което Хенри не можа — призна ѝ чувствата си. Хенри наблюдаваше как приятелите на Хънтър Джон станаха и нейни приятели, как тя започна да се държи като тях и да се подиграва на съучениците си, дори на него.

Оттогава беше минало много време. Той чу, че Сидни се е върнала в Баскъм, но не обърна внимание на новината. Нямахше основание да очаква, че завръщането ѝ ще промени каквото и да било.

Само че един ден я видя и отново го обзе онзи странен копнеж, онова усещане, че я вижда за пръв път. По традиция мъжете от фамилията Хопкинс вземаха за съпруги по-възрастни от тях жени, ето защо той се запита дали чувствата му не са предизвикани от факта, че тя се е променила, дори е поостаряла. Не, всъщност не беше остаряла, а изглеждаше по-мъдра, по-опитна.

— Ако продължаваш да я зяпаш така, има опасност да я събориш на земята.

Хенри се обърна към дядо си, който се беше настанил на любимия си алуминиев стол, донесен тук по случай празника. Лестър се подпираше на бастуна си и от време на време подвикваше на някой свой познат.

— Зяпах ли я? — смотолеви младежът.

— Повече от половин час — отвърна старецът. — Изобщо не слушаше какво ти говоря.

— Прощавай.

— Горе главата. Тя тръгва нанякъде, може да ти излезе късметът.

Хенри се обърна. Сидни вървеше към детския кът. Косата ѝ с цвят на пчелен мед блестеше под слънцето. Тя се приближи до дъщеря си и се засмя, когато малката ѝ нахлупи хартиена шапка. Каза ѝ нещо, хвана я за ръка и двете тръгнаха към него.

Идваха при него!

Прииска му се да се скрие в тоалетната, както правеше в прогимназията.

Приближиха се до масата, Сидни се усмихна:

— Здравей, Хенри!

Той не смееше да помръдне от страх да не експлодира — толкова силни бяха чувствата, които бушуваха в гърдите му.

— Помниш ли ме? — попита тя.

Хенри кимна.

— Това е дъщеря ми Бей.

Той отново кимна.

Сидни изглеждаше разочарована от безразличието му, но сви рамене и попита дъщеричката си какъв сладолед предпочита. Имаше шоколадов с мента, ягодов с ревен, карамелен с праскови и ванилов с кафе. Идеята беше на Лестър, който поучаваше внука си:

— Дай на хората нещо, което още не знаят, че ще харесат. Така ще те запомнят завинаги.

През този празничен ден няколко съпруги на работници в мандрата отговаряха за продажбата на сладоледа. От време на време Хенри обслужваше машината и пълнеше кофичките, но беше ясно, че жените командват положението.

— Ако обичаш, два шоколадови с мента — каза Сидни.

Хенри загреба няколко топки сладолед и посегна за картонените чашки. Тя го наблюдаваше изпод око. Погледът ѝ се премести от големите му длани към лицето му.

Той им подаде чашките и отново не каза нито дума. Не можеше дори да се усмихне.

— Радвам се, че пак се виждаме, Хенри. Изглеждаш чудесно. — Сидни хвана за ръка дъщеричката си и се отдалечи. Обърна се, докато прекосяваше моравата, и го погледна.

— Не съм виждал по-жалка гледка — изкиска се Лестър. — Веднъж като малък ме удари електрически ток. Направо ме събори на земята. Като те гледам, и теб сякаш те е треснало електричеството.

— Невероятно е, че мълчах като пукал — промърмори младежът.

— И мен като ме удари токът, не можех да кажа нито дума, само си отварях и затварях устата досущ като риба на сухо. — Лестър отново се засмя и лекичко го удари по крака с бастуна. — Трас!

Хенри подскочи от изненада:

— Много духовито — промърмори, после прихна.

* * *

Иванел и Фред седяха на каменната скамейка до фонтана. Махнаха на Сидни и Бей, когато двете минаха край тях. Малката беше закачила на розовата си тениска кичозната брошка, която Иванел ѝ бе подарила. Съвестта загриза старицата. Бей беше прекалено чувствителна и се стараеше да не обиди никого, затова смяташе, че е длъжна да носи брошката, понеже ѝ е подарък от близък човек. Само че бижутото не подходеше на малко момиченце. Иванел въздъхна — да му се не види, как ѝ беше скимнало да ѝ подари тази грозотия? Така или иначе никога нямаше да научи отговора.

— Хванаха ме нервите — промълви Фред и избърса потните си длани в прилежно изгладения си къс панталон.

Тя се обърна към него:

— Да, личи ти.

Фред се изправи и замарширува напред-назад. Иванел не помръдна — беше ѝ хубаво под сянката на скулптурата, изобразяваща дъбово листо.

— Той обеща да дойде, за да поговорим — продължи Фред. — На публично място. Какво си въобразява, че ще направя, ако сме сами? Ще го застрелям ли?

— Мъже! Не можеш да живееш с тях, нито да ги гръмнеш.

— Как е възможно да си толкова спокойна? Как щеше да реагираш, ако съпругът ти обещаеше да дойде, но не се появише?

— Като се има предвид, че той е мъртъв, нямаше да се изненадам.

Фред пак седна на скамейката:

— Извинявай.

Иванел го потупа по коляното. Нямаше и месец, откакто Фред я помоли да го приюти в дома си, но той вече бе внесъл много радост в живота ѝ. Предполагаше се, че гостуването му ще е временно, обаче постепенно пролича, че той смята да остане за постоянно. Дни наред с Иванел разглеждаха вещите, складирани на тавана, и Фред искрено се забавляваше с разказите ѝ. Заяви, че ще плати за ремонта на таванското помещение, и в къщата се появиха млади работници, чиито стегнати задници бяха тъкмо по вкуса на Иванел; тя често сядаше до стълбището, за да ги наблюдава като се качват и слизат.

Фред започна да се чувства като у дома си и много често казваше, че не е заслужил Джеймс да се отнася така с него. Ала понякога, когато Иванел му подаваше маслото по време на вечерята или го караше да подържи чука, докато тя закачваше някоя картина, той поглеждаше онова, което му бе дала, после я поглеждаше с такава надежда, че сърцето ѝ щеше да се пръсне от съчувствие. Преструваше се на безразличен, но тайно се надяваше, че един ден тя ще му подари нещо, което ще оправи отношенията му с Джеймс.

— Стана късно — избърбори той. — Може би с него сме се разминали.

Иванел видя Джеймс, преди Фред да го забележи. Беше висок и красив мъж, но открай време беше много слаб; дългите му пръсти и страстният му поглед бяха като на едновременните романтични поети. Иванел често си казваше, че не може да си криви душата — нямаше как да каже лоша дума за този човек. И според всеобщото мнение той беше безукорен джентълмен. Работеше в инвестиционна банка в Хикори и беше доста затворен. В продължение на трийсет години се

доверяваше само на Фред, но изведнъж всичко се беше променило и нито Фред, нито който и да е в градчето знаеха причината.

Само Иванел подозираше нещичко. Онзи, който дълго е бил на тази земя, интуитивно долавя приливите и отливите в живота.

Тя знаеше за съществуването на нещо като лудост, породена от дълги периоди на спокойствие и удовлетворение. Например жените от местната фамилия Бърджес, всяка от които раждаше минимум по шест деца, живееха като в мъгла, докато и най-малкото им отроче най-сетне напуснеше семейното гнездо, после правеха нещо налудничаво — изгаряха всичките си „бабешки“ рокли и започваха да се гримират и да се заливат с парфюм. Всички мъже и жени с брак, издържал повече от година, поне веднъж бяха изпитали неприятна изненада: връщаш се у дома и виждаш, че съпругът ти е бутнал стена, за да разшири дневната, или че съпругата ти си е боядисала косата, за да те накара да я забележиш. Мъжете преминаваха през кризата на средната възраст, жените — през менопаузата и горещите вълни. Някои захващаха извънбрачни връзки. Неизменно настъпваше момент, когато някъде някой казваше, че всичко му е дошло до гуша.

Фред се вцепени, когато най-последно забеляза Джеймс.

— Съжалявам, че закъснях. За малко нямаше да успея. — Джеймс се задъхваше, по челото му бяха избили капчици пот. — Отбих се в къщата да си взема някои вещи. Всичко друго остава за теб. Дойдох да ти кажа, че вече имам апартамент в Хикори.

„Аха! — каза си Иванел. — Затова искаше да се видят на обществено място. Подмами Фред да го чака тук, та на спокойствие да си изнесе багажа.“ Погледна Фред и разбра, че той се е досетил.

— Догодина смятам да се пенсионирам и да се преселя във Флорида. Или пък в Аризона. Още не съм решил.

— Това е краят, така ли? — попита Фред. Очевидно искаше да каже много повече, за да изрази чувствата, бушуващи в гърдите му, но от устните му се отрони само тази фраза. — Сигурен ли си?

— Месеци наред се гневях, но вече съм само уморен и отегчен. — Джеймс се приведе и опря лакти на коленете си. — Уморих се да ти показвам пътя. Отказах се от следването заради теб, съгласих се да живеем заедно, понеже ти беше безпомощен и не знаеше какво да правиш. Бях принуден да ти обяснявам, че не е позорно да си гей, насила да те извеждам сред хората. Бях принуден да съставям

ежедневното ни меню и да решавам какво да правим през свободното си време. Мислех, че постъпвам правилно. Докато бяхме в колежа, обикнах твоята уязвимост, а когато баща ти почина и трябваше да напуснеш, се изплаших, че няма да се справиш сам. Едва след години разбрах, че съм ти направил мечешка услуга, Фред. Също и на себе си. Опитвайки се да те даря с щастие, аз ти попречих сам да го търсиш... и изгубих своето.

— Ще се променя. Само кажи, че... — Фред млъкна, потресен от ужасяващото прозрение, че всичко, казано от Джеймс, е вярно.

За миг Джеймс затвори очи, после се изправи:

— Аз тръгвам.

— Моля те, недей! — прошепна Фред и го хвана за ръката.

— Не мога повече! Не мога да те наставлявам как да живееш. И знаеш ли защо? Защото почти забравих какво е истинският живот. — Джеймс се поколеба и добави: — Виж, онзи преподавател по кулинарно изкуство в „Ориън“ — казва се Стив и често идва в магазина да си разменят рецепти... Не е зле да го опознаеш по-отблизо. Харесва те.

Фред отдръпна ръката си, изражението му беше като на човек, на когото са нанесли болезнен удар.

Джеймс безмълвно се отдалечи — висок и слаб мъж, който се движеше сковано, сякаш бе цирков артист на кокили.

Фред дълго гледа подире му, после тихо каза, сякаш бе забравил за Иванел и говореше на себе си:

— Понякога чувах какво си говорят касиерките в помещението за отпих. Мислех си: „Глупави хлапачки! Смятат, че най-много боли, когато не можеш да забравиш онзи, който е престанал да те обича.“ Те винаги питаха защо. Защо момчето вече не ги обича? Говореха с такава мъка!

Той млъкна, обърна се и се отдалечи.

* * *

Сидни седеше сама на одеялото от разноцветни парчета — едно от онези, с които се славеше баба Уейвърли. Бей вече си беше

намерила приятелчета и тя беше разстлала одеялото си близо до детския кът, за да я държи под око.

Ема се беше настанила на луксозен шезлонг; Сидни не познаваше никого от шумната ѝ компания. Хънтър Джон го нямаше. От време на време Ема поглеждаше бившата си съперница, но не си направи труда да поговори с нея. Сидни си мислеше колко е странно да си така близо до едновременните си приятели, които вече са се превърнали в непознати. Тя беше завързала познанства с колежки и клиентки, но приятелството не се градеше за един ден, а дълго време.

Загледа се в Бей, която държеше бенгалски огън и тичаше по моравата, но се извърна, когато видя, че някой се приближава.

Хенри Хопкинс застана встрани от одеялото, сякаш се страхуваше да не го настъпи. Беше хубав мъж с гъста, късо подстригана руса коса, мускулести ръце и широки плещи. Последният ѝ спомен за него бе как той се препъва и пада в училищния коридор, а тя заедно с приятелите ѝ му се подиграват. Хенри беше върлинест и непохватен юноша, но притежаваше ненаатрапчиво достойнство, което я изпълваше с възхищение. Тя нямаше представа какво предизвика отчуждението им, когато пораснаха. Знаеше само, че се бе държала ужасно с него, когато реши, че си е намерила нови приятели от „каймака на обществото“. И не го обвиняваше, че не пожела да ѝ продума, когато следобеда го бе заговорила пред масата на семейство Хопкинс.

— Здравсти — промърмори той.

Сидни неволно се усмихна:

— О, господинът можел да говори.

— Може ли да седна при теб?

— Как да откажа на човек, който ме черпи сладолед?

Хенри седна до нея:

— Извинявай за одева. Изгубих ума и дума, като те видях.

— Мислех, че ми се сърдиш.

Той озадачено я изглежда:

— Защо да се сърдя?

— В гимназията се държах гадно с теб. Извинявай. Като малки бяхме толкова добри приятели.

— Никога не съм ти се сърдил. И до днес, щом мина край катерушка, винаги се сецам за теб.

— И аз.

Хенри се засмя. Тя — също. Годиците на отчуждение сякаш се заличиха, всичко си беше постарому.

— Все пак се върна — промълви той.

— Върнах се.

— Много се радвам.

Сидни поклати глава. Това бе неочакван обрат на деня ѝ.

— Май ти си първият, който ми го казва.

— Струва си да почакаш за най-хубавите неща.

* * *

— Няма ли да останеш за фойерверките? — попита Тейлър, като видя, че Клеър прибира в кашони празните бутилки от виното. Неусетно се беше приближил и стоеше зад нея, но тя не се обърна. Ако го стореше, щеше да се превърне в жена, която се бои от чувствата на един почти непознат човек. Докато стоеше с гръб, си оставаше предишната самоуверена Клеър, каквато бе, преди Тейлър да се появи в живота ѝ и Сидни да се върне в родния дом.

Сестра ѝ и Бей бяха разпънали одеялото и чакаха да се стъмни достатъчно, за да започне зарята. Клеър беше забеляза, че Хенри Хопкинс седна при тях, и не можеше да се освободи от мисълта, че младежът харесва Сидни.

Защо това я тревожеше? Защо я тревожеше, че Фред помага на Иванел?

Съпротивата ѝ рухваше като подпорна стена и тя се чувстваше безкрайно уязвима. Тейлър бе избрал най-неподходящия момент.

— Гледала съм това представление — отвърна все така с гръб към него. — Завършва с „Бум!“.

— Развали ми изненадата. Разрешаваш ли да ти помогна?

Тя подхвърли „Не, свърших!“ и грабна два кашона.

— Добре. — Той вдигна другите два. — Тогава ще взема тези.

Тръгна подир нея, докато тя прекосяваше моравата на път към минивана, паркиран на улицата. Клеър изпитваше усещането, че погледът му се забива във врата ѝ. За пръв път осъзнаваше колко е

уязвима жена с къса коса — на показ излизаха местенца, скрити преди — шията ѝ, раменете, облите ѝ гърди.

— От какво се страхуваш, Клеър? — прошепна той.

— Не знам за какво говориш. — Тя отключи задната врата на минивана и остави вътре кашоните. Тейлър спря до нея и също остави товара си.

— Боиш ли се от мен? — попита тихо.

— Глупости! Защо да се боя? — намръщи се тя.

— Страхуваш ли се от любовта?

— Какво нахалство, какво самомнение! — Клеър завърза кашоните, за да не се преобърнат при движението на колата. — Щом те отблъсквам, значи се страхувам от любовта. Желязна логика, няма що.

— Боиш ли се да се целуваш?

— Няма нормален човек, който да се страхува от това. — Тя затвори задните врати на минивана и се обърна... Тейлър беше по-близо, отколкото бе очаквала. Прекалено близо. — Не си и помисляй! — възкликна и притисна гръб до колата, когато той пристъпи към нея.

— Най-обикновена целувка — промърмори той, а Клеър си помисли, че е невъзможно да е толкова близо и да не я докосва. — Няма нищо страшно, нали така?

Тейлър опря длан на вана близо до рамото ѝ. Разбира се, тя можеше да се изплъзне и отново да му обърне гръб. Но когато той наведе глава, Клеър за пръв път забеляза едва видимите бръчки около очите му и дупчицата на ухото му, подсказваща, че навремето е носил обичка. Те загатваха неизвестни подробности за него, разказваха небивалици, омайваха я да ги изслуша. Клеър не желаше да го опознае отблизо, ала прояви мъничко любопитство и съпротивата ѝ рухна.

Усети устните му върху своите, леко изтръпване и топлина като от канелено масло. Нима това бе всичко? Не беше толкова неприятно. Тейлър леко наклони глава и странна тръпка разтърси тялото ѝ. Тя изненадано ахна, в този момент нещата излязоха от контрол. Езикът му проникна между устните ѝ и пред очите ѝ се заредиха безброй налудничави видения. Не възникваха в нейното съзнание, а ѝ се предаваха от него — в един миг бяха голи в леглото, после се държаха за ръце, закусваха заедно, заедно вървяха към старостта. Каква бе тази

безумна, но така прекрасна магия? Тейлър я притискаше толкова силно до колата, че я повдигаше. Тя си каза, че няма да издържи и ще умре, ала нямаше сили да се откъсне от този мъж, от този прекрасен мъж.

Доскоро се питаше какво ли ще е да се целунат, дали нервността ѝ ще се изпари, или състоянието ѝ ще се влоши. Сега откри, че той е поел тревогата ѝ и я излъчва като нагрят камък, за да я стопли. Какво откровение!

Като в просъница чу подсвиркванията, отдръпна се и видя как някакви тийнейджъри минават наблизко и се подсмивват.

Проследи ги с поглед, докато отминаха. Тейлър не помръдваше. Дишаше на пресекулки и с всяко вдишване се притискаше до гърдите ѝ, които изведнъж бяха станали чувствителни до болка.

— Пусни ме — промърмори тя.

— Едва ли ще мога.

Клеър го отблъсна и се изплъзна от прегръдката му. Тейлър се облегна на минивана, сякаш нямаше сили да стои изправен. Тя разбра причината едва когато понечи да заобиколи колата и да седне зад волана — краката ѝ се подкосяваха, чувстваше се така, сякаш е гладувала дни наред, сякаш е била неподвижна години наред.

— И всичко това само от една целувка — изстена Тейлър. — Ако някога се любим, цяла седмица няма да дойда на себе си.

Говореше за бъдещето толкова уверено. Образите, излъчващи се от съзнанието му, бяха толкова ярки. Само че тя не можеше да се влюби в него, защото тогава всичко щеше да свърши. Да, подобни истории неизменно свършваха. Тя не можеше да приеме удоволствието, понеже до края на живота си щеше да го желае, да страда от него.

— Остави ме на мира, Тейлър — прошепна, когато той се отдръпна от колата. — Това не биваше да се случи. И няма да се повтори.

Седна зад волана и натисна газта. По пътя към къщи не спря на нито един червен светофар.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Преди повече от век членовете на фамилията Уейвърли бяха състоятелни и уважавани. След време, когато загубиха парите си вследствие на неразумни инвестиции, семейство Кларк тайно злорадстваха. Те бяха заможни земевладелци, притежаваха плантации за памук и овощни градини, в които отглеждаха най-вкусните и сочни праскови. Уейвърли не притежаваха тяхното богатство, но бяха загадъчни аристократи от Чарлстън, които си издигнаха помпозна къща в Баскъм и се държаха по-надменно, отколкото имаха право.

Щом научиха за разоряването на Уейвърли, жените от фамилията Кларк затанцуваха под тайнствената светлина на полумесеца. После влязоха в ролята на благодетелки и започнаха да носят на обеднените аристократи вълнени шалове, проядени от молците, и безвкусни торти, приготвени без захар. Истинската им цел беше да видят колко е мръсна къщата, след като няма прислуга да я поддържа, и колко са празни стаите след продажбата на повечето мебели.

Рийси, прапралелята на Ема Кларк, открадна ябълките от задния двор и така започна цялата история. Жените от фамилията Уейвърли (дрехите им бяха закърпени и явно сами си правеха прическите) пожелаха да покажат на дамите от семейство Кларк градината си, защото само нея поддържаха успешно без чужда помощ. Рийси им завидя — нейната градина не можеше да се сравнява с тази. Накъдето и да се обърнеше, виждаше прекрасни червени ябълки, и тя тайно напъха няколко в джобовете, в чантичката си и дори в пазвата си. Несправедливо беше Уейвърли да имат толкова хубави ябълки, след като дори не ги ядяха. Пък и дървото сякаш я подтикваше да ги вземе и хвърляше плодовете около нея.

Вкъщи тя даде плодовете на готвачката и ѝ нареди да направи ябълково масло. Седмици наред всички жени от семейство Кларк имаха толкова прекрасни и еротични сънища, че започнаха да стават по-рано, бързайки да закусят. Оказа се, че сексът е най-важното в живота им — констатация, която едва ли би изненадала съпрузите им,

често изнемощели от ненаситните си партньорки, но готови да ги обсипват с подаръци и да им прощават всички своеволия и капризи.

Накрая обаче ябълковото масло свърши и еротичните закуски приключиха. Направиха друго, но не беше същото. Рийси знаеше, че причината е в онези ябълки, ябълките на Уейвърли. Завистта я подлудяваше, тя си въобразяваше, че дървото дарява еротични сънища на всеки, който опита плодовете му. Нищо чудно, че онези Уейвърли винаги изглеждаха толкова самодоволни и щастливи. Не беше справедливо! Не беше справедливо дървото да е в техния двор, а не в двора на Кларкови.

Не можеше да каже на родителите си какво е направила. Би потънала в земята, ако някой разбере, че е откраднала нещо, камо ли от наскоро обедняло семейство. Късно една нощ тайно се измъкна от леглото си и крадешком се добра до къщата на Уейвърли. Покатери се на оградата от ковано желязо, обаче полата ѝ се закачи за един шип и тя увисна с главата надолу. Уейвърли я откриха едва на сутринта. Повикаха родителите ѝ, после Финиъс Йънг, най-силният мъж в града, я свали от оградата, след което незабавно я заточиха в Ашвил при строгата ѝ леля Една.

След два месеца Рийси прекара незабравима любовна нощ с един от конярите. Тъкмо това бе сънувала, когато ябълковото масло присъстваше на трапезата им. Беше готова да се примири с живота в дома на суровата леля Една в замяна на нощите, изпълнени с похот и секс, обаче след няколко седмици я завариха с палавия младеж в обора и на бърза ръка я омъжиха за един проклет старец. Тя никога повече не изпита щастие, нито сексуално удовлетворение.

Реши, че вината е на онези Уейвърли, и когато остаря, си постави за цел всяко лято да гостува в Баскъм, за да втъпява на децата от семейство Кларк какви ужасни егоисти са Уейвърли, задето пазят само за себе си вълшебното дърво.

И омразата остана насадена у фамилия Кларк много след като причината бе забравена.

В деня след празничния Четвърти юли Ема Кларк Матисън реши да приложи изпитания трик на предшественичките си, за да получи каквото иска. Сутринта с Хънтър Джон се любиха така страстно, че ако не бяха усилили радиото, децата щяха да чуят стонове им. После, като го видя омаломощен и щастлив, тя започна да злослови по адрес

на Сидни. Целта ѝ бе да го накара да сравни сексапилната си съпруга с онази беднячка с грозни дрехи, която отгоре на всичко изглеждаше и много остаряла. Обаче Хънтър Джон отказа да говори за някогашната си любима, подчертавайки, че тя вече няма място в живота им.

После отиде да вземе душ, а Ема гневно прехапа устни. Така беше побесняла от яд, че ѝ хрумна само едно.

Изчака мъжа си да тръгне на работа, телефонира на майка си и се разрида.

— Радвам се, че ме послуша, и не позволи на Хънтър Джон да присъства на градската забава. Браво на теб — похвали я Ариел. — Грешката ти е, че тази сутрин си му заговорила за Сидни.

— Ама нали ти ми каза да го накарам да ни сравнява. — Ема, която още беше в леглото, притисна до гърдите си голямата възглавница. — Как да го направя, без да я споменавам?

— Май не слушаш какво ти говоря, миличка. Нагласих нещата така, че той да ви сравни, когато Сидни бе сервитьорка, а ти — господарката на дома. Но само тогава. Престани да му натякваш, за бога!

Ема беше объркана. Не се съмняваше в уменията на майка си по отношение на мъжете, но този план ѝ се струваше прекалено сложен. Съмняваше се, че ще може да го изпълни, без Хънтър Джон да надуши нещо гнило.

— Не си му позволила да разговаря с нея след онова изпълнение в „Бяла врата“, нали? — продължи майка ѝ. — Беше голяма грешка.

— Не, мамо. Обаче не мога непрекъснато да го държа под око. Кога да му вярвам и кога — не?

— О, миличка, няма мъж, на когото можеш да вярваш безусловно. Всичко зависи от теб. Налага се да положиш малко повече усилия да го задържиш. Купи си секси бельо, изненадай го.

— Добре, мамо.

— Ние, жените от фамилия Кларк, не изпускаме съпрузите си. Даваме им каквото искат и те са щастливи.

* * *

— Къде е Бей? — попита Сидни, като влезе в кухнята и се озърна. През този понеделник след Деня на независимостта тя имаше почивен ден. — Уж щеше да ти помага.

— Беше тук, но чу бръмченето на самолет и изтича в градината. Напоследък е обсебена от самолетите.

Сидни се засмя:

— Не знам какво я е прихванало. Преди не я интересуваха.

Клеър се занимаваше с приготвянето на шоколадови кексчета, поръчани от семейство Хавършам, които живееха наблизо. Внукът им навършваше десет години и те бяха решили да му организират „пиратско“ тържество. Вместо торта поръчаха шест дюзини кексчета с изненади — детски пръстени, монети или талисмани. Клеър пък смяташе да направи кръстче върху глазурата на всяко — като знака, с който се отбелязват съкровищата на пиратските карти, после щеше да забодне отгоре клечка за зъби с прикрепена хартийка, на която бе написана гатанка, подсказваща какво има вътре.

Сидни я погледа как приготвя глазурата и попита:

— За кого е поръчката?

— Семейство Хавършам. Утре внукът им става на десет.

— Ако искаш, ще взема един ден отпуска и ще ти помогна.

Клеър се усмихна — беше трогната от предложението на сестра си.

— Не е необходимо. Благодаря ти.

Бей дотича в кухнята и Сидни се засмя:

— Съкровище, не си длъжна непрекъснато да носиш брошката от Иванел. Тя няма да се разсърди, ако я махаш от време на време.

Малката погледна бижутото, закачено на блузката си, и възрази:

— Може да потрябва, затова нека ми е под ръка.

— Искаш ли да се разходим и да разгледаме училището?

— Ще се справиш ли без мен, лелю Клеър? — попита Бей.

— Скъпа, днес много ми помогна и ти благодаря. Ще се опитам да довърша сама. — Клеър си каза, че ще ѝ е криво, когато есента малката тръгне на училище. После се утеши, че следобедите Бей и Сидни ще се връщат вкъщи и всички пак ще бъдат заедно. Откакто живееха под покрива ѝ, бе разбрала какво е щастие. Стараеше се да мисли само за това, не и колко време ще продължи.

Не смееше да признае дори пред себе си, че всеки ден се питаше кога семейната „идилия“ ще приключи.

— Няма да се бавим — обеща Сидни.

— Добре. — Ненадейно Клеър се изнерви, косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Проклятие! — Тейлър е пред входната врата. Ако обичаш, кажи му, че не желая да го виждам.

На вратата наистина се потропа и Сидни се усмихна:

— Как разбра?

— Просто разбрах.

— Виж, Клеър, ако ти се прииска да споделиш...

Тайните помежду им още бяха прекалено много, още важеше принципът: „Ще ти се доверя, ако и ти споделиш с мен.“

— Добре.

* * *

Тейлър и Бей седяха на люлката на верандата. От време на време той я залюляваше силно и двамата избухваха в смях. Бей знаеше, че Тейлър е винаги готов за забавления. Майка ѝ обаче я беше предупредила да не го безпокои, ако се е съсредоточил в нещо, както по време на вечеря не бива да се задава въпрос на човек, докато не е сдъвкал залъка си.

Докато се люлееха, тя си мислеше за онзи свой сън, в който се намираще в градината. Нещата нямаше да се оправят, докато не го възпроизведеше до най-малката подробност. Само че не ѝ хрумваше как да направи така, че върху лицето ѝ да се отразят разноцветни дъги и мънички светлинки, и макар че много пъти откъсваше лист от тетрадка и го държеше срещу вятъра, плющенето на хартията не беше като в съня ѝ.

— Тейлър? — промълви.

— Да?

— Какво може да обсипе с искрици лицето ти, все едно лежиш на слънце? Понякога виждам самолети, които са лъскави и слънцето се отразява от тях, обаче ако лежа в двора и те прелетят над мен, не ме посипват с искри.

— Говориш как светлината се отразява и хвърля отблясъци, нали?

— Да.

Тейлър се позамисли, после отговори:

— Сещам се, че става, когато светлина се отрази в огледало или в метални звънчета, окачени на прозорец и полюшвани от вятъра. А водата искри под слънцето.

Бей кимна — явно изгаряше от желание да изпробва предположенията му.

— Много ми помогна! Благодаря.

— Пак заповядай.

Сидни излезе на верандата и той спря люлката толкова внезапно, че Бей щеше да падне, ако не се беше хванала за синджира. Майка ѝ и леля Клеър винаги предизвикваха такава реакция у хората.

— Здравсти, Тейлър — подхвърли Сидни и колебливо добави: — Виж, Клеър каза, че не желае да те вижда.

Той се изправи и люлката отново се залюля.

— Знаех си, че ще стане така. Изплаших я.

— Какво ѝ направи? — строго попита Сидни — тонът ѝ бе както когато беше хванала Бей да се подстригва сама.

Тейлър гузно сведе поглед:

— Целунах я.

Сидни се разсмя, но притисна длан до устните си, когато той вдигна глава.

— Прощавай. Само това ли ѝ направи? — Приблужи се до него и го потупа по рамото. — Остави на мен да я усмиря, става ли? Ако сега почукаш, няма да ти отвори. Нека за малко се прави на кралица Елизабет, така ще ѝ мине по-бързо. — Тя направи знак на Бей да стане от люлката и тримата заедно излязоха на улицата. — Само една целувка, така ли?

— Да, обаче страхотна.

Сидни прегърна дъщеричката си и отбеляза:

— Не подозирах, че е способна на такова нещо.

— Аз пък предполагам — промърмори Тейлър, сбогува се с тях и влезе в къщата си.

— Леля Клеър тревожи ли се от нещо? — попита малката. — Сутринта забрави къде държим ежедневните прибори. Добре, че бях аз

да ѝ покажа.

Поведението на Клеър я плашеше. Тя си мислеше, че ако съумее да пресъздаде съня, всичко ще се оправи.

— Не е разтревожена, съкровище. Криво ѝ е, че не може да контролира положението. Някои хора не знаят как да се влюбят също както не знаят да плуват. Изпадат в паника, като скочат във водата, после се досещат какво да правят.

— А ти? — Бей откъсна стръкче трева, поникнало между плочите на тротоара, и се опита да свирне с него, както ѝ беше показал на Четвърти юли новият ѝ приятел Дакота.

— Дали знам как да се влюбя? — попита Сидни и дъщеричката ѝ кимна. — Мисля, че знам.

— Аз вече се влюбих.

— Така ли?

— Да. В новата ни къща.

— С всеки изминал ден все повече заприличваш на Клеър — промърмори Сидни, когато спряха пред дълга тухлена постройка. — Това е училището. С леля ти сме учили в тази сграда. Моята баба не обичаше да излиза от къщи, но всеки ден ме изпращаше до тук.

Бей се загледа в сградата. Знаеше в коя стая ще учи — третата вляво по коридора. Знаеше дори как ще мирише — на гланцова хартия и препарат за почистване на мокети.

— Да, тук е хубаво — кимна.

— Права си, слънчице. Радваш ли се, че ще ходиш на училище?

— Да. С Дакота ще бъдем в един клас.

— Кой е Дакота?

— Едно момче, с което се запознах онази вечер на празника.

— Ясно. Радвам се, че си намираш приятели. За разлика от нас с леля ти, когато бяхме на твоята възраст.

Напоследък тя често говореше за Клеър и когато двете сестри бяха заедно, Бей често виждаше как те се преобразяват в малки момиченца. Сякаш изживяваха повторно детството си.

— И ти трябва да си намериш приятели, мамо.

— Не се тревожи за мен, миличка. — Сидни я прегърна през раменете и я притисна до себе си. В същия миг ги лъхна миризмата на одеколona на Дейвид. Бей се изплаши — не за себе си, а за майка си. Знаеше, че баща ѝ не се интересува от нея. — Виж колко сме близо до

центъра. Да се отбием при Фред и да купим от любимите ти ягодови кексчета. — Сидни се стараеше да говори спокойно, както правят всички родители, когато искат да заблудят децата си, че всичко е наред. — Знаеш ли какво ми хрумна? Да си вземем и чипс. Обаче не казвай на Клеър, иначе ще заяви, че и тя може да пържи картофи.

Бей кимна. Ягодовите кексчета ѝ бяха любимите. Харесваше ги повече от баща си.

Влязоха в магазина на Фред и Сидни взе кошничка за пазаруване. Тъкмо когато отминаха щанда за плодове и зеленчуци, изведнъж нещо изтрещя. Стотици портокали се затъркаляха във всички посоки — към щанда за хляб, под количките на клиентите — и на Бей ѝ се стори, че чува радостния им смях, задето са на свобода. Продавачът на плодове и две от момчетата, които опаковаха покупките, изникнаха ненадейно, като че ли бяха клечали встрани, очаквайки това да се случи.

Виновникът стоеше до празната витрина, където доскоро бяха портокалите, и не гледаше какво е направил, а се взираше в Сидни.

Беше Хенри Хопкинс, който ги беше почерпил със сладолед и беше седял при тях по време на зарята по случай Четвърти юли. Бей го харесваше. Беше спокоен като Клеър. Стабилен. Той се приближи, без да откъсва очи от майка ѝ, и ги поздрави.

Сидни посочи портокалите:

— Виж какво, не беше необходимо да ги събаряш, за да привлечеш вниманието ни.

— Ще ти издам една тайна за мъжете. Глупавите ни постъпки са непреднамерени. Но в повечето случаи се подчиняват на логиката. — Той поклати глава. — Говоря като дядо си.

Сидни се засмя и обясни:

— С Бей дойдохме за любимите ѝ ягодови кексчета.

— Май днес всички са на „сладка“ вълна. Преди няколко седмици Иванел подари на дядо ми бурканче с вишни в сироп — от онези, които се използват за украса. Вчера той го видя и му хрумна да разнообразим асортимента със сладоледи с карамел, разбита сметана и парченца банани. Днес ме изпрати да купя течен карамел, другото го имаме.

— Достойна кауза. Струвало си е да биеш път чак до тук — подхвърли Сидни.

— Защо не се отбиете във фермата? Ще ви почерпим със сладолед, ще покажа на Бей кравите.

Внезапно на Бей ѝ олекна, сякаш товар падна от плещите ѝ.

— Искам да видя кравите! — възкликна възторжено. — Много ги харесвам!

Сидни озадачено я изгледа:

— Какво те прихваща? Първо самолети, сега пък това. Откога стана такава любителка на крави?

— Защо, не ти ли харесват?

— Безразлични са ми. — Сидни се обърна към Хенри: — Дойдохме пеш, не с колата.

— Аз ще ви закарам — предложи той.

Бей подръпна блузата на майка си. Нима тя не забелязваше как се успокоява, когато Хенри е наблизо, как сърцата им бият в унисон?

— Моля те, мамо!

Сидни погледна Хенри:

— Май имате числено превъзходство.

— Чудесно. Ще ви чакам на касата. — Той се отдалечи.

— Е, любителко на крави, какво те прихвана? — промърмори Сидни.

— Не виждаш ли? — възкликна Бей.

— Какво да видя?

— От сто километра си личи, че те харесва. Както Тейлър харесва Клеър.

Бей се намръщи. Този път нямаше да е лесно, както бе предполагала. Обикновено нещата си идваха на местата, след като тя посочеше къде трябва да бъдат. Крайно време беше да възпроизведе в реалния живот съня си, иначе трудностите щяха все така да се изпречат на пътя ѝ. Както например сега — майка ѝ упорито отказваше да осъзнае, че птичето на късмета е кацнало на рамото ѝ.

Хенри ги чакаше пред магазина и ги поведе към сребристия си пикап.

Бей остана във възторг от колата, както и от деня във фермата. Хенри и дядо му се държаха един с друг като братя, не като дядо и внук. Най-привлекателното в тях бе, че излъчваха спокойствие и стабилност. Майка ѝ също усещаше това излъчване.

Щом зърна Сидни, възрастният Хопкинс я попита кога е рожденият ѝ ден, а когато разбра, че тя е по-възрастна от Хенри точно с пет месеца и петнайсет дни, се засмя, потупа по рамото внука си и заяви:

— Тогава всичко е наред.

Бей ги наблюдаваше и все повече се убеждаваше, че мястото на майка ѝ е тук, в този дом.

Само че Сидни не го знаеше.

Според Бей майка ѝ открай време нямаше посока в живота.

Имаше късмет, че дъщеричката ѝ беше специалистка в това отношение.

Късно вечерта Сидни, понесла в прегръдките си Бей, се изкачи по стъпалата към верандата. Чувстваше се прекрасно.

Следобеда двамата с Хенри оставиха Лестър и Бей да обслужват машината за сладолед, монтирана под кестена в двора, и дълго се разхождаха из полето. Разговаряха предимно за миналото, за учителите от прогимназията.

По-късно Хенри ги закара до вкъщи. По пътя Бей заспа на задната седалка, затова като пристигнаха, той изключи двигателя и със Сидни отново подхванаха разговор. Този път не се върнаха в миналото, а всеки сподели плановете си за бъдещето. Тя не му каза за кражбите от магазините и за Дейвид. Струваше ѝ се, че всичко това не се е случвало. Усещането ѝ допаднаше. Отрицанието бе лукс, особено след като на моменти противният одеколон на Дейвид сякаш полепваше по нея и не ѝ позволяваше да загърби миналото. Ала заедно с Хенри тя можеше да забрави.

През този ден и вечерта бе говорила толкова много, че накрая, докато седяха в пикапа, съвсем прегракна.

Докато се усети, стана полунощ.

Тя влезе на пръсти в къщата — смяташе да занесе дъщеричката си в стаята ѝ, но Клеър, която беше по нощница, я пресрещна в коридора:

— Къде бяхте?

— В бакалията срещнахме Хенри Хопкинс и той ни покани на сладолед. — Сидни погледна сестра си и сърцето ѝ подскочи от уплаха. Лицето на Клеър беше пребледняло и изопнато, тя машинално кършеше ръце, като че ли ѝ предстоеше да съобщи ужасна новина.

„О, господи, Дейвид! Дейвид ни е открил!“ Сидни дълбоко си пое дъх, опитвайки се да го надуши. — Защо? Какво се е случило?

— Нищо. — Клеър продължи да кърши пръсти, после се извърна и тръгна към кухнята. — Да беше се обадила да ме предупредиш.

Сидни затича подир нея, все така притискайки Бей до гърдите си. Клеър префуча през кухнята, излезе на остъклената веранда и навлече чехлите с дървени подметки.

— Това ли е всичко? — задъхано възкликна Сидни. — Затова ли се сърдиш?

— Разтревожих се. Помислих си, че...

— Какво? Какво си помисли, че е станало? — Сидни се стресна — никога не беше виждала сестра си в подобно състояние. Сигурно се беше случило нещо страшно.

— Реших, че сте заминали — прошепна Клеър.

— Разтревожила си се да не сме заминали? Искаш да кажеш завинаги, така ли?

Вместо да отговори, Клеър промълви:

— Ако ти потрябвам, ще бъда в градината.

— Виж... извинявай, че ти го причиних. Трябваше да се обадя, сгреших... — Сидни се задъхваше. Гневът на сестра ѝ поглъщаше кислорода в тясната остъклена веранда.

— Клеър, обещах ти, че няма да заминем. Не ми се сърди.

— Не се сърдя. — Клеър блъсна встрани плъзгащата се врата и върху рамката остана тлеещ отпечатък от дланта ѝ. Прекоси алеята за коли и отключи металната порта. Сидни я изчака да влезе в градината, после се върна в кухнята. Изпечените кексчета бяха наредени върху плотовете. Върху всяко бе нарисувано кръстче и беше забучено „знаменце“ с гатанка. Тя се наведе да прочете някои.

„Мислиш, че няма нищо, но ти си роден с късмет. Копай по-дълбоко и ще намериш амулет.“

„Никой не знае какво бъдещето ще му донесе. Може би пръстен от злато, може би разбито сърце.“

„Нямаш пари да си купиш тенис ракета? Копай тук и ще намериш монета.“

За онези кексчета, в които нямаше подаръци, Клеър беше написала гатанка с отговор: „Не се радвай и не копай. Нямаш си късмет комай.“

Сидни се позамисли, после отиде в склада с провизиите, седна зад бюрото на сестра си, нежно положи Бей на скута си и вдигна слушалката на телефона.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Като всеки влюбен Тейлър Хюс отчаяно се питаше какво му става.

Клеър бе изпълнена с неудовлетворение и силна енергия и му ги предаде, когато се целунаха. Дори сега, когато си помислеше за случилото се, изведнъж му прималяваше дотолкова, че непременно трябваше да седне и да наведе глава между краката си, а когато мъглата пред очите му се разсееше, той изпиваше по две чаши вода, за да потуши огъня, тлеещ в гърдите му.

Ала онова, което го въодушевяваше и оцветяваше в яркочервено всяка стая, в която влезеше, ужасяваше Клеър. Тя често се питаше как Тейлър може да изпитва такова удоволствие от нещо, което ѝ причиняваше толкова страдания.

Той се опитваше да живее постарому, но правеше всичко машинално, защото на практика бе загубил досег с действителния свят. Само Клеър беше реална. Но тя се страхуваше. Всъщност какво знаеше за нея? Клеър Уейвърли беше загадка за всички свои познати.

И днешният следобед той седеше в кабинета си в колежа и докато чакаше да започне вечерният курс, мислите му отново бяха обсебени от нея. Забеляза в коридора Ана Чапъл, която беше декан на факултета, и я повика.

Тя надникна през отворената врата.

— Добре ли познаваш Клеър Уейвърли? — попита Тейлър.

— Клеър ли? — Ана вдигна рамене и се облегна на рамката на вратата. — Чакай да си помисля. Познавам я от пет години. Тя урежда всичките ни служебни празненства.

— Мисълта ми беше дали знаеш що за човек е.

Ана се усмихна:

— Разбрах. Е, ще те разочаровам — не я познавам като личност. От друга страна, ти живееш тук вече една година. Сигурно си забелязал известни... странности в този град.

Тейлър наостри уши — разговорът беше придобил неочакван обрат.

— Да — отвърна лаконично.

— Като всички обитатели на малки градчета и жителите на Баскъм приемат много на сериозно градските легенди. Урсула Харис от факултета по английска литература води специален курс по тази тема. — Ана влезе в кабинета и седна срещу Тейлър. — Например миналата година бях на кино и зад мен седяха две възрастни дами. Разговаряха за някой си Финиъс Йънг, който бил най-силният мъж в града и щял да бутне каменната ограда, която толкова им пречела. Търсех човек, който да изкопае няколко дънера от задния ми двор, затова се обърнах и попитах дамите ще ми дадат ли номера на този юначага. Обясниха ми, че той имал дълъг списък с чакащи за услугите му и че имало опасност да се спомине, докато ми дойде редът. Оказа се, че най-силният мъж в града е на деветдесет и една години. Обаче според местната легенда в рода Йънг винаги има по един Финиъс, надарен с невероятна сила, към когото хората се обръщат, потрябва ли им човек за тежка физическа работа.

— Много интересно, но не разбрах каква е връзката с Клеър.

— Местните вярват, че всички растения в градината на Уейвърли притежават магически свойства, а прословутото ябълково дърво буквално се е превърнало в мит. Самата аз смятам, че не съществуват вълшебни градини и дървета. Клеър е загадъчна, защото предците ѝ са били загадъчни, но всъщност е най-обикновен човек като нас двамата. Разбира се, явно е доста проникателна, щом е успяла да се възползва от градската легенда и да създаде доходен бизнес.

Вероятно Ана беше права. Само че Тейлър не беше забравил как в детството му в хипарската колония в Кънектикът винаги валеше сняг на седемнайсети януари. Явлението нямаше научно обяснение, но легендата гласеше, че на този ден умряла красива индианка, дъщеря на зимата, и оттогава всяка година небето ронело ледени сълзи за нея. Освен това като малък знаеше със сигурност, че ако уловиш в буркан точно двайсет светулки и ги пуснеш, преди да си легнеш, ще спиш цяла нощ, без да те мъчат кошмари. Някои явления бяха необясними, други се подчиняваха на някаква логика. Понякога обясненията допадаха на хората, друг път им се струваха неприемливи и тогава те предпочитаха да ги наричат митове.

— Струва ми се, че те интересува нещо друго — подхвърли Ана. Тейлър се усмихна:

— Много си проницателна.

— Какво друго... Знам, че не е омъжена. И че има природена сестра.

— Природена? — Той наостри уши.

— Чувала съм, че са от различни мъже. Майката била луда глава. Избягала от Баскъм, родила деца, довела ги в града и отново отпратила нанякъде. Доколкото разбирам, проявяваш интерес към Клеър.

— Така е.

— Е, стискам ти палци. — Ана се изправи. — Само гледай да не оплетеш конците. Не ми се търси друга фирма за организиране на нашите тържества, защото ти си разбил сърцето на Клеър.

Късно вечерта Тейлър седна да проверява курсовите работи на студентите, но все не можеше да се съсредоточи, защото мислеше само за Клеър. Оказа се, че Ана не я познава добре. Никой не я познаваше. Изглежда, само Сидни можеше да му помогне да надникне в душата на жената, обсебила мислите му от първия миг, в който я заговори.

Беше обещала да поговори със сестра си и той с нетърпение чакаше да му се обади. А може би сутринта щеше да отиде направо в салона за красота.

Телефонът на бюрото му извънтя и той грабна слушалката:

— Ало?

— Тейлър, обажда се Сидни.

— Слава богу! Надявах се да позвъниш.

— Слушай внимателно — тихо каза тя. — Сестра ми е в градината. Портичката е отключена. Възползвай се от възможността.

— Тя каза, че не иска да ме вижда. — Тейлър се поколеба. — Или ме е излъгала?

— Струва ми се, че си й необходим. За пръв път я виждам в такова състояние.

— Какво?

— Все едно е нажежена жица. Изгаря всичко, до което се докосне.

Тейлър си помисли, че чувството му е познато.

— Идвам веднага — промълви.

Прекося двора и заобиколи къщата на Уейвърли, за да влезе в градината. Дървената портичка наистина беше отключена и той я отвори.

Лъхна го миризмата на джоджен и розмарин, все едно беше влязъл в кухня и на печката вряха различни билки.

Лампите от двете страни на пътеката, подобни на онези, които осветяват самолетните писти, хвърляха жълтеникава светлина. В дъното на градината смътно се очертаваше силуетът на ябълковото дърво, което леко потрепваше. Тейлър зърна Клеър, коленичила до лехата с билките, и дъхът му спря за миг. Късата ѝ коса беше прибрана с широката бяла кордела. Носеше дълга бяла нощница с презрамки. Стегнатите ѝ гърди се полюшваха, докато тя разравяше пръстта с малко гребло. Изведнъж му прималя, затова се наведе, подпря длани на коленете си и няколко пъти дълбоко пое въздух.

Сидни беше права — положението му беше безнадеждно.

След секунди почувства, че може да се изправи, без да изгуби съзнание, и бавно тръгна към Клеър — не искаше да я стресне. Беше на няколко крачки от нея, когато тя захвърли греблото. Тейлър забеляза, че листата на някои растения са потъмнели, сякаш бяха изгорели. Други бяха спаружени като от силна топлина. Тя вдигна глава и го погледна. Клепачите ѝ бяха почервенели и подпухнали.

Мили боже, нима беше плакала?

Сърцето му се късаше, когато видеше някой да плаче. Студентките познаваха тази му слабост и не пропускаха да се възползват от нея. Ако първокурсничка не смогваше да изпълни възложената ѝ задача, пускаше по някоя сълза и Тейлър веднага ѝ даваше отсрочка, дори предлагаше да се застъпи за нея пред другите преподаватели.

Клеър потрепери и извърна очи:

— Върви си, Тейлър.

— Какво ти е?

— Нищо ми няма! — Тя се пресегна за греблото.

— Моля те, не плачи.

— Какво те засяга? Не е свързано с теб. Неволно си ударих палеца и плача от болка.

— Сидни нямаше да ме повика, ако беше само това.

Думите му сякаш натиснаха някакъв бутон в нея. Тя рязко вдигна глава:

— Сидни те е повикала?

— Каза, че си разстроена.

Тя се поколеба, после думите потекоха като буен поток:

— Как е могла да ти се обади?! Сигурно съвестта няма да я гризе, ако ти ме наглеждаш, след като заmine завинаги. Нима не знае, че и ти ще си тръгнеш? Всъщност откъде да знае, след като само тя зарязва хората! Нея не са я изоставяли.

— Заминава завинаги ли? — изуми се Тейлър. — И аз, така ли?

Устните на Клеър затрепериха:

— Всички ме изоставяте. Майка ми, баба ми, Сидни. Дори Иванел сега си има някого.

— Първо, нямам намерение да напускам града и работата си. Второ, за къде заминава Сидни?

Тя отново извърна глава:

— Не знам. Но се страхувам, че ще си тръгне.

„Сестра ми харесва стабилността“ — бе казала Сидни. Тази жена бе изоставена от най-скъпите си същества и бе решена да не го допусне отново. Краката му се подкосиха от това прозрение. Едва сега изтълкува поведението ѝ. Разбира се, бе живял достатъчно дълго в съседство с жените Уейвърли, за да разбере, че има зрънце истина в градската легенда, обаче Ана имаше право за едно. Клеър не беше магьосница, а човешко същество като всички други. И като тях изпитваше тъга и болка.

— О, Клеър! — Той коленичи до нея.

— Не ме гледай така!

— Не мога да се спра. — Тейлър протегна ръка и докосна косата ѝ. Изненада се, когато тя не се отдръпна, а наклони глава към дланта му. Очите ѝ бяха затворени, изглеждаше безкрайно уязвима.

Той пропълзя по-близо до нея и с длани обгърна лицето ѝ. Колената им се докоснаха, Клеър се приведе и отпусна глава на рамото му. Косата ѝ беше мека като коприна. Тейлър прокара пръсти през гъстите кичури, после докосна раменете ѝ, потърка гърба ѝ — опитваше се да я утеши, но не знаеше как.

След малко тя се отдръпна и го погледна. Очите ѝ още бяха влажни от сълзите. Колебливо се пресегна и замилва лицето му, пръстите ѝ проследиха очертанията на устните му, после тя се наведе да го целуне, а Тейлър не помръдваше, сякаш беше напуснал тялото си и наблюдаваше сцената отстрани. В главата му се въртеше само една натрапчива мисъл — че ще е глупаво, ако припадне. Клеър се отдръпна

и това му подейства като шок и го върна към действителността. „Не!“ — каза си и прилепи устни към нейните. Минутите се нижеха, сърцата на двамата биеха като едно. Тейлър се опита да си напомни, че е дошъл да я утеши, да премахне болката ѝ, а не да изпита удоволствие. Но и за нея изживяването бе прекрасно, защото по едно време страстно ухапа устната му.

— Кажи ми да престана — прошепна Тейлър.

— Не преставай! — Тя целуна шията му. — Нека е още по-хубаво.

Заразкопчава ризата му бавно, с треперещи пръсти, разгърна я, дланите ѝ се плъзнаха по гърдите му, после по гърба му. Прегърна го и допря страна до сърцето му. Тейлър изпъшка. Енергията, излъчваща се от нея, тази нажежена лава от неудовлетворени чувства му причиняваше физическа болка и същевременно беше тъй приятна. Само че беше прекалено много, за да може да я поеме цялата.

„Сигурно ще умра — помисли си, замаян от опиянението. — Какво пък, всеки мечтае за такъв край...“

Смъкна ризата си, но Клеър не го пускаше. Притисна я към себе си и отново я зацелува, тя го блъсна на земята и се просна върху него. Лежаха в лека с някаква билка — може би тамян — и миризмата ѝ беше опияняваща. Странно, но усещането му беше познато, сякаш вече го беше изживял.

Клеър се отдръпна да си поеме дъх. Беше го възседнала, дланите ѝ, оперени на гърдите му, изпращаха еротични послания. По страните ѝ още се стичаха сълзи.

— Моля те, не плачи! Моля те. Готов съм на всичко, за да не плачеш.

— На всичко ли?

— Да.

— Ще си спомняш ли тази нощ утре? Ще я забравиш ли утре?

Той се поколеба:

— Молиш ли ме да я забравя?

— Да.

— Добре тогава.

Клеър съблече нощницата си и дъхът му секна отново. Нежно докосна гърдите ѝ и тя изстена.

Тейлър мигом се отдръпна. Чувстваше се така, сякаш отново бе плах юноша.

— Не знам какво да правя — прошепна.

Тя легна отгоре му, гърдите ѝ се притиснаха до неговите:

— Само не преставай.

Тейлър я прегърна, обърна я по гръб и се озова върху нея. Зацелува я като обезумял, а тя го хвана за косата и обви бедра около него. Не, не биваше да я люби сега. Сега тя не беше на себе си, а на следващия ден щеше да го мрази, да го прогони от живота си. Затова го беше помолила да забрави.

— Не преставай! — прошепна му, когато той откъсна устни от нейните.

— Няма. — Обсипа с целувки шията ѝ, гърдите ѝ, захапа едното ѝ зърно. Отново му се стори, че го е правил и преди, но, разбира се, това бе невъзможно.

Ненадейно си спомни.

Сънят!

Беше сънувал тази нощ!

Знаеше какво ще се случи, как ще ухаят билките наоколо, какъв вкус ще има тялото на Клеър.

Всичко, свързано с нея, бе предопределено от съдбата. Беше дошъл в Баскъм, следвайки мечта, която така и не се сбъдна, но доведе до тази нощ.

* * *

Клеър потръпна от утринния хлад. Край нея нещо префуча и тупна на земята.

Тя отвори очи — на сантиметри от лицето ѝ се червенееше ябълка. След миг още една тупна наблизко.

Отново беше заспала в градината. Не беше нещо ново, случвало ѝ се беше десетки пъти. Тя седна, почисти пръстта от косата си и машинално посегна за градинските си сечива.

Само че нещо не беше наред. Земята беше топла, а ветрецът ѝ се стори бръснещ. Чувстваше се някак...

Погледна надолу и ахна.

Беше гола!

А Тейлър беше топлата земя.

Отворил беше очи и се усмихваше:

— Добро утро.

Изведнъж тя си спомни всяка еротична подробност от изминалата нощ, всяка негова страстна ласка. След секунди осъзна, че е гола и се взира в него като малоумна. Скръсти ръце на гърдите си и се озърна за нощницата си. Видя, че Тейлър лежи върху нея, и я издърпа. Побърза да я облече, изпитвайки облекчение, че поне за няколко секунди лицето ѝ ще е скрито от тъканта. Господи, къде беше бельото ѝ? Видя бикините си на земята и ги грабна.

— Замълчи! — възкликна и се изправи. — Не казвай нито дума. Обеща да забравиш всичко.

Тейлър сънено потри очи:

— Дадено.

Тя отново го загледа. В косата му имаше пръст и ароматни треви. Беше само по боксерки и по цялото му тяло имаше белези от изгарянията, причинени от ръцете ѝ, ала той не се оплакваше. Не и снощи, не и сега. Как бе могъл да се въздържи, да доставя наслада само на нея, без да мисли за себе си?

Клеър се врътна и тръгна по пътеката, но се спря, когато той се провикна:

— Пак заповядай.

Незнайно защо това подобри настроението ѝ. Какво нахалство — той очакваше да му благодари. Обърна се и подхвърли с леден тон:

— Какво каза?

Тейлър посочи рохкавата пръст:

— Ти си го написала.

Любопитството ѝ надделя и тя се върна да погледне. Върху пръстта беше написано „Благодаря ти“. Надписът беше релефен, като че някаква подземна сила го беше изтласкала на повърхността.

Клеър гневно възкликна, наведе се, грабна една ябълка и я запрати към дървото.

— Нищо не съм писала! — сопна се и хукна към дървената портичка. Първите дъждовни капки западаха още преди да прекоси градината. Докато стигне до къщата, небето се разтвори и заваля като из ведро.

* * *

Вечерта Фред шофираше по мокрото шосе и си спомняше за Джеймс. Стараеше се да е сам, когато мисли за него, защото се боеше, че някой ще го види и ще прочете мислите му.

Открай време знаеше, че е гей, ала едва когато се запозна с Джеймс през първата година в университета „Чапъл Хил“ най-сетне разбра защо — за да бъде с него. Беше едва петнайсетгодишен, когато майка му почина в съня си, а през първата му година в университета баща му бе поразен от инфаркт. Той бе принуден да се откаже от следването, да се раздели с Джеймс и да се върне в родния град, за да поеме работата в магазина. Ядно си мислеше, че това е последният мръсен номер на баща му — да го откъсне от онова, което най-сетне му бе донесло радост и удовлетворение въпреки хорското мнение. Със сълзи на очи се сбогува с най-скъпия си човек, но само след три седмици Джеймс пристигна в Баскъм.

По-късно той завърши образованието си в колежа „Ориън“ — имаше време за лекциите, понеже Фред по цял ден беше зает в магазина. Дипломира се и си намери работа в Хикори. Непрекъснато насърчаваше Фред да се отърве от всичко, което му напомня за баща му и вечното му неодобрение. Често подхвърляше:

— Да отидем на вечеря или на кино. Да предизвикаме местните хора да говорят за нас.

И така бунтът на двама двайсет и една годишни младежи с нестандартна сексуална ориентация, които се бяха осмелили да напуснат университета и да заживеят заедно, без да отговарят пред никого, прерасна в стабилна връзка, продължила повече от трийсет години. За Фред те изминаха така бързо, сякаш бе прелистил книга, но краят ѝ се бе оказал неочакван. Сега съжаляваше, че не е обърнал повече внимание на сюжета.

И на разказвача.

Спря колата пред къщата на Иванел. Беше си забравил чадъра, затова затича под проливния дъжд към верандата. Преди да влезе, свали мокрото си сако и обувките си, за да не повреди полирания под.

От Иванел нямаше и следа, затова я повика.

— Тук съм! — обади се тя откъм таванското помещение. Захванала се беше да помете дървените стърготини, останали под струга, но те бяха като миниатюрни птички, които изплашено политат, когато ги докоснеш. Иванел носеше маска против прах, понеже с всеки замах на метлата въздухът се изпълваше с безброй дървесни стружки и помещението изглеждаше задимено.

— Моля те, недей. Не искам да се преуморяваш. — Фред се приближи до нея и взе метлата. Когато човек е изоставен от някого, той удвоява усилията си да задържи приятелите си. Искаше Иванел да се радва на присъствието му и бе готов да направи всичко за нея. Нямахше да понесе да изгуби и нея. — Дърводелците ще почистят, когато приключат.

Иванел, която още не беше свалила маската, приветливо се усмихна:

— Ще стане много хубаво, нали?

— Да, права си. — Наистина малкият тавански апартамент щеше да стане много уютен, когато го обзаведеше с любимите си мебели и вещи за украса. Само че това означаваше да се върне в къщата си, нещо, което от дълго време упорито избягваше.

— Какво ти е? — Иванел плъзна маската нагоре и я нагласи на главата си като шапчица.

— Днес помолих момчетата от магазина да закарат празни кашони в предишната ми къща. Смятам да си събера багажа и да я дам под наем. Какво ще кажеш?

Тя кимна:

— Чудесна идея. Можеш да останеш тук, докогато желаш. Приятно ми е с теб.

Фред дрезгаво се засмя — сълзите го задавяха.

— Приятна ти е компанията на стар глупак с разбито сърце, така ли?

— Повечето симпатични хора, които познавам, са глупци — отвърна тя. — Хора със силен характер.

— Не знам дали съм силен.

— Щом ти го казвам, значи е така. Дори Финиъс Йънг не може да ти стъпи на малкия пръст. Искаш ли да те придружа да си събереш багажа?

Той кимна. Искаше го повече, отколкото можеше да изрази с думи.

* * *

Фред идваше в къщата за пръв път, откакто Джеймс се беше изнесъл. Влезе в дневната и се огледа. Струваше му се странно да е тук и нямаше никакво желание да се задържи повече от необходимото. Къщата вече не беше негов дом, а свърталище на лоши спомени за баща му.

Иванел, чиито подметки проскърцваха по дървения под, влезе след него и възкликна:

— Виж ти! Тук е много по-уютно, отколкото при последното ми посещение. Беше малко след смъртта на майка ти, Бог да я прости. Спомням си, че беше окичила цялата къща с рисувани образи на Исус. — Тя прокара длан по облегалката на солидното кожено кресло. — Имаш хубави мебели.

— Съжалявам, че толкова години не те поканих, Иванел. Бях оставил на Джеймс този ангажимент.

— Не се извинявай, мен никой не ме кани. Всеизвестен факт.

— Защо? — Фред озадачено я изглежда. — Ти си прекрасен човек.

— Късно е да се опитвам да променя нагласата на хората спрямо мен. Всичко започна през 1953 година. Опитах се да потисна порива си, но повярвай, че ако ми хрумне да направя някакъв подарък, непременно трябва да го сторя, иначе ще полудея.

— Какво се случи?

— Вътрешният ми глас ме подтикна да дам презервативи на Луана Кларк. По онова време в нито една дрогерия в Баскъм не се продаваха кондоми. Помолих мъжа си да ме закара с колата до Роли. През целия път той ми опява, че ми е скимнала голяма глупост. Само че онова беше по-силно от мен.

Фред неволно се засмя:

— И само затова си се превърнала в черната овца? Дори през 1953 не е било толкова страшно да подариш някому презервативи, нали така?

— Не беше важно какво, а на кого го дадох. Обадих се на Луана и се разбрахме на другия ден да се видим в църквата. Казах ѝ, че трябва да ѝ подаря нещо.

Опитах се да останем насаме, но тя беше с приятелите си и високомерно ми нареди да ѝ дам подаръка.

Държеше се с мен като със слугиня. Вероятно си чувал за отколешната вражда между фамилиите Кларк и Уейвърли. На мен ми кипна от нахалството ѝ и ѝ дадох кондомите пред приятелите ѝ. О, за малко да забравя най-важното. През войната съпругът на Луана беше ранен и му бяха отстранили гениталиите. Всички в градчето ме намразиха, но положението се влоши още повече, когато след година Луана забременя. Вината си беше само нейна, да беше използвала презервативите. Така или иначе местните хора започнаха да ме гледат накриво, все едно щях да издам тайните им. И, разбира се, и през ум не им минаваше да ме поканят на гости. Откровено казано, няхах нищо против бойкота им, докато мъжът ми беше жив.

Фред възхитено я изгледа. Тази старица беше неговият кумир, философията ѝ го успокояваше: човек не може да се промени, независимо дали се харесва или не, затова е по-добре да се харесва.

Той пристъпи към нея и я хвана под ръка:

— За мен е чест да ти приготвя вечеря. Галавечеря.

Иванел се засмя:

— Ти си истинско съкровище.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— С Бей и Хенри отиваме на езерото. Прислужницата ще остане при дядо му само до пет часа, затова трябва да се върнем преди това. Хенри ще ни докара — обясни Сидни и сякаш за да успокои сестра си, повтори: — Ще се върнем преди пет.

Клеър затвори капака на кошницата за пикник и я подаде на Сидни. Даваше си сметка, че много я е изплашила преди седмица. Казваше си обаче, че ако се държи, сякаш всичко е наред, сестра ѝ ще забрави случилото се.

През тази седмица Сидни и Хенри се виждаха често — най-вече на вечеря заедно с Бей. В неделя ходиха на кино. Клеър се опитваше да си внуши, че се радва на приятелството им. Времето, през което оставаше сама, използва да консервира зеленчуци, да работи в градината и да въведе в ред счетоводството си — все обикновени и приятни дейности. Изпитваше необходимост да се занимава с тях. Те бяха котви, прикрепващи я към живота, който си бе изградила сама.

— Не ви ли е страх да ходите там? — попита, докато вървеше подир сестра си.

— От къде на къде?

— Ами доста е далеч и ще бъдете сам-сами.

Сидни се засмя и остави кошницата до входната врата:

— Ще извадим късмет, ако намерим място да си устроим пикник.

През лятото около езерото не можеш да се разминеш от хора.

— Дори в работен ден ли?

— Да.

— Така ли? — смутено избърбори Клеър. — Не знаех. Не съм била там.

— Тогава ела с нас — каза Сидни! Цяла седмица я беше канила да ги придружи, но Клеър все отказваше.

— Моля? Не.

— Да! — Сидни я хвана за ръцете. — Моля те. Престани да ми отказваш. Ще си изкараме чудесно. Представи си — живееш тук сума години, а не си виждала езерото. Е, ще дойдеш ли? Моля те.

— Не искам.

— Каня те от сърце.

Клеър усети познатото безпокойство. И баба ѝ реагираше така на перспективата да се сближи с някого — идваше ѝ да се свие на кълбо, докато опасността премине. Виж, когато работеше, бе съвсем друго. Тогава не беше длъжна да общува с хората, които ѝ бяха възложили да организира празненството им. Тогава тя говореше само служебно или си мълчеше. За жалост поведението ѝ не се вписваше в общоприетите понятия. Повечето хора я смятаха за груба и надменна, а всъщност се държеше така, защото се страхуваше да не направи или да не каже нещо глупаво.

— Сигурно с Хенри предпочитате да сте сами — промърмори.

— Не е вярно. — Сидни изведнъж стана сериозна. — С него сме само приятели. Затова го харесвам. Излизам с него, защото на Бей ѝ е приятно. Хайде, ела с нас. Бързо иди да се преоблечеш.

Клеър не можеше да повярва, че води този разговор. Погледна белия си панталон и блузата без ръкави:

— Какво да си облека?

— Къс панталон. Или бански костюм, ако искаш да поплуваш.

— Не умея да плувам.

Сидни се усмихна:

— Искаш ли да те науча?

— Не! — отсече Клеър, после смекчи тона: — Не, благодаря. Страхувам се от дълбоките води. Бей може ли да плува?

Сидни влезе в дневната, където беше оставила две одеяла и плажна чанта с хавлиени кърпи; остави ги в преддверието и едва тогава отговори:

— Да, вземаше уроци, когато живеехме в Сиатъл.

Сестра ѝ веднага наостри уши:

— В Сиатъл ли?

Сидни дълбоко си пое дъх и кимна. Името на града не ѝ се беше изплъзнало случайно. Бе направила първата крачка. Може би някой ден щеше да сподели с Клеър за случилото се през десетте години, откакто беше напуснала Баскъм.

— Да, в Сиатъл. Бей е родена там.

Досега беше споменала Ню Йорк, Боас и Сиатъл — градове, които се намираха много по на север от онези, в които се беше

подвизавала майка им, помисли си Клеър. Подозираше, че сестра ѝ и малката ѝ племенница са преживели нещо ужасно, което Сидни засега отказваше да сподели, но си личеше, че изцяло се е посветила на дъщеричката си. Записала я беше на уроци по плуване и дори само този факт доказваше, че е много по-добра майка, отколкото Лорълай някога е била.

От улицата се чу клаксон и Сидни извика:

— Побързай, Бей!

Малката тичешком слезе по стълбището. Под жълтата плажна рокля носеше бански костюм.

— Най-последно! — извика и се стрелна през отворената врата.

— Добре, не се преобличай. — Сидни извади от чантата розова ленена шапка и я нахлупи на сестра си. — Идеално. Да вървим. — Хвана я за ръка и я повлече след себе си.

Хенри се усмихна, като я видя. Не изглеждаше ядосан, че им се е натрапила. Сидни твърдеше, че с него са само приятели, но Клеър знаеше, че чувствата му не са платонични. Понякога, докато гледаше сестра ѝ, той сякаш ставаше невидим, изгубвайки се в нея.

Явно беше влюбен до уши.

Клеър и Бей се настаняха на задната седалка, Сидни се канеше да седне до Хенри, но спря и извика:

— Здравсти, Тейлър.

Клеър се обърна и през задното стъкло видя, че Тейлър слиза от джипа си. Носеше къс джинсов панталон и шарена хавайска риза. Тя го виждаше за пръв път след нощта в градината и се почувства ужасно неловко. Запита се как се държат хората, след като са били интимни. Беше като да споделиш тайна с някого, но след миг да съжалиш, че си му се доверил. Само при мисълта, че ще говори с него, лицето ѝ пламна като божур.

— Отиваме на пикник край езерото, ще дойдеш ли с нас? — попита Сидни.

— Какви ги вършиш? — просъска Клеър. Хенри любопитно я загледа в огледалцето за обратно виждане.

— Уча те да плуваш — отвърна сестра ѝ.

— Довечера имам лекции — провикна се в отговор Тейлър.

— Ще се върнем навреме.

— Тогава приемам поканата. — Той тръгна към тях.

Клеър забеляза, че Сидни се кани да отвори задната врата, и побърза да се прехвърли от другата страна на Бей, та малката да е нещо като буфер между нея и Тейлър. Почувства се глупаво, когато той понечи да се качи, видя я и се вцепени.

— Клеър! Не знаех, че и ти ще дойдеш.

След няколко секунди тя най-сетне събра смелост да го погледне, но не откри издайнически признаци, че мислите му са обсебени от нейната тайна. Не знаеше дали да се чувства облекчена или още по-притеснена...

Щом джипът потегли, той я попита:

— Какво е това прословуто езеро?

Клеър се опита да измисли някакъв банален отговор. Не можеше да каже, че никога не го е виждала, нито че досега не е ходила на пикник като развлечение, а само когато е организирала нечие празненство. От друга страна, Тейлър едва ли щеше да се изненада, че тя не знае как да реагира. Откакто се запознаха, и думите, и действията ѝ бяха противоречиви: „Знам всичко, нищо не знам; мога да се справя сама в живота, виж колко съм уязвима.“

— Не съм го виждала — призна накрая. — Питай Сидни, тя е по-уреджана на забавленията.

Сидни се обърна към тях:

— Езерото е любимо място за отдих. Много младежи и семейства с малки деца ходят там през лятото. А нощем брегът се превръща в алея на влюбените.

— Откъде знаеш? — попита Тейлър.

Тя само се засмя и повдигна вежди.

— Нима си ходила там през нощта? — удиви се Клеър. — Баба знаеше ли какви ги вършиш?

— Естествено. Сподели, че като млада често е ходила там нощем.

— Никога не ми го е казвала.

— Сигурно се е страхувала, че като зяпнеш от учудване, ще лапнеш някоя муха.

Клеър стисна устни и отсече:

— Не вярвам да го е правила.

— Всеки го прави поне веднъж в живота си. — Сидни сви рамене. — И тя е била млада.

Клеър крадешком погледна Тейлър, който се усмихваше. „И той някога е бил младеж“ — помисли си.

Самата тя често се бе питала какво е усещането да си млад.

* * *

Езерото се намиреше сред гъста гора, засадена върху деветдесет акра от земите на фамилията Лънсфорд. Десетилетия наред имотът се предаваше от поколение на поколение лениви земевладелци. Щеше да е прекалено трудно да опазят езерото от туристите, ако пък превърнеха гората в парк, поддържането щеше да изисква много усилия. От друга страна, те бяха южняци и за нищо на света нямаше да продадат семейните земи или — пази боже! — да ги дарят на държавата. Ето защо бяха поставили табели с надпис „Влизането забранено“, на които никой не обръщаше внимание, и повече не се интересуваха от имота си.

Къса пътечка водеше от паркинга, посипан с чакъл, до езерото. Тейлър вървеше подир Клеър и тя се почувства още по-притеснена — този човек знаеше за нея тайни, неподозирани от никого. Струваше ѝ се, че очите му я пронизват, но обърнеше ли се, виждаше, че той гледа в друга посока. Дали пък не си въобразяваше, защото искаше да е така? Вероятно това бе поведението на всички, които са били интимни. Споделиш ли с някого тайна, срамна или не, тя ви сближава. Човекът, на когото си се доверил, придобива особено значение само заради онова, което знае.

Дърветата се разрешиха, шумът се усили. От едната страна на езерото се простираше естествен плаж, а от другата растяха типичните за Юга невисоки борове, по които децата се катереха, за да скочат във водата. Сидни се оказа права — наистина имаше много летовници, но те намериха свободно местенце и разстлаха одеялата.

Клеър беше приготвила сандвичи с пиле и авокадо и кайсиеви кексчета, Сидни бе взела чипс и няколко бутилки кока-кола. Настаниха се удобно и забъбриха, докато се хранеха. За изненада на Клеър много жени спряха да ги поздравят. Бяха предимно клиентки на Сидни, които ѝ изразяваха благодарността си — новите им прически им придавали самочувствие, мъжете им били много по-внимателни с тях, а

механиците, които ремонтирали колите им, вече не можели да ги ударят в сметката.

Бей си изяде сандвича и заяви, че иска да поплува. Хенри и Сидни тръгнаха с нея към езерото, а Клеър и Тейлър останаха сами.

— Сега ще ти разкажа една история. — Той се излегна и сложи ръце под тила си.

Клеър седеше на другото одеяло, но беше достатъчно близо, за да го наблюдава. „И аз знам една тайна за него — помисли си. — Знам как изглежда, когато е под мен.“

— Защо смяташ, че твоята история ме интересува? — подхвърли кисело.

— Другата възможност е да разговаряме. Предполагам, че предпочиташ да чуеш разказа ми.

— Тейлър, не си въобразявай...

— Слушай внимателно. Навремето, когато бях тийнейджър, екскурзията до местното езеро беше истинско събитие, особено за нас, хлапетата от колонията, която се намираще на двайсетина километра от града и беше доста изолирана. Но преди да продължа, ще направя малко лирично отклонение. Сред съученичките ни имаше момиче на име Джина Парети. За кратко време тя се промени и стана жена, а всички момчета, включително моя милост, полудяха по нея. Глътвахме си езиците, когато тя минеше покрай нас в коридора, и дни наред не можехме да обелим и дума.

Лете Джина всеки ден правеше слънчеви бани на брега на езерото и аз (вече бях на шестнайсет) се стараех да не пропускам нито ден, за да я погледам как се пече по бикини. Към края на лятото реших да рискувам. Повече не издържах — мисълта за нея ме обсебваше. Изгубих апетит, по цели нощи не мигвах.

И така, скочих в езерото, преплувах няколко дължини, за да се покажа като мъжкар, излязох на брега и тръгнах към Джина. Изтъпанчих се пред нея и я намокрих, защото водата се стичаше от косата ми. Бях на възраст, когато смятах, че да ядосаш някое момиче е равнозначно на любовно признание. Тя отвори очи, погледна ме и... изпищя. Не бях забелязал, че докато излизах от водата, банските ми гащета са се смъкнали. Няма да те отегчавам с подробности, ще кажа само, че за малко не ме арестуваха за екхибиционизъм.

Клеър неволно се засмя... и внезапно ѝ олекна.

— Сигурно си потънал в земята от срам — промърмори. — Било е ужасно.

— Всъщност не беше. След три дни тя ме покани на среща. В интерес на истината след този ден станах много популярен сред момичетата.

— Лъжеш ли ме?

Тейлър ѝ намигна:

— Има ли значение?

Тя отново се засмя:

— Благодаря ти.

— Стига да поискаш, ще споделя с теб унижението си.

— Било е унижително, но и нормално. Бил си нормален юноша. През лятото си плувал в езеро. Може би нощем си ходел на някоя алея на влюбените... Със Сидни щяхте да си паснете идеално.

— Ти не си ли била нормална тийнейджърка?

— Не — лаконично отвърна Клеър и отговорът ѝ изобщо не го изненада. — Хенри беше като мен. Бяхме прекалено млади, когато поехме бремето на отговорността.

Тейлър се подпря на лакът и се загледа в Сидни и Хенри, които стояха близо до водата и наблюдаваха Бей. Някой повика Сидни, тя каза нещо на Хенри и отиде да си побъбри с жените, седнали наблизко.

— Не ти ли е криво, че сестра ти ходи с него?

— Първо, те не са гаджета, второ, защо да ми е криво? — сопна се Клеър, за да не издаде, че още се тревожеше заради приятелството на сестра си с младежа от фермата. Онази нощ в градината бе проявила необичайна слабост. Само че това нямаше да се повтори.

— Питам, защото не искам да страдаш. Ужасно е да си влюбен в някого, който не се интересува от теб.

— О! — Клеър разбра, че погрешно е изтълкувала думите му. — Хенри не ме интересува.

— Радвам се. — Тейлър се изправи и си свали обувките. — И аз ще поплувам.

— Но... ти още си с дрехите.

— Обичам те по много причини, Клеър. — Той си съблече ризата и добави: — Единственият ти дефект е, че много разсъждаваш. — Затича се и се гмурна в езерото.

Клеър не помръдна. Какво бе казал току-що? Че я обича ли? Или само беше изтърсил баналната фраза, която мнозина използват. Съжаляваше, че не знае правилата на тези игрички. Може би ако ги владееше, щеше да потисне чувствата си към Тейлър, които ту я измъчваха, ту я милваха, едновременно болезнени и приятни.

Сидни видя, че Хенри държи под око Бей, затова се върна и седна до сестра си:

— Тейлър ли скочи във водата?

— Да. — Клеър го видя как изскочи на повърхността и тръсна глава. Кичури от мократа му черна коса прилепваха към челото му като въжета. Като го видя, Бей прихна, той заплува към нея и размаха ръце, за да я изпръска. Тя стори същото. Хенри им каза нещо, двамата спряха за миг, спогледаха се и го запръскаха. Той се поколеба, захвърли обувките си, свали си ризата и скочи във водата.

— Еха! — възкликна Сидни. — Какви мускули! Явно млякото е полезно.

— Има си причини да съм такава — ни в клин, ни в ръкав изтърси Клеър; не можеше да мълчи повече, изпитваше необходимост да се изповяда пред някого.

Сестра ѝ отвори бутилка кока-кола, обърна се и озадачено я изгледа.

— През първите шест години от живота си няхах дом. С мама спяхме в колата или в приюти за бездомници. Тя непрекъснато крадеше от магазините и спеше с различни мъже. Не го знаеше, нали? — добави Клеър.

Сидни беше забравила за напитката и смаяно се взираше в сестра си.

— Понякога ми се струва, че придаваш романтизъм на скитническия ѝ живот — продължи Клеър.

— Не знам дали, когато ме доведе в Баскъм, тя възнамеряваше да остане тук, но аз осъзнах, че никога няма да напусна градчето. Къщата и баба Уейвърли ми вдъхваха сигурност, а като дете аз мечтаех именно за това. После ти дойде на бял свят и завистта ме загриза. Не можех да се примиря, че от раждането си имаш сигурността, за която така бях копняла. Като малки с теб не се разбирахме и вината е само моя — ненавиждах те, задето знаеш родното си място, имаш корени. Прости ми. Съжалявам, че съм лоша сестра. Съжалявам за поведението си

спрямо Тейлър. Знам колко искаш с него да се разбираме. Само че е невъзможно. Непрекъснато ме измъчва мисълта, че всичко е временно, а временните неща ме ужасяват. Страхувам се, когато хората ме изоставят.

— Човек се учи от опита си — промълви Сидни. — Животът е динамичен, не можеш да се вкопчиш в някаква фикс идея и да откажеш да се промениш.

Клеър поклати глава:

— Мисля, че за мен е прекалено късно.

— Не е вярно! — гневно възкликна сестра ѝ. — Къде ѝ е бил умът на мама? Как е допуснала да живееш така? Безобразие! Срамувам се, задето ѝ завиждах! Напоследък ми се струва, че съм станала като нея, но аз няма да те изоставя. Никога! Погледни ме, Клеър. Няма да си тръгна от тук.

— Често се питам защо тя пропиляваше живота си. Не беше глупачка, дори напротив. Иванел ми каза, че мама е била блестяща студентка, после изведнъж се отказала от следването. Сигурно ѝ се е случило нещо.

— Каквато и да е причината, не мога да оправдая поведението ѝ към нас. Ще преодолеем травмата, Клеър. Няма да позволим миналото завинаги да остави ужасен отпечатък върху живота ни.

Клеър нямаше сили да спори, затова само кимна. Питаше се как ще се промени, след като години наред бе вложила толкова старание в изграждане на непробиваема стена около себе си.

Двете се загледаха в езерото. Играта омръзна на Бей, тя доплува до брега и тръгна към тях. Тейлър и Хенри продължаваха да се плискат, всеки се стараеше да загребе повече вода.

— Погледни ги — промърмори Сидни. — Като деца са.

— Чудесно е — прошепна Клеър.

Сестра ѝ я прегърна през раменете:

— Права си.

По същото време, когато двете сестри седяха край езерото, Ема Кларк Матисън подготвяше изненада за съпруга си.

Бюрото в канцеларията на Хънтър Джон не беше луксозно като онова в домашния му кабинет. Грозната тъмна ламперия и металното

писалище бяха наследство от баща му. Ема неволно се засмя, като си представи как свекърва ѝ Лилиан идва в завода и посреща мъжа си, както тя се канеше да посрещне Хънтър Джон.

Лилиан на всяка цена би сменила бюрото. Неудобно бе да лежиш гола върху студения метал.

Секретарката на Хънтър Джон уведоми Ема, че той развеждал из фабриката някаква група и щял да се върне след няколко минути. „Чудесно — помисли си тя. — Тъкмо ще имам време да се подготвя.“ Съблече се, докато остана само по чорапи и колан с жартиери, омота около шията си розова панделка.

За пръв път му устройваше такава изненада на работното място. Разбира се, понякога идваше да му донесе обяд и тогава се целуваха и натискаха, но досега не бяха правили секс. На практика почти не беше останало място, на което да не са се любили. Тя се чудеше как да измисли нещо ново, за да поддържа интереса на Хънтър Джон — важното бе той да не мисли за Сидни или че животът му не е какъвто си е мечтал. Ема не пестеше усилия, за да го дари с щастие. Тя обичаше — не, обожаваше — да прави секс. Само дете понякога се обезсърчаваше, защото не знаеше дали съпругът ѝ желае именно това. Искаше да спечели любовта му, а пък ако не успееше, предпочиташе да не знае. Предпочиташе той да не я обича, отколкото да го загуби завинаги. Питаше се дали и майка ѝ разсъждава по същия начин, дали държи на любовта или само на лукса и удобствата.

Чу откъм коридора гласа на мъжа си и леко разтвори бедра.

В кабинета влезе Хънтър Джон старши и възкликна:

— Мили боже!

Ема изпищя, свлече се от бюрото, пхна се в нишата отдолу и притисна колене до гърдите си. Хънтър Джон влезе след баща си и попита:

— Какво става?

— Ще ви оставя насаме с жена ти — процеди старецът.

— Жена ми ли? Къде е?

— Под писалището. Дрехите ѝ обаче са на стола. Срамота, момче, така ли управляваш фабриките ми?

Вратата се затвори. Хънтър Джон се приближи до бюрото и коленичи, за да погледне отдолу.

— Да му се не види, Ема! Какви ги вършиш?

— Исках да те изненадам.

— Никога не сме го правили тук. Защо ти скимна тъкмо днес, когато баща ми цъфна без предупреждение, за да провери дали се справям с работата! Той току-що те видя гола! Какъв срам!

Ема изпълзя изпод бюрото. Знаеше, че той много държи на мнението на баща си, а ето, че го беше злепоставила пред кумира му. Защо всичко се беше объркало така внезапно?

Животът ѝ беше безоблачен (тя предпочиташе да забравя неприятностите), докато Сидни се завърна. Защо беше нарушила доброволното си изгнание? Не можеше ли да си остане там, където бе прекарала последните десет години?

— Извинявай — прошепна и започна да се облича.

— Какво те прихваща напоследък? Не ме оставяш на мира, отказваш да излизаме заедно, обаждаш ми се по шестнайсет пъти дневно. А сега ме изложи пред баща ми.

Ема навлече роклята и нахлузи обувките си.

— Искам да съм сигурна, че... — Тя се поколеба.

На върха на езика ѝ беше да каже: „Че ме обичаш.“

— Какво?

— Че няма да ме напуснеш.

Хънтър Джон поклати глава:

— Не те разбирам.

— Неспокойна съм. Откакто Сидни се върна...

— Ти подиграваш ли се? — избухна Хънтър Джон.

— Вършиш щуротии заради Сидни, така ли? Върви си у дома! Веднага! — Той забърза към вратата, без да се обърне да я погледне. — Ще се опитам да догоня татко и да му обясня поведението ти.

* * *

— Знаеш ли какво ми каза днес Елиза Бофорт? — подхвърли тя вечерта, докато бяха на масата. — Сестрите Уейвърли отишли с гаджета на езерото. Какво си въобразява Сидни? Там ходят само тийнейджъри. А Клеър! Представяш ли си я на плажа?

Хънтър Джон дори не я погледна, а се зае с десерта — любимата си шоколадова торта със сметанова глазура, която Ема бе поръчала

специално за него. Щом го довърши, отмести стола си и подвикна на момчетата:

— Елате да поритаме в двора.

Джош и Пейтън радостно заподскачаха. Обичаха да играят с баща си, а той, колкото и да бе зает, винаги отделяше време за синовете си.

— Идвам с вас, изчакайте ме. — Ема изтича в стаята си и си сложи червените бикини, които съпругът ѝ харесваше, но като слезе обратно по стълбището, тримата вече бяха навън. Тя излезе на терасата, под която се простираше добре поддържаната морава, и се облегна на парапета. Хънтър Джон и момчетата ритаха топка на двора, тениските и косите им вече бяха мокри от пот. Беше седем и половина вечерта, но още бе светло и много горещо. Лятото отказваше да се предаде и да отстъпи пред есента. Ема харесваше този сезон. Момчетата бяха във ваканция и тъй като денят беше дълъг, на Хънтър Джон му оставаше време да разговаря или да се забавлява с тях, след като се върнеше от работа.

Басейнът беше вдясно от дневната, но Ема реши, че няма смисъл да си намокри косата и да си развали прическата, щом съпругът ѝ няма да я види как плува. Сложи си пъстроцветен саронг, слезе на двора и започна да окуражава синовете си. С нетърпение очакваше началото на футболния сезон, когато щеше да посещава училищните мачове и заедно с цялото семейство да гледа срещите, излъчвани по телевизията в неделните следобеди и понеделник вечер. Това беше семейна традиция, нещо, което Сидни не беше правила с Хънтър Джон. Навремето ходеше на мачовете на отбора му, но всъщност футболът не я интересуваше. А Ема го обичаше, защото беше любимият спорт на Хънтър Джон. Обаче той се отказа от спортната си кариера, след като не го приеха в „Нотр Дам“. Отказа се, защото тя забременя.

Слънцето залезе и Ема донесе от кухнята кана със студена лимонада. Скоро момчетата и съпругът ѝ тръгнаха към басейна.

— Пийнете си... — подхвана тя, но преди да довърши изречението, синовете ѝ скочиха във водата. Ема снизходително поклати глава, усмихна се на Хънтър Джон и му подаде пълна чаша: — Студена лимо...

Той безмълвно я отмина и влезе в къщата. Не ѝ беше продумал след днешното ѝ злополучно посещение на работното му място.

Ема не искаше момчетата да разберат, че нещо не е наред, затова изчака да си поиграят в басейна, после им донесе хавлиени кърпи и ги накара да излязат. Изпрати ги в стаята им да се преоблекат и да гледат телевизия и тръгна да търси съпруга си.

Хънтър Джон беше под душа, затова тя седна на плота до умивалника и зачака. След малко вратата на кабинката се отвори и той излезе, а Ема ахна. Бяха женени вече десет години, но мъжествената му красота още ѝ спираше дъха. Косата му беше мокра и си личеше, че е започнала да оредява, обаче това не я вълнуваше. Беше все така лудо влюбена в него.

— Настоявам да поговорим — заяви. — Искам да разбера защо отказваш да обсъждаме Сидни.

Хънтър Джон се стресна от гласа ѝ — не беше очаквал да я завари в банята. Грабна хавлиена кърпа, захвана се да си подсуши косата и процеди:

— По-важно е защо ти си така обсебена от нея. Забелязала ли си, че Сидни няма нищо общо с нас, че не е част от живота ни? Не ти ли направи впечатление, че тя не ни е навредила с нищо?

— Напротив, навреди ни със завръщането си — заяви Ема и видя как Хънтър Джон се вцепени. Лицето му беше скрито от кърпата. — Ти отказваш да говориш за Сидни. Откъде да знам дали избягваш темата, защото още имаш чувства към нея? Откъде да знам дали като я погледнеш, не се сецаш за възможностите, които имаше, преди да забременея? Непрекъснато се питам дали ако можехме да върнем миналото, пак щеше да постъпиш така? Щеше ли да спиш с мен? Да ми предложиш брак?

Хънтър Джон захвърли кърпата и пристъпи към Ема. Сърцето ѝ се сви — от страх, защото съпругът ѝ изглеждаше разярен, и от сладостно предчувствие, понеже бе неотразимо сексапилен.

— Откъде да знаеш ли?! — сопна се той. Гласът му трепереше от гняв. — Откъде да знаеш, така ли?

— Изплаших се, че ще те привлече с разкази за екзотичните си приключения. Ти открай време мечтаеш да пътешестваш.

— Питам се какво ти се е въртяло в главата през тези десет години, Ема. Страхотна си в леглото, обличаш се секси, организиращ празненства, за които говори целият град, не пропускаш футболен мач.

Защо се стараеш толкова? Защото се страхуваш да не те напусна?
Обичаш ли ме или непрекъснато се състезаваш със Сидни?

— Не знам, Хънтър Джон.

— Погрешен отговор, Ема — процеди той и излезе от банята.

* * *

— Клеър, будна ли си? — попита Сидни през откренатата врата на стаята на сестра си и не се изненада, когато Клеър отвърна утвърдително.

Помнеше, че като бяха малки, сестра ѝ почти не спеше. Работеше в градината, докато се стъмнеше и баба ѝ я повикаше. Нощем, когато всички си лягаха, тя чистеше къщата или месеше хляб. Едва сега Сидни разбираше причината — за пръв път в живота си сестра ѝ беше разбрала що е сигурност и бе готова на всичко, за да я запази. Отново я жегна чувство за вина, спомни си как смяташе Клеър за ограничена и странна, без да подозира какво е преживяла.

Влезе в стаята ѝ, която навремето беше спалнята на тяхната баба. Преди украсата се състоеше от ръчно изработени драперии, които Клеър беше заменила с рамкирани черно-бели фотографии и няколко старинни литографии. Стените бяха пастелно жълти, върху лъскавия дървен под бяха нахвърляни пъстри килимчета. Сидни машинално погледна към еркерния прозорец, където сестра ѝ обичаше да седи. Наблизо бяха натрупани купчини книги.

Тя пристъпи до старомодното легло с балдахин и се облегна на едната подпора:

— Искам да ти разкажа нещо.

— Добре — тихо каза Клеър.

Сидни вече бе имала възможност да се изповяда, когато двете останаха сами край езерото, но не се престраши. Тогава не го знаеше, обаче чакаше падането на нощта, защото такава история се разказваше само в пълен мрак. Вече не се съмняваше, че Клеър ще я разбере. И беше длъжна да ѝ каже, защото Дейвид продължаваше да се натрапва в съзнанието ѝ.

— Знаеш, че от тук заминах за Ню Йорк. След това живях в Чикаго, Сан Франциско, Вегас... после в Сиатъл. Спях с различни

мъже. И бях крадла. Тогава промених името си на Синди Уоткинс.

— И мама постъпи така — промълви Клеър.

— Мислиш ли, че го е направила заради тръпката? Наистина беше много вълнуващо, но и изтощително. После на бял свят се появи Бей. — Сидни седна на леглото, сякаш очакваше близостта на сестра ѝ да ѝ вдъхне смелост, ако се поколебае. — Баща ѝ живее в Сиатъл. Там се запознах с него. Казва се Дейвид Лиони. — Тя преглътна — щом произнесе името му, гърлото ѝ се сви от страх. — Лиони е фамилното име на Бей, не и моето. С Дейвид така и не сключихме брак. От пръв поглед разбрах, че е опасен човек, но и преди бях имала връзки с опасни типове и мислех, че ще мога да го контролирам. Канех се да го напусна, както напусках всичките си предишни любовници, когато нещата се задълбочаваха, обаче разбрах, че съм бременна. Нямах представа, че детето ще ме направи толкова уязвима. Дейвид започна да ме бие, с всеки изминал ден побоите ставаха все по-жестоки. Избягах от него, когато Бей навърши една годинка. Отведох я в Боас, изкарах курсове за стилистка, намерих си работа в един салон. Само че Дейвид ни откри. Смаза ме от бой, избя ми един зъб и ме изнасили, за да си отмъсти. Седмици наред едното ми око беше затворено от жестоките му удари. Идваше ми да се самоубия, но тогава какво щеше да стане с дъщеричката ми? Затова се върнах с Дейвид в Сиатъл и той превърна живота ми в ад. Понякога си казвах, че това е наказание за разгулния ми живот, преди да го срещна. После обаче се запознах с една жена в парка, където той ми разрешаваше да водя Бей три пъти седмично. От пръв поглед тя разбра какво се случва с мен. Намери ми кола и ми помогна да избягам. Дейвид не знае истинското ми име и мисли, че съм от Ню Йорк, затова реших да се върна тук — мисля, че е единственото място, където няма да ме открие.

Дори в мрака Сидни усещаше върху себе си погледа на сестра си. Насили се да продължи — втори път едва ли щеше да ѝ стигне смелост:

— Разказах ти всичко, за да те уверя, че разбирам как си се чувствала, когато мама те е довела в Баскъм. За разлика от теб аз приемах за даденост сигурността. Едва сега осъзнах, че само тук съм била в безопасност. Искам дъщеря ми да живее спокойно, без да се страхува какво ще я сполети в бъдеще. Искам да залича всичко, което е видяла и изпитала заради мен. Мислиш ли, че възможно?

Колебанието на Клеър беше по-красноречиво от какъвто и да било отговор. Не, не беше възможно. Дори след толкова години тя не беше забравила миналото.

— Е, това е моята тайна — въздъхна Сидни. — След като я споделих, вече не ми се струва толкова страшна.

— Тайните никога не са страшни, колкото ни се струват. Усещаш ли миризмата? И преди съм я подушвала. Прилича на одеколон.

— Дейвид е — прошепна Сидни, сякаш се страхуваше, че той може да я чуе. — Донесох със себе си спомена за него.

— Бързо в леглото. — Клеър отметна чаршафа и Сидни легна до нея. Нощта беше гореща и задушна, но тя изведнъж потрепери от студ и се сгуши в сестра си. Клеър я прегърна, притисна я до себе си и ѝ зашепна: — Не се бой, всичко ще се оправи.

— Мамо?

Сидни се обърна — Бей стоеше на прага.

— Ела, съкровище — повика я. — Легни си при нас.

Прегръщаха се, докато мислите за Дейвид излетяха през прозореца.

* * *

Утрото на следващия ден беше ярко и сладко като захарен памук. Клеър отвори очи и се втренчи в тавана на спалнята, както бе правила баба ѝ всяка сутрин от живота си.

Тя обърна глава — Сидни и Бей спяха дълбоко, притиснати една до друга. Бедната Сидни — бе преживяла повече, отколкото тя, Клеър, би могла да си представи... или да издържи.

Ала кой знае — всичко можеше да се случи в живота. Всеки човек имаше своя история, свои тайни.

Дори баба им.

Сидни беше казала, че тя често е ходила на езерото. Разкритието беше шокиращо, но все пак Клеър предположи, че баба ѝ е била придружавана от бъдещия си съпруг. После си спомни снимките от младостта ѝ — на тях беше запечатана красива млада жена с лъчезарна усмивка и немирни къдрици, сякаш вечно развявани от влюбен ветреца, който неотлъчно я преследваше. На всяка тя беше заснета с различни

младежи, но всички я гледаха с нескрито обожание. Надписите на гърба гласяха: „В градината с Том“ или „На гимназиалния празник с Джосая“. На една беше написано само името Карл.

Клеър се бе стремяла да научи всичко за баба Уейвърли, да ѝ подражава, да се сближи с нея. Но баба ѝ бе видяла своя сродна душа в Сидни — красива, жизнена, популярна. Бе дарила на Клеър мъдростта на старостта, а на Сидни — тайните на младостта си.

Клеър нямаше нито една снимка, която някой след години да разгледа и да си каже: „Този младеж е бил влюбен в нея.“

Стана и приготви закуска за сестра си и племенницата си. Утрото беше прекрасно, във въздуха не витаеше предчувствието за нещо лошо. Сидни излезе от къщата през задната врата, за да отиде на работа, и се провикна:

— Ей, тук има купища ябълки!

Клеър взе от килера кашон и с Бей събраха плодовете, с които дървото беше замеряло задната врата.

— Защо прави така? — попита малката, докато вървяха към портичката, озарени от ярката утринна светлина.

— Скучно му е. — Клеър отключи дървената порта. — Снощи всички бяхме заедно и то искаше да бъде с нас.

Дървото разпери клони, когато двете влязоха в градината, сякаш ги поздравяваше.

— Сигурно е самотно.

Клеър поклати глава и тръгна към бараката, за да вземе лопата:

— То е вироглаво и своенравно, Бей, запомни го от мен. Исква да разкрие на хората тайни, които те не бива да узнаят.

Тя се захвана да копае дупка до оградата. Малката изтича под дървото и се засмя, когато то я посипа със зелени листенца:

— Виж, виж! Все едно вали дъжд!

Клеър никога не беше виждала дървото толкова добронамерено към някого. Може би защото Бей беше толкова невинна, че не виждаше лошото у него.

— Добре, че не обичаш ябълки.

— Мразя ги! — възкликна момиченцето. — Но обичам дървото.

Двете тръгнаха обратно към къщата. Клеър попита уж между другото:

— Знаеш ли дали Тейлър има лекции и тази вечер?

— Не. Вечерните курсове са в понеделник и сряда. Защо?

— А, нищо, само попитах. Знаеш ли какво ще правим днес? Ще разгледаме старите снимки. Искам да ти покажа твоята прабаба. Беше прекрасна жена.

— Имаш ли снимки на баба ми — онази, която е майка на теб и мама.

— Уви, нямам. — Клеър си спомни как преди време Сидни ѝ беше казала, че е забравила някъде фотографиите на майка им. Дали бяха в Сиатъл? Твърде вероятно — изпаднала беше в паника, когато се сети, че е забравила да ги вземе.

Реша на всяка цена да разпита сестра си.

* * *

Клеър застана пред огледалото в спалнята си и се запита дали с тази рокля не изглежда прекалено официално. Ами ако Тейлър си помислеше, че тя полага прекомерни усилия? Не ѝ се беше случвало да се престарава за каквото и да било, затова не можеше да си отговори. Същата бяла рокля (с която според Иванел приличаше на София Лорен) носеше вечерта, когато се запозна с Тейлър. Машинално докосна шията си — тогава косата ѝ беше много по-дълга.

Дали не постъпваше глупаво? Беше на трийсет и четири, а не на шестнайсет, но се чувстваше като тийнейджърка. Може би за пръв път в живота си.

Заслиза по стълбището и се намръщи — тази вечер токчетата ѝ тракаха прекалено силно по дървените стъпала. Малко преди да се озове на долния етаж, спря и се послуша. Сидни и Бей бяха в дневната, щеше да мине покрай тях. И какво от това? Не вършеше престъпление, нали така?

Решително изпъна рамене и влезе в дневната. Сидни и Бей си лакираха ноктите на краката. Клеър беше толкова изнервена, че дори не ги предупреди да не изцапат с лак мебелите или пода. Те не я погледнаха, затова тя се покашля и промърмори:

— Отивам у Тейлър.

— Хубаво. — Сидни продължи да се занимава с ноктите на дъщеричката си.

— Добре ли изглеждам?

— Ти винаги из... — Сидни най-сетне вдигна глава и се ококори, като видя дантелената рокля, прическата и грима ѝ и това, че Клеър не държеше поредния съд с магическо ястие. — Виж ти! — възкликна. — Не мърдай, Бей. Ей сега се връщам. — Последва сестра си в коридора и заяви: — Признавам, че ме изненада.

— Кажы какво да направя — смотолеви Клеър.

Сидни разреса с пръсти косата ѝ:

— Откровено казано, отдавна не съм прелъстявала мъж. Като се замисля, май не ми се е налагало. Сега обаче става въпрос за Тейлър, който всяка нощ озарява стаята ми с червена светлина, докато кръстосва из двора и мисли за теб. Мисълта ми е, че изобщо няма да ти е трудно. Той е там и те чака.

— Не съм по мимолетните забежки.

— Внуши си, че връзката ви ще е постоянна. Времето ще покаже дали си била права.

Клеър дълбоко си пое дъх, като че ли събираше смелост, преди лекарят да я инжектира.

— Ще ме боли — прошепна.

— Любовта винаги е болезнена — известно ти е от горчивия ти опит. Обаче не знаеш, че си струва. Засега.

— Добре. Отивам.

Сидни отвори външната врата, но след като сестра ѝ не помръдна, а се загледа в сгъстяващия се мрак, шеговито подхвърли:

— Предлагам да ходиш — явно не можеш да летиш.

Клеър предпазливо слезе по стъпалата. За пръв път от много време беше обула сандали с висок ток и се налагаше да върви по тротоара, вместо да прекоси дворовете.

Покуражи се, когато застана пред входната врата на Тейлър — през отворените прозорци се лееше мека светлина, звучеше тиха музика. Той слушаше някаква лирична мелодия. Представи си го как се е настанил удобно и отпива от чаша с вино... Вино! Май трябваше да вземе една бутилка.

Обърна се и погледна своята къща. Знаеше, че ако се върне, смелостта ѝ ще се изпари. Оправи роклята си и почука на вратата.

Той не отвори.

Клеър се намръщи и се извърна, за да провери дали джипът му е на алеята. В този момент вратата се отвори и тя се обърна:

— Здравей, Тейлър.

Той само се втренчи в нея, сякаш беше толкова изненадан, че не можеше да помръдне. Клеър си каза, че ако Тейлър очаква тя да поеме инициативата, вечерта е обречена на провал. „Действай стъпка по стъпка, сякаш изпълняваш кулинарна рецепта. Вземате един мъж и една жена и ги слагате в дълбока купа...“

Не, изобщо не я биваше за тези неща.

— Може ли да вляза? — промълви.

Той се поколеба, погледна през рамо, после отстъпи встрани да ѝ направи път:

— Разбира се... Заповядай. — Посещението ѝ беше толкова неочаквано, че първата му мисъл бе: „Случило се е нещо лошо.“ — Какво е станало?

— Нищо особено — отвърна Клеър... и видя жената.

Беше дребничка и червенокоса, седеше по турски на пода, на масичката до нея имаше две бутилки с бира. Беше захвърлила обувките си и се бе привела така, че блузата ѝ се беше разтворила. Носеше сутиен в прасковен цвят. Изглежда, тази вечер и друга жена беше решила да прелъсти Тейлър.

„Как е възможно да съм такава глупачка! — гневно се запита Клеър. — Въобразих си, че той няма собствен живот, а чака само мен.“

— О, имаш гости. — Тя отстъпи към вратата и се блъсна в Тейлър. — Рязко се обърна и добави: — Не знаех, извинявай.

— Няма защо да се извиняваш. Рейчъл е моя отколешна приятелка. Ще ми гостува няколко дни, после заминава за Бостън. Рейчъл, запознай се със съседката ми Клеър. Има фирма за кетъринг и е специалистка по ядивни цветя. Невероятна е! — Той хвана под ръка Клеър и се опита да я въведе в дневната, но след миг отдръпна дланта си, като че ли нещо го беше опарило.

— Съжалявам, но бързам. Не искам да ви преча.

— Не ни пре... — подхвана Тейлър, но тя вече беше в коридора.

* * *

— Клеър? — извика от дневната Сидни, но преди да излезе в коридора, сестра ѝ вече се качваше по стълбището. — Клеър, какво стана?

— Рейчъл — отвърна Клеър.

Сидни озадачено я изглежда:

— Моля?

— Той беше с *Рейчъл*! Били са любовници. Сега му гостува. Изглежда ме, сякаш съм ѝ съперница. Познавам този поглед — типична женска ревност.

Сидни изглеждаше възмутена, което, помисли си Клеър, след като се поуспокои, бе много мило. Спомни си фотографиите на баба Уейвърли с различни младежи, които изглеждаха лудо влюбени в нея.

— Не ми трябва снимка с мъж, който да ме гледа, сякаш ме обича. И така ми е добре. Нали?

— Веднага ли искаш да ти отговоря?

Клеър докосна челото си — още беше като нажежено.

— Не, така не може да продължава — възкликна. — Тези игри не са за мен. Може би от време на време ще се виждам с Тейлър в градината и после няма да говорим за случилото се, но ябълковото дърво ще му благодари като миналия път.

— За какво говориш? Не разбирам.

— Чувствам се като кръгла глупачка — прошепна Клеър.

— Това, скъпа сестриче, е първата стъпка.

— Защо не ми дадеш писмени указания? Май обърках рецептата. — Тя се обърна и продължи нагоре по стълбището. — Отивам да си взема душ.

— Къпа се преди два часа.

— Воня на отчаяние.

Сидни се засмя:

— Ще ти мине.

* * *

Клеър свали роклята и си облече крепонения халат. Наведе се да си потърси чехлите, в този момент някой застана на прага на спалнята ѝ.

Тя вдигна поглед и онемя от изненада. Тейлър влезе и затвори вратата, а тя машинално придърпа реверите на халата си, което беше нелепо предвид намерението ѝ да го прелъсти преди малко.

— Защо съблече роклята? Прекрасна си с нея. Но и с халата ми харесваш. — Очите му сякаш я разсъбличаха. — Защо дойде при мен, Клеър?

— Забрави, че съм идвала.

Той поклати глава:

— И да искам, не мога. Помня всичко, свързано с теб.

Спогледаха се. „Вземате един мъж и една глупава жена и ги слагате в дълбока купа“ — каза си Клеър. Не, нищо нямаше да излезе.

— Пак мислиш прекалено много — отбеляза Тейлър и се огледа. — Това е твоята стая, така ли? Питам се коя е. Трябваше да се досетя, че е онази в куличката. — Заразхожда се из помещението, а Клеър едва се сдържа да не му извика да не пипа снимката на бюрото и книгите, струпани на пода, защото ще ѝ разбърка подреждането. Беше готова да се отдаде на този човек, не и да го допусне в стаята си — що за абсурд? Може би ако се беше подготвила, ако беше имала време да пъхне под леглото обувките си и да махне чашата от сутрешното кафе, забравена върху нощното шкафче...

— Рейчъл не те ли чака? — попита кисело, когато Тейлър надникна в отворения ѝ дрешник.

Той се обърна:

— С нея сме само приятели.

— Били сте любовници.

— Излизахме заедно, когато преподавах във Флорида. Връзката ни продължи около година, после останахме добри приятели.

— Как е възможно?

— Не знам, но е така. — Тейлър тръгна към нея. Тя беше готова да се закълне, че столовете и килимите се отместваха, за да му направят път. — Искаш ли да поговорим? Да отидем на ресторант или на кино?

Клеър, която стоеше в ъгъла, се почувства като в капан. С приближаването му изпита онова особено чувство, което той предизвикваше у нея — усещаше го, без да я докосне, все едно беше плод на въображението ѝ.

— Ако го кажа, ще умра — прошепна. — Ще се строполя на пода, поразена от срам.

— Градината?

Тя кимна.

Тейлър я хвана за раменете, пръстите му се плъзнаха под яката ѝ:

— Не може да се забрави, нали?

— Не.

Халатът се смъкна от раменете ѝ и щеше да се свлече надолу, ако Клеър не стискаше реверите.

— Цялата гориш — прошепна Тейлър. — Одеве щях да припадна, като усетих каква топлина се излъчва от теб.

Целуна я и я придърпа към себе си, после я поведе към леглото, като я обсипваше с целувки. „Вземате един мъж и една глупава жена, пускате ги в дълбока купа и разбърквате.“ Виеше ѝ се свят, несвързани мисли се блъскаха в главата ѝ. Помисли си, че пада, и наистина се просна на леглото. Халатът и се разгърна, Тейлър откъсна устни от нейните само за да си съблече ризата и гърдите им да се докоснат.

Той знаеше! Помнеше, че тя изпитва необходимост от физически контакт с някого, който да поеме прекомерните ѝ емоции и енергия.

— Не, тук не може — прошепна. — Сидни и Бей са си у дома.

Тейлър я целуна още по-страстно и промърмори:

— Дай ми пет минути да отпратя Рейчъл.

— Глупости, невъзможно е.

— Но тя ще остане още три дни! — Спогледаха се, Тейлър изпъшка и се просна до нея. Клеър понечи да загърне халата си, но той плъзна ръка надолу и хвана едната ѝ гърда. — Очакването крие известно очарование. Цели три дни на очакване.

— Цели три дни — повтори Клеър.

— Какво те накара да размислиш? — Тейлър наведе глава и лекичко ухапа зърното ѝ.

Тя го хвана за косата и затвори очи. Как бе възможно толкова силно да желае нещо, което дори не разбираше?

— Трябва да допускам хората до себе си — прошепна. — Щом искат, нека ме изоставят. Ако страдам, нека страдам. Случва се на всекиго, нали така?

Тейлър вдигна глава и я погледна в очите:

— Мислиш, че ще те изоставя, така ли?

— Това не може да е вечно.

— Защо?

— Защото животът е такъв.

— Непрекъснато мисля за бъдещето. Години наред преследвах ефимерни мечти, сега за пръв път улових една. — Отново я целуна, после си взе ризата и стана от леглото. — Ще ти отпускам по един ден, Клеър. Но запомни, вече те изпреварвам с хиляди дни.

* * *

Тази нощ Фред за пръв път щеше да спи в таванския апартамент. Иванел чуваше стъпките му и си мислеше колко е приятно да не е сама в голямата къща. Привиденията не вдигаха шум — знаеше го със сигурност, защото прекалено дълго бе живяла с безмълвния призрак на съпруга си.

Изведнъж тя се сепна и седна в леглото.

Да му се не види!

Трябваше да даде нещо някому. Но на кого? Позамисли се и разбра. Трябваше да даде нещо на Фред.

Включи лампата върху нощното шкафче и се пресегна за халата си. Излезе в коридора, но за миг се поколеба накъде да тръгне. Благодарение на Фред двете стаи за гости на долния етаж бяха превърнати в складове за нейните вещи, които бяха вписани по азбучен ред, а данните бяха подредени в картотеки.

Наляво.

Втората стая.

Тя натисна бутона за осветлението, приближи се до картотеката и отвори чекмеджето с буквата Д. Видя дръжки за врати, дъждобрани и динени семки, прилежно описани от Фред. Вътре беше оставил бележка, на която пишеше: „Търси и при «Инструменти».“ Напразно си беше правил толкова труд. Ако ѝ трябваше инструмент, тя посягаше към съответното чекмедже. Обаче Фред още не беше разбрал системата ѝ. Всъщност и самата тя не беше наясно.

Порови в чекмеджето и намери джунджурията, която ѝ трябваше — кухненско приспособление за рязане на манго.

Запита се как ще реагира Фред. Отначало се беше пренесъл при нея с надеждата, че тя ще му подари нещо, с което да си върне Джеймс. Беше ли разочарован, че не е получил мечтаната вещ? А сега тя щеше да му подари нещо, което изобщо не беше свързано с Джеймс. Може би така беше по-добре. Може би той щеше да го приеме като поличба, че е постъпил правилно, като е загърбил миналото.

Или пък щеше да си каже, че трябва по-често да си хапва манго.

Чу как мобилният му телефон извъня. Беше отказал да използва нейния телефон — линията трябвало винаги да е свободна, ако Иванел поискала да предупреди някого, че му носи подарък. Тя бе поласкана. Изглежда, в неговите очи беше нещо като супермен с пола.

Потропа на таванската врата и се изкачи по вътрешната стълба. Фред седеше на любимото си кожено кресло. На масичката пред него беше разгърнато списание за старинни предмети. Помещението още миришеше на боя.

— Да, да — каза той на човека, който му се беше обадил. Видя Иванел и ѝ направи знак да се приближи. — Постарайте се да е по-бързо. Благодаря за обаждането. — Той натисна бутона за изключване.

— Попречих ли ти?

— Не, търсеха ме по работа. — Фред остави телефона и стана. — Защо не спиш? Зле ли ти е, или те мъчи безсъние? Искаш ли да ти приготвя нещо за хапване?

— Не, благодаря. — Тя му подаде кутията с уреда. — Вземи, за теб е.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Понякога Хенри съжаляваше, че не може да лети, защото бързината, с която тичаше, не го задоволяваше. Поне два пъти седмично нощем той излизаше от къщата на пръсти, за да не събуди дядо си, и тичаше, накъдето му видят очите. В нощта, когато навърши двайсет и една, стигна чак до подножието на Апалачите. Струваше му се, че ще експлодира, ако не изразходва натрупаната енергия. Обратният път му отне цели шест часа и когато се върна у дома, утрото вече беше настъпило. Дядо му го чакаше на верандата и Хенри го излъга, че е имал пристъп на сомнамбулизъм. Съмняваше се, че старецът ще го разбере, ако му се довери. Понякога нямаше търпение да остарее като него, друг път тялото му тръпнеше от младежка жизненост и енергия и той не знаеше къде да се дене.

Онзи ден при езерото не посмя да признае пред Клеър, че и той като нея преди не е ходил там. Чужди му бяха лудориите и животът на юношите на неговата възраст. Беше прекалено зает с работата във фермата, освен това излизаше с жени, много по-възрастни от него, които знаеха какво искат. В компанията на Сидни се чувстваше млад, само че понякога му прималяваше, сякаш беше преял, и колкото и да тичаше, усещането не го напускаше.

Тази нощ спря край ливадата — стъпалата му бяха мокри, глезените му — издраскани от трънаците край шосето. В далечината проблеснаха фаровете на кола и той легна в тревата, защото не искаше да го видят как в два през нощта тича из полето само по боксерки.

Бръмченето на двигателя заглъхна, но Хенри остана да лежи по гръб на земята. Взираше се в луната, която приличаше на грамадна дупка в небето, пропускаща светлина от отвъдното. Вдъхваше миризмата на мокра трева, на топли диви рози и асфалт, още нагрят от палещото слънце, което го беше размекнало през деня.

Представяше си как целува Сидни, как прокарва пръсти през косата ѝ. От нея винаги лъхаше загадъчна, типично женска миризма, напомняща за салона, в който работеше. Хенри харесваше тази миризма. Според него жените бяха удивителни същества. Амбър,

администраторката в салона за красота, в който работеше Сидни, беше хубавичка и миришеше по същия начин. Не криеше, че го харесва, обаче Сидни май ревнуваше. Не че беше влюбена в него, но сякаш го смяташе за своя собственост. Той често се питаше дали е срамно да се надява, че някой ден тя ще го обикне.

Изправи се на крака и затича обратно към къщата, подир него като опашка на комета трептеше яркочервена светлина.

* * *

От прозореца на стаята си Лестър наблюдаваше как внукът му тича като обезумял. Всички мъже от фамилията Хопкинс (разбира се, той не правеше изключение) си приличаха. Той не приемаше общоприетото схващане, че възрастните хора не изпитват страст. Преди много години, когато се бе запознал със скъпата си Алма, той подпалваше дървета, като застанеше под тях нощем. Мечтаеше внукът му да срещне жена, с която да е щастлив, както той бе щастлив със съпругата си. Тичането нощем беше първият етап. След време, ако Сидни се окажеше голямата му любов, Хенри щеше да престане да бяга без посока и да затича към нея.

* * *

Клеър си казваше, че понякога е приятно да чакаш — да дойде Коледа или хлябът да втаса. Друг път обаче бе истинско мъчение, например когато чакаш нечий гостенки да си заминат.

Всеки ден призори Тейлър я чакаше в градината. Целуваха се, той ѝ шепнеше думи, които я караха да се изчерви, когато си ги спомнеше. После, преди хоризонтът да се обагри в розово, Тейлър си тръгваше и я утешаваше: „Остават само три дни.“ „Само два.“ „Един.“

Ден преди заминаването на Рейчъл Клеър я покани на обяд заедно с Тейлър, понеже така повеляваше южняшката традиция, но най-вече защото искаше да е повече време с Тейлър, а не можеше да покани само него.

Подреди масата на предната веранда и сервира цветовете от тиквички, пълнени със салата с пуешко месо. Знаеше, че той не се влияе от ястията ѝ, но това не се отнасяше за Рейчъл. Цветовете от тиквички спомагаха за проумяване на истината. Червенокосата натрапница трябваше да проумее, че Тейлър не ѝ принадлежи.

— Изглежда вкусно! — Рейчъл седна до масата и критично изгледа Клеър от главата до петите. Може би беше симпатична — Тейлър я харесваше, което означаваше, че тази жена има качества, но си личеше, че още е влюбена в него. А внезапната ѝ поява съвсем не беше невинна, както тя се мъчеше да докаже. Не, присъствието ѝ тук бе предшествано от дълга история.

История, която Клеър нямаше желание да научи.

— Радвам се, че имате възможност да се опознаете, преди утре да си заминеш. — Тейлър се усмихна на Рейчъл.

— Не бързам за никъде — отвърна червенокосата, а Клеър за малко не изпусна каната със студена вода.

— Опитай тиквичките — промърмори.

Обядът се оказа истинска катастрофа — страст, нетърпение и гняв се сблъскваха като ветрове от различни посоки. Маслото се стопи. Хлябът се препече, въпреки че тостерът беше изключен. Чашите с вода се преобръщаха.

— Тук става нещо странно. — Бей скочи от стола си, грабна шепа чипс и тръгна към градината, за да се излегне под ябълковото дърво, което според нея си беше съвсем обикновено. В края на краищата определението за странно зависи от миогледа на всеки човек.

— Време е да тръгваме — заяви Тейлър.

Рейчъл веднага стана и се обърна към Клеър:

— Благодаря за обяда. — Но премълча онова, което си мислеше: „Той идва с мен, няма да ти го оставя.“

Обаче Клеър го чу.

Вечерта Сидни се върна от работа и завари сестра си под душа; водата се изпаряваше от горещото ѝ тяло и дори отвън къщата беше обвита в гъста мъгла. Клеър изплашено подскочи, когато Сидни отвори вратата на банята и се пресегна да завърти крана на душа:

— Хей, защо ми спря водата?

— Защото заради теб целият квартал е забулен в мъгла. За малко щях да вляза в къщата на Хариет Джаксън, защото я сбърках с нашата.

— Лъжеш.

— Можеше да е вярно.

Клеър примигна, защото водата капеше в очите ѝ.

— Бях поканила на обяд Рейчъл и Тейлър — призна гузно.

— Луда ли си? — възкликна сестра ѝ. — Не искаш ли онази да си тръгне?

— Искам, и то много.

— Тогава престани да ѝ напомняш, че той иска теб, а не нея.

— Тя ще си замине утре сутринта.

— Надявай се. — Сидни излезе от банята; движеше се с протегнати ръце, все едно не виждаше накъде върви. — Ако обичаш, не вземай отново душ. Иначе Рейчъл няма да намери пътя до колата си.

Клеър не мигна цяла нощ. Призори на пръсти влезе в стаята на сестра си и коленичи до прозореца, който гледаше към съседната къща. Не помръдна, докато не видя Тейлър да изпраца Рейчъл до колата ѝ. Той се сбогува с нея, целуна я по страната и тя си замина.

Тейлър се загледа в къщата на Уейвърли, както правеше през цялото лято. Искаше да влезе в живота на Клеър. Време беше да го пусне. Не знаеше какви ще бъдат последствията. Може би щеше да го загуби завинаги. Може би тя щеше да оцелее или да умре. Трийсет и четири години бе таила всичко в себе си, а сега го освобождаваше... както пускаше пеперудите, затворени в кутия. Не политаха надалеч, за да се порадват на свободата, а започваха бавно да кръжат над нея, та тя да ги проследи с поглед. Хубавите спомени за майка ѝ и баба ѝ не се бяха заличили от съзнанието ѝ — бяха като пеперуди, които са прекалено уморени, за да отлетят. Но тя нямаше нищо против. С радост щеше да ги запази.

Изправи се и понечи да излезе, но гласът на сестра ѝ я стресна:

— Онази замина ли си най-после?

— Мислех, че спиш — промърмори Клеър. — За кого говориш?

— За Рейчъл, глупачко.

— Да, замина си.

— При него ли отиваш?

— Да.

— Слава богу. Цяла нощ не ме остави да мигна.

Клеър се усмихна:

— Съжалявам.

— Лъжеш! — Сидни покри главата си с възглавницата. — Върви при него и ме остави да се наспя.

— Благодаря, скъпа — прошепна Клеър; беше сигурна, че сестра ѝ не я е чула. Не видя как Сидни надникна изпод възглавницата и се усмихна.

Както беше по нощница, Клеър слезе на долния етаж и отвори външната врата. Тейлър я пресрещна в двора и я хвана за ръка.

Безмълвно се втренчиха един в друг, погледите им бяха достатъчно красноречиви.

Сигурна ли си?

Да. Желаете ли ме?

Повече от всичко на света.

Заедно влязоха в къщата му и създадоха нови спомени; един щеше да получи името Марая Уейвърли Хюс и да се роди след девет месеца.

* * *

Изминаха няколко дни. Един следобед Сидни и Хенри се разхождаха в центъра на градчето. Напоследък той беше започнал да я чака след работа, за да пият заедно кафе. Срещите им продължаваха двайсетина минути, защото Сидни бързаше да се върне вкъщи при Бей, а Хенри — при дядо си, но всеки ден, щом наближеше пет, тя машинално започваше да поглежда часовника, очаквайки ежедневно посещение. Видеше ли Хенри, който винаги носеше две чаши с кафе, тя възкликваше:

— Благодаря, спаси ми живота!

Колежките ѝ го харесваха и флиртуваха с него, докато той я чакаше. Но когато Сидни им обясни, че с Хенри са само приятели, те изглеждаха разочаровани от нея, сякаш знаеха тайна, за която тя не подозираше.

— Разговаря ли с дядо си? — попита го, докато вървяха към каменната скамейка, заобикаляща фонтана на моравата. — Ще дойдете ли на галавечерята на Клеър?

Доскоро сестра ѝ не канеше гости, но вече имаше Тейлър и любовта я беше преобразила.

— Отбелязах датата на календара. Непременно ще дойдем. Хубаво е, че със сестра ти се разбирате. И двете сте се променили. Помниш ли вечеринката по случай Хелюин през първата ни година в гимназията?

Сидни се позамисли и простена:

— Господи! Бях я забравила!

На тази вечеринка тя се беше маскирала като сестра си. Тогава смяташе, че е много забавно. Носеше евтина черна перука, окаляни джинси и вехти градинарски чехли с дървена подметка. Клеър често излизаше от къщи, без да види, че носят ѝ е напудрен с брашно, и продавачките в бакалницата ѝ се подиграваха, затова Сидни също изцапа лицето си с брашно. Най-голяма сензация предизвика престилката ѝ с надпис „Целуни готвачката“, понеже никой не би целунал Клеър, която по онова време беше едва на двайсет, но вече беше известна със странностите си и с пуританските си схващания.

— Мисля, че го направи, за да ѝ се присмееш — каза Хенри и седна до нея на скамейката. — Забелязах, че напоследък се обличаш като нея и сега тя ти е пример за подражание.

— Вярно е — промълви Сидни. — Само че отначало носех нейните дрехи, понеже не бях взела своите.

— Заминала си набързо, така ли?

— Да — лаконично отвърна тя, без да навлиза в подробности. Радваше се на приятелството му, струваше ѝ се, че са се върнали в миналото и отново са хлапета. Дейвид нямаше място в този ѝ живот. Той дори преставаше да съществува, когато тя беше с Хенри, който не настояваше за нещо повече от приятелство. — Явно и ти си бил на онази вечеринка.

Той кимна и отпи от кафето си:

— Тогава ходех с Шийла Баумгартен. Тя беше много по-голяма от нас.

— Имал ли си много гаджета? Май не те виждах на купоните на съучениците ни.

Хенри вдигна рамене:

— Да, излизах с момичета. През последната година в гимназията ходех с първокурсничка от университета в Северна Каролина.

— Студентка, а? — Сидни игриво го ръгна с лакът. — Май харесваш по-зрели гаджета.

— Дядо ми твърди, че всички мъже от нашия род вземат за съпруги по-възрастни от тях жени. Понякога си мисля, че донякъде твърдението му отговаря на истината.

Сидни се засмя:

— Затова ли той ме попита колко съм годишна, когато с Бей бяхме у вас на сладолед?

— Разбира се. Непрекъснато се опитва да ми намери приятелка. Но само при условие, че е по-голяма от мен.

Сидни отдавна имаше намерение да му предложи нещо, обаче все отлагаше, понеже не искаше да го загуби като приятел.

— Сецаш ли се за колежката ми Амбър? Тя е почти на четирийсет и много те харесва. Искаш ли да ви уредя среща?

Хенри наведе глава, но не отговори. Сидни се надяваше, че не го е обидила. Пресегна се и го помилва по главата, сякаш той беше онзи малчуган, който и преди години, и сега беше единственият ѝ приятел:

— Ей, препоръчвам ти да носиш бейзболна шапка, иначе ще изгориш от слънцето.

Хенри вдигна глава, обърна се към нея и я изгледа — странно, но в погледа му сякаш се четеше тъга.

— Помниш ли първата си любов? — промълви.

— О, да. Хънтър Джон Матисън. Беше първото момче, което ме покани на среща. Коя беше твоята първа любов?

— Ти.

Сидни се засмя — той явно се шегуваше.

— Аз ли?

— Влюбих се в теб в шести клас... през първия учебен ден. Чувството ме зашемети, оттогава не събрах смелост да ти проговоря. Докато съм жив, ще съжалявам за нерешителността си. Като те видях на Четвърти юли, същото чувство отново ме връхлетя. Само че този път бях твърдо решен то да не попречи на приятелството ни.

Сидни не вярваше на ушите си:

— За какво намекваш, Хенри?

— Че не желая да излизам с колежката ти Амбър.

Ненадейно всичко се промени. Тя вече не седеше до малкия Хенри, а до мъжа, влюбен в нея.

* * *

В ранния следобед Ема влезе в дневната на разкошната си къща. Още беше в отвратително настроение, въпреки че няколко часа обикаля магазините, надявайки се пазаруването да я разведри. В центъра срещна откачената Иванел Франклин, която заяви, че я е търсила под дърво и камък, защото трябвало да ѝ даде две монети от двайсет и пет цента.

Тя взе парите и фактът, че дори ѝ стана забавно, доказваше колко ужасен е бил денят ѝ.

Допусна грешка, като прие да обядва с Ариел, за да ѝ покаже покупките си от най-люксовите магазини в града. Майка ѝ я упрекна, че е пропуснала да се снабди със секси бельо, с което непременно щяла да вземе ума на Хънтър Джон. Ема покорно се върна в магазина, макар да се съмняваше, че евтиният трик ще подейства. С Хънтър Джон не се бяха любили повече от седмица.

Тя изпусна пликовете с покупките, като видя съпруга си. Той седеше на канапето и прелистваше някакъв албум, поставен на масичката пред него. Свалил беше самото и вратовръзката си, ръкавите на ризата му бяха навити.

— Каква приятна изненада! — възкликна Ема, въпреки че сърцето ѝ се сви от тревожно предчувствие. — Какво търсиш у дома по това време?

— Излязох от работа по-рано. Чаках те.

— Къде са момчетата? — попита тя и дяволито му намигна, намеквайки, че ако са сами, могат да отидат в спалнята. За секунда щеше да си сложи прозрачния черен сутиен и бикините прашки с мъничките червени фльонги.

— Бавачката ги заведе на кино, после ще обядват навън. Исках да останем насаме, за да поговорим.

— О! — Тя стисна юмруци. Тонът му не вещаеше нищо добро. Посочи албума на масичката, опитвайки се да отклони разговора в безопасна посока. — Какво разглеждаш?

— Годишникът ни от гимназията.

Сърцето на Ема се сви, сякаш съпругът ѝ бе добавил: „Албумът на несбъднатите ми надежди.“

Беше подредила в домашния му кабинет всички негови спортни трофеи, на стените висяха рамкирани снимки, доказващи успехите му на футболния терен — свидетелства за онези години от живота му, с който Хънтър Джон би могъл да се гордее.

Години, от които тя го беше лишила.

Ема прекоси дневната и седна до него на канапето, но не се осмели да го докосне. Страхуваше се, че ако действа прибързано, ще предизвика гнева му. Крадешком погледна отворения албум. На всички снимки бяха тримата — тя, Сидни и Хънтър Джон. На една бяха фотографирани в „Купола“ — покрития двор пред столовата, където понякога излизаха тайно да изпуснат по цигара. На друга тримата се кривяха пред обектива, застанали до шкафчетата си в коридора на училището, на трета празнуваха блестящото участие на Хънтър Джон в юбилейния футболен мач.

— Бях влюбен в Сидни — промълви той. Странно, но Ема изпита облекчение въпреки признанието му. После обаче Хънтър Джон каза нещо, което я порази:

— Вече разбирам, че е било само младежко увлечение, но тогава бях на друго мнение. Само че това не е най-важното. Виж тези снимки — на всяка гледам Сидни. Ти — също. След време я забравих. Но не и ти, Ема. Питам се дали в продължение на десет години Сидни е присъствала в брака ни, без да разбере. Така ли е?

Ема стискаше зъби да не се разплаче. Сълзите я загрозяваха. Клепачите и носът ѝ подпухваха, гримът ѝ се стичаше по страните ѝ.

— Не знам — промълви. — Обаче често се питам дали ако имаше възможност да върнеш миналото, отново би постъпил по същия начин. Би ли избрал мен?

— Затова ли се стараеш толкова? Страхотна си в леглото, поддържаш дома ни изряден... Нима причината е, че се страхуваш да не те изоставя?

— Не! — отчаяно възкликна тя. — Правя го, защото те обичам! Но чувствам вина, защото ти отнех правото на избор. Заради мен се отказа от следването и от мечтаното пътуване до Европа. Вместо да си живееш живота, набързо стана баща на две деца. Тайничко си признавах, че ти съсипах живота заради омразата си към Сидни. Ненавиждах я, задето обичаше нея, а не мен, затова те прелъстих.

Оттогава непрекъснато се старая да ти се реванширам, че провалих плановете ти.

— Грещиш, Ема! Не ми отне правото на избор. Та нали избрах теб!

— Нима, когато отново видя Сидни, не се запита какъв щеше да е животът ти, ако не се бяхме оженили? Не ни ли сравни? Не ти ли хрумна поне за миг, че щеше да си по-щастлив без мен?

— Не! — Хънтър Джон изглеждаше объркан. — През тези десет години много рядко се сещах за нея. Сърцето ми не трепна, когато разбрах, че се е върнала. Обаче ти непрекъснато ми я натрапваш. Повярвай, тя няма място в живота ни.

— О! — Ема се извърна и с пръсти избърса сълзите си, за да не потекат по страните ѝ.

Той нежно я хвана за брадичката и я накара да го погледне:

— Щастлив съм с теб, Ема. Всеки ден от живота ми е изпълнен с радост и трепетно очакване. Ти ме размиваш, стимулираш мозъка и либидото ми. Понякога изобщо не те разбирам, но нищо не може да се сравни с удоволствието сутрин да се събуждам до теб, а вечер да се прибирам у дома при теб и децата. Аз съм най-щастливият човек на света. Обичам те лудо — не подозирах, че мога да обичам така друго човешко същество.

— Сидни...

— Не! — прекъсна я той и отдръпна ръката си. — Не започвай отново. Нима с нещо ти показах, че съжалявам за избора си? Положих нечовешки усилия да ти докажа обичта си, но наскоро очите ми се отвориха. Проблемът не е помежду ни, а между двете ви със Сидни. Подозирам, че отчасти и майка ти има вина. Запомни — обичам теб, а не Сидни. Искам да живея с теб, а не с нея. Вече не сме младежите на тези снимки. — Той затвори албума, заличавайки юношеските мечти за спортна слава и пътуване на автостоп из Франция. — Поне аз не съм.

Ема докосна бедрото му и по навик плъзна ръка нагоре — умът ѝ все мислеше за секс и винаги щеше да е така.

— И аз не го искам, Хънтър Джон, честна дума.

Съпругът ѝ изпитателно я изглежда:

— Мисля, че тя се върна завинаги, Ема.

— Имаш право.

— Върна се в града — добави той. — Не и в живота ни.

— Така ли?

Той поклати глава:

— Опитай се, Ема. Друго не искам.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Фред седеше зад бюрото в канцеларията си и се взираше в уреда за рязане на манго.

Как ли трябваше да изтълкува подаръка от Иванел?

Джеймс обичаше манго. Може би трябваше да му се обади и... да го покани да хапнат плодове?

Защо посланието не беше по-конкретно? Защо го бе получил чак сега?

За какво му беше глупавата джунджурия? Как щеше да му помогне да си върне Джеймс?

Дни наред си блъскаше главата над загадката и чакаше някаква поличба, нещо, което да му покаже как да постъпи.

На вратата се почука и в канцеларията надникна заместник-управителката Шели:

— Фред, търси те един човек.

— Ей сега идвам. — Той грабна сакото си, праметнато на облегалката на стола, и го облече.

Излезе в търговската зала и видя, че Шели разговаря със Стив Маркърс, който водеше кулинарните курсове в „Ориън“. Дватама с Фред се познаваха от години и често разговаряха за разни кулинарни специалитети, разменяха си рецепти. Той се вцепени. На сбогуване Джеймс му беше препоръчал да се сближи със Стив. „Въобразявам си глупости!“ — помисли си, но едва се насили да се приближи до посетителя. Не искаше да се „сближава“ с него в онзи смисъл, който Джеймс влагаше в думите си.

Стив му подаде ръка:

— Здравей, много ми е приятно.

Фред се здрависа с него и промърмори:

— Какво те води насам?

— Идвам да те поканя на безплатен курс, спонсориран от университета — любезно отвърна Стив. Беше симпатичен и добродушен човек, а според Фред най-хубавото в него беше, че ноктите му винаги бяха идеално поддържани. — Целта на курса е да се

демонстрира използването на технически нововъведения за улесняване на работата в кухнята. Ти ще ни бъдеш много полезен, защото си специалист кулинар и знаеш какви продукти се предлагат в местните магазини.

„Не, прекалено скоро е!“ — помисли си Фред. Почувства се, сякаш някой се опитваше да го събуди в ранни зори.

— Виж, не мога да обещаая... не знам какви ангажменти имам тази седмица...

— Започваме утре вечер. Зает ли си?

— Ами...

— Помолих всеки да носи някакъв необичаен кухненски инструмент, който не е много познат. Виж, не те насилвам, но ще ми е приятно да дойдеш. Утре вечер в шест, ако си свободен. — Той извади портфейла си от задния си джоб. — Ето визитка с телефонния ми номер. Обади се, ако ти хрумне някакъв въпрос.

Фред взе визитката. Беше топла от допира с тялото на Стив.

— Ще си помисля — промърмори.

— Чудесно. Чакам те.

Фред се върна в канцеларията и се отпусна на стола си. „Помолих всеки да носи някакъв необичаен кухненски инструмент, който не е много познат.“

Например устройство за рязане на манго.

Толкова дълго бе чакал Иванел да му даде нещо. Беше сигурен, че подаръкът ѝ ще накара Джеймс да се върне.

Набра номера на мобилния му телефон. Разтревожи се след десетото позвъняване, но си каза: „След двайсетото ще съм сигурен, че целта на глупавия уред не е да ми го върне.“

Изчака трийсетото.

Четирийсетото.

Петдесетото.

* * *

Бей седеше под ябълковото дърво и наблюдаваше приготовленията за празненството. Всичко изглеждаше наред, но тя изпитваше необяснимо безпокойство. Може би защото в най-

отдалечените кътчета на градината бяха започнали да изникват трънаци — толкова малки и така добре прикрити, че дори Клеър, която знаеше всичко, случващо се в градината, още не ги виждаше. Или пък ги беше забелязала, но не им беше обърнала внимание. Беше щастлива, а щастливите хора забравят, че на света има и злини. За разлика от нея Бей не изпитваше толкова безоблачно щастие, че да забрави. Нещата още не бяха наред. Вярно, че Тейлър беше престанал по цяла нощ да броди из двора и да излъчва червеникави светлини, освен това вече десетина дни не бяха подушвали одеколona на Дейвид и майка ѝ се усмихваше много по-често, и беше по-склонна да говори за Хенри. А тя, Бей, скоро щеше да ходи на детска градина. Може би това беше причина за тревогата ѝ. Знаеше, че майка ѝ е излъгала и я е записала под фалшиво име.

А може би се терзаеше, защото още не беше открила как да направи така, че да пренесе съня си в действителността. Опитала беше какво ли не, но нищо не хвърляше светлини върху лицето ѝ, а майка ѝ ѝ беше забранила да изнася от къщи кристалните чаши, за да експериментира. Нямаше начин да възпроизведе и плющенето на хартия под вятъра. Дни наред не подухваше дори слаб ветрец. Но щом майка ѝ и леля ѝ се опитаха да застелят градинската маса с елегантна светлобежова покривка, ненадейно се изви вихър. Изтръгна покривката от ръцете им и тя полетя, сякаш палаво дете я беше омотало около главата си и тичаше из градината. Сидни и Клеър се разсмяха и хукнаха да я гонят.

И двете бяха щастливи. Сутрин добавяха към овесената си каша венчелистчета от рози, вечер заедно миеха чиниите, кискаха се и си шепнеха. „Може би това е най-важното — помисли си Бей. — Не бива да се тревожа.“

Вятърът подгони по небето големи облаци, бели и сиви като циркови слонове. Тя легна под дървото и ги загледа как отминават.

— Ей, дърво — прошепна след малко. — Какво ще се случи?

Листата му прошумоляха, една ябълка тупна на земята до нея. Бей дори не я погледна.

Очевидно трябваше да чака, за да разбере как ще се развият събитията.

* * *

— Извинете — извика някакъв човек, който стоеше от другата страна на бензиновата колонка.

След миг застана пред нея, силуетът му се очерта на фона на буреносните облаци, черни като очите му.

Ема пълнеше с бензин кабриолета на майка си, Ариел седеше зад волана и оправяше грима си. Като чу гласа на непознатия, тя се обърна, усмихна се, слезе от колата и застана до дъщеря си.

— Здравейте — подхвърли кокетно.

Днес отново бяха ходили на покупки. Ема и Хънтър Джон щяха да прекарат сами уикенда в един курорт, после щяха да заведат момчетата в Дисниленд. Ариел настоя да купи на дъщеря си нов бански костюм (много оскъден, тъкмо по вкуса на Хънтър Джон) и Ема не възрази, защото така беше по-лесно. Но каквото и да кажеше майка ѝ, вече не можеше да помрачи щастието ѝ, че е обичана от съпруга си. Ема не я винеше за лошите съвети. Тактиката с прелъстяването неизменно бе печеливша за Ариел. За жалост тя смяташе, че жените от фамилия Кларк непрекъснато трябва да доказват сексапила си и колко са желани. Например, като видя, че дъщеря ѝ разговаря с някакъв мъж, веднага слезе от колата и се наведе да демонстрира пищните си форми, за да докаже колко е секси въпреки възрастта си.

Непознатият беше възпълен, но привлекателен. Усмивката му беше зашеметяваща. Очевидно беше човек със самочувствие, който съзнаваше, че се харесва на жените.

— Здравейте, госпожи. Извинете за безпокойството, но търся една жена. Ще ми съдействате ли?

— Ще се постараям — изчурулика Ариел.

— Името Синди Уоткинс познато ли ви е?

— Уоткинс — повтори Ариел, после поклати глава. — Не съм го чувала, съжалявам.

— Това е град Баскъм, нали така?

— Намираме се извън очертаванията му, но да. Карате още малко по магистралата и сте там.

Непознатият бръкна в джоба на елегантното си сако и извади няколко снимки. Подаде на Ариел най-горната:

— Познавате ли тази жена?

Ема също се наведе да разгледа черно-бялата фотография на жена, застанала пред сграда, която май беше францисканската мисия „Аламо“. Облечена беше според модата отпреди най-малко трийсет години.

— Не, съжалявам. — Ариел понечи да му върне снимката, но изведнъж си спомни нещо и отново я погледна. — Един момент. Смътно ми напомня за Лорълай Уейвърли. Нали, Ема? — Дъщеря ѝ внимателно разгледа фотографията и колебливо кимна. — Ако е тя, снимката сигурно е много стара. Лорълай вече не е между живите.

Той ѝ подаде друга снимка:

— Имате ли представа защо тази жена пази снимки на въпросната Лорълай Уейвърли?

Ема едва се сдържа да не ахне. Жената на фотографията беше Сидни, заснета до този мъж. Носеше много тясна и къса вечерна рокля. Кавалерът ѝ властно я притискаше до себе си. Сидни не изглеждаше щастлива. Не приличаше на жена, която е напуснала забутаното родно градче, за да води вълнуващ живот, изпълнен с приключения. Изражението ѝ подсказваше, че тя се чувства като риба на сухо.

Ариел се намръщи.

— Това е Сидни Уейвърли — произнесе с леден тон и побърза да му върне снимките, все едно я беше гнус да ги пипа.

— Сидни? — повтори непознатият.

— Лорълай е майка ѝ. Тази Лорълай беше никаквица и развей прах. Между нас казано, дъщеря ѝ се е метнала на нея.

— Сидни — повтори той, като че ли искаше да запомни името. — Родом е от този град, така ли?

— Роди се и израсна тук, после изчезна, а сега за всеобща изненада отново е в Баскъм. Опита се да отнеме съпруга на дъщеря ми.

Ема я изгледа накриво:

— Мамо, не е вярно.

— Тази жена е Сидни Уейвърли — повтори непознатият. — Сигурна ли сте? Тя има ли дете... момиченце?

— Да. Казва се Бей — отвърна Ариел.

— Мамо! — просъска Ема. Подобна информация не се съобщаваше на непознати.

Мъжът веднага се отдръпна — очевидно беше усетил, че Ема става подозрителна. „Голям хитрец е този!“ — помисли си тя.

— Благодаря за съдействието. Пожелавам ви прекрасен ден, госпожи. — Непознатият се качи на скъпия си джип и потегли. Небето притъмня, като че ли появата на този човек щеше да предизвика буря.

Ема смръщи вежди. Тя не понасяше Сидни, макар и да бе разбрала, че не заплашва брака ѝ. Обаче интуицията ѝ подсказваше, че нещо не е наред.

— Аз ще платя бензина, мамо. — Целта ѝ беше да си вземе чантата, където беше мобилният ѝ телефон.

Само че Ариел вече беше извадила кредитната си карта:

— Глупости!

— Моля те, нека да платя.

— Вземи. — Ариел пхна картата в ръката ѝ и седна обратно зад волана на скъпия кабриолет. — Не спори, ами иди да платиш.

Ема влезе в магазинчето до бензиностанцията и подаде картата на касиера. Непознатият с мазната усмивка не ѝ излизаше от ума. Докато чакаше да ѝ върнат картата, пхна ръце в джобовете на якето си и напипа нещо — двете монети, които Иванел ѝ беше дала. Тя се обърна към касиера:

— Имате ли телефонен автомат?

* * *

Вятърът не спря целия следобед. Сидни и Клеър завързаха покривката за краката на масата, за да не отлети отново. Изключено беше да използват свещи, затова Клеър донесе разноцветни найлонови торбички, пхна в тях лампите, работещи на батерии, и ги нареди около масата. Ябълковото дърво не ги хареса и когато никой не го гледаше, веднага събаряше онази, намираща се най-близо до него, затова възложиха на Бей да го държи под око.

Летящите насекоми не ги безпокояха — орловите нокти ги поглъщаха, ето защо идеята за градинско празненство беше отлична. Сидни се питаше защо досега не е хрумнала на никого, после се сети

за дървото и разбра причината. То се опитваше да стане член на семейството, макар че никой не го искаше.

Спомни си случилото се през предишната нощ. Не можа да заспи и стана да надникне в стаята на Бей. Клеър беше при Тейлър — за пръв път Сидни беше сама в къщата и носеше отговорност за всичко.

Дъщеричката ѝ спеше дълбоко. Тя се наведе да я целуне и забеляза две малки розови ябълки до възглавницата на малката. Взе ги и се приближи до отворения прозорец, към който водеше „диря“ от други ябълки. Сидни вдигна и тях.

Застана до прозореца и видя как нещо се движи в градината. Дървото протягаше клони към масата, която следобеда Тейлър им беше помогнал да пренесат в градината, дори беше увило един около крака на масата и се мъчеше да я придърпа към себе си.

— Пст! — прошепна му Сидни. — Я престани!

Масата престана да се движи, клоните се отдръпнаха. Дървото моментално се умири, като че ли казваше: „Нищичко не съм направило.“

* * *

Иванел беше първата гостенка на празненството, което Сидни наричаше „купон на Клеър по случай дефлорирането ѝ“. Сестра ѝ изрично я беше помолила да не изтърси тази глупост пред гостите.

— Здравсти, Иванел. Къде е Фред? — попита я, когато старицата влезе в кухнята.

— Зает е. Отиде на среща. — Иванел остави на масата бездънната си торба. — Направо се е побъркал.

Клеър сложи капака на тенджерата, в която се варяха цели царевици, и любопитно изгледа старицата:

— Фред излиза с някого, така ли?

— Нещо такова. Стив — така се казва преподавателят по кулинарно изкуство в „Ориън“, го покани да посещава неговия курс. Фред си е въобразил, че тази вечер отива на среща.

— Защо каза, че се е побъркал?

— Подарих му нещо, което го отведе при Стив, вместо да го върне при Джеймс, както се надяваше. Затова сега си е въобразил, че

му е писано до края на живота си да остане с учителя. Понякога ме вбесява. Крайно време е да разбере, че всеки сам взема решенията си. Аз само давам разни неща на хората, но от мен не зависи как ще ги използват. Представи си, той дори ме помоли да му занеса една ябълка от вашето дърво, сякаш така ще прозре как да постъпи.

Клеър потрепери, въпреки че беше обгърната от горещата пара, излизаща от врящата тенджера:

— Никой не знае какво ще му каже дървото.

— Вярно е. Не разбрахме какво е показало на майка ти, докато тя не загина.

В кухнята настъпи мъртвешка тишина. Водата престана да ври, часовникът спря да тиктака. Сестрите машинално се притиснаха една до друга.

— За какво говориш? — промълви Клеър.

— Божичко! — Иванел се плесна по челото. — Обещах на баба ви да го запазя в тайна от вас.

— Нашата майка е яла от тези ябълки? — невярващо попита Сидни.

Старицата погледа към тавана.

— Прости ми, Мери. Всъщност вече е без значение. Виж си внучките — станаха момичета за чудо и приказ — забърбори, както беше свикнала да беседва с призраците, които не ѝ отвърщаха. Дръпна един стол, седна до кухненската маса и въздъхна. — Баба ви прозря истината едва след като ѝ съобщила, че Лорълай е загинала при жестока верижна катастрофа. Сподели я с мен два месеца, преди да си отиде от този свят. Доколкото разбрахме, Лорълай е изяла ябълката, когато е била едва десетгодишна. Вероятно през този ден е видяла как ще умре. Оттогава насетне целият ѝ живот е бил подчинен на фикс идеята да не допусне това да се случи. Решихме, че се е върнала в Баскъм и е приела съдбата си, защото дъщеричките ѝ се нуждаеха от дом и грижи. Мери ми каза, че в нощта, преди Лорълай да изчезне за втори път, я заварила в градината. Предполагаше, че е изяла още една ябълка. Нещата вървели добре, може би тя си е помислила, че съдбата ѝ се е променила. Обаче се е лъгала — човек не може да избяга от орисията си. Дървото я харесваше и може би знаеше, че ще ѝ покаже нещо лошо. Затова не я замеряше с ябълки като другите членове на семейството. Но Лорълай се качила на стълба и все пак си откъснала

плод. Мери ми каза, че след заминаването на дъщеря си открила стълбата, облежната на стената на гаража. Ей, момичета, добре ли сте?

— Разбира се — отвърна Клеър, но Сидни беше като зашеметена. Едва сега разбираше, че майка ѝ само е следвала предназначенията си съдба. Ала тя, Сидни, бе решила да ѝ подражава, и съзнателно бе живяла безразсъдно.

— Отивам в градината — промърмори Иванел.

— Внимавай. Днес дървото е много опърничаво. Непрекъснато се опитва да премести масата. Дори Бей не може да го усмири — каза Клеър. — Дано не подплаши Тейлър и Хенри.

— Ако смятате да се обвържете с тези младежи, по-добре им кажете истината. Първото, което доверих на бъдещия си съпруг, бе: „Изпитвам необходимост да подарявам на хората разни неща. Такава съм, не мога да се променя.“ Между другото, тогава бях едва шестгодишна. Така или иначе явно го заинтригувах, защото още същата нощ той дойде на прозореца ми. — Иванел грабна торбата си и излезе.

— Как мислиш, вярно ли е? — промълви Сидни. — Тази история за майка ни.

— Във всеки случай има логика. Помниш ли, че след като баба научи за смъртта на мама, още същия ден се опита да изгори ябълковото дърво?

Сидни кимна:

— Не е за вярване, че напуснах Баскъм, за да бъда като нея, а тя е избягала, защото е видяла как ще умре. Защо бях толкова заблудена?

— Ти си от фамилията Уейвърли. Ние знаем прекалено много или не знаем нищо. Няма средно положение.

Изглежда, душевната рана на Клеър беше заздравяла, но Сидни не беше готова да прости.

— Мразя проклетото дърво! — възкликна ядно.

— Все едно е дали го мразиш, или го обичаш. То е вечно наше.

Сидни гневно я изгледа:

— Откакто те дефлорираха, стана много кротка и проявяваш необичайна търпимост.

— Престани да повтаряш тази глупава дума! — Клеър грабна един поднос и започна да подрежда върху него варените царевичи. — Иванел има право. Май трябва да кажем на Тейлър и Хенри.

— Хенри вече знае. Това му е хубавото да си с човек, който те познава от дете и те приема, каквато си. Той знае, че сме чудачки.

— Не сме!

— Онзи ден той ми каза нещо. — Сидни застана до сестра си и затърка някакво невидимо петно върху плота до умивалника. — Нещо, което не знаех. Оттогава не ми излиза от главата.

— Казал ти е, че те обича. — Клеър извърна очи към сестра си.

— Как разбра?

Клеър само се усмихна.

— Харесва ми да сме заедно — замислено промърмори Сидни. — Някой ден ще го целуна... да видим какво ще стане.

— И Пандора се запита: „Какво ли има в тази кутия?“ — каза Тейлър, влизайки в кухнята. Приблужи се до Клеър и я целуна по шията.

Сидни се усмихна и обърна глава.

След малко Тейлър, Иванел и Бей се настаниха в градината, а двете сестри се заловиха да подредят масата. Хенри, който се беше обадил, че малко ще закъснее, потропа на входната врата. Сидни остави на масата чинията с нарязани домати и моцарела и отиде да му отвори:

— Идваш тъкмо навреме.

Той се държеше както обикновено. Тя — също. Какво се беше променило? Може би нищо. Може би чувството го е имало винаги, обаче тя не го бе осъзнала, защото не вярваше, че прекрасен и добър мъж като Хенри може да е влюбен в нея.

— Извинявай, че закъснях, но беше наложително.

— Жалко, че дядо ти не дойде.

— Случи се нещо много странно — каза Хенри и я последва в кухнята. — Малко преди да тръгна за насам, Фред пристигна с колата и доведе Иванел. Тя обясни, че трябвало да даде нещо на дядо. Оказа се книга, която отдавна искал да прочете. Каза ми да не го мисля — сега си имал забавление, пък и краката много го болели, затова отказал поканата ви. Между нас казано, мисля, че това е само повод да не дойде. Така или иначе трябваше да изчакам Ивон, която ще го наглежда, докато ме няма.

— Иванел не спомена, че е идвала у вас.

— Много бързаше. Фред щял да ходи на някакъв курс и не искала да го бави. — Той потри ръце. — Е, най-последно ще видя прословутото дърво на Уейвърли.

— Да те предупредя: първо, за нищо на света не яж ябълки, второ, пази се.

— От какво?

— Ще видиш. — Тя се усмихна. — Много си елегантен.

— А ти си прекрасна с тази бродирана пола. Знаеш ли, че в осми клас седях зад теб в часовете по история и докосвах косата ти, без да усетиш?

Сърцето на Сидни запърха като пеперуда. Без да се замисля, тя пристъпи към Хенри и го целуна. Той залитна и се облегна на хладилника, повличайки и нея. Разноцветните хартиени салфетки, които Клеър беше оставила върху хладилника, се разлетяха около тях като конфети, сякаш къщата ги поздравяваше.

Най-сетне тя се отдръпна. Хенри изглеждаше като човек, оживял след тежка бомбардировка. Колебливо сложи ръце на раменете ѝ и тя почувства, че я побиват тръпки.

Какво беше това? Наистина ли бе усетила...

Целуна го отново, за да се увери.

Отново изпита същото чувство и сърцето ѝ лудо затуптя. Беше целувала много мъже, които я желяеха, но нито един не я обичаше. Беше забравила! Забравила бе, че за любовта няма прегради.

Хенри я погледна в очите и прошепна:

— Защо?

— Искан да се уверя.

— В какво?

Тя се усмихна:

— После ще ти кажа.

— Да те предупредя — вече няма да ме навиеш да се срещам с колежката ти Амбър.

Сидни се засмя, хвана го под ръка и го поведе към градината. Не чу звъненето на телефона, нито съобщението, което се записа на секретаря.

„Сидни? Обаждат се Ема. Аз... искам да те предупредя, че някакъв човек търси теб и дъщеря ти. Стори ми се... стори ми се много зъл. — Тя замълча за миг, после добави: — Пази се.“

* * *

Опитваха от вкусната храна, оживено разговаряха, а времето неусетно летеше. Коленете на Хенри и Сидни се допираха под масата. Не ѝ се искаше да помръдне дори за да вземе от коритото, пълно с лед, бутилка с бира или лимонада. Докато усещаше допира с Хенри, нямаше да размисли, нямаше да си каже, че той заслужава жена, по-достойна от нея, или че тя не заслужава толкова добър мъж.

След като се нахраниха, Клеър вдигна чашата си за тост:

— Да пием за храната и цветята.

— За любовта и веселието — обади се Тейлър.

— За миналото и настоящето — каза Хенри.

— За бъдещето — усмихна се Иванел.

— За ябълковото дърво — изчурулика Бей.

— За... — Сидни млъкна — бе надушила позната миризма на одеколон.

Не, не, не! Не тук и не сега! Защо мисълта за Дейвид я беше връхлетяла тъкмо в този момент?

Дървото потрепери и нещо, което само Тейлър и Хенри взеха за птица, прелетя над тях.

Ябълката падна върху човека, който стоеше до градинската порта.

— Мамка му! — възкликна той и всички, освен Сидни се обърнаха.

Тя усети как пукат строшените ѝ кости. Синини избиха по цялото ѝ тяло. Усети болка там, където липсваше избитият ѝ зъб.

— Здравейте! — дружелюбно извика Клеър. Намираше се в дома си и вярваше, че тук е недосегаема за злото.

— Шшт! — прошепна Сидни. — Бей, скрий се зад дървото! Веднага! Тичай!

Малката, която знаеше кой е неканеният гост, веднага се подчини.

— Сидни, какво има? — разтревожено попита Клеър.

— Този е Дейвид.

Клеър скочи на крака. Тейлър и Хенри се спогледаха — бяха усетили страха на двете сестри — и едновременно се изправиха.

— Кой е Дейвид? — попита Хенри.

— Бащата на Бей — отвърна Клеър, а Сидни едва не се разплака от облекчение, че не ѝ се беше наложило да го изрече.

Дейвид излезе от сянката на живия плет.

— Виждаш ли го? — отчаяно попита Сидни.

— Наистина ли е тук?

— Да — отвърна Клеър.

— Устройвате си купон, а не сте ме поканили. — Дейвид тръгна към тях, чакълът заскърца под обувките му, сякаш той не пристъпваше, а гневно тъпчеше картонени чашки. Беше едър и самоуверен. Гневът му не беше предизвикан от комплекс за малоценност. Той бе далеч от толкова дълбоки разсъждения, реакциите му бяха първични като самия него. Вбесяваше се, ако Сидни не носеше роклята, която бе пожелал, без да ѝ каже предварително коя иска да облече. Затова, когато го напусна, тя не взе почти никакви дрехи; много малко бяха онези, които бе избрала сама.

Опита се да си каже, че положението не е толкова безнадеждно. Може би Дейвид се беше разтревожил от изчезването ѝ или му беше домъчняло за дъщеричката му. Знаеше обаче, че се самозалъгва. Нямаше да се върне при него. И той не беше дошъл да я отведе. Оставаше само една причина.

Длъжна беше да защити Бей, Клеър и другите. Със завръщането си в градчето ги беше изложила на опасност. Или пък напускането ѝ преди десет години беше предизвикало поредица от събития, довели до тази вечер. Така или иначе вината беше само нейна.

— Всичко е наред — промълви. — С Дейвид ще се поразходим и ще си поговорим. — После прошепна на Клеър: — Пази Бей.

— О, не! — Дейвид се приближи и тя изпита усещането, че я разтърсва електрически ток. Очите ѝ се насълзиха. Господи! Той държеше пистолет! Откъде се беше снабдил с оръжие? — Не искам да ви прекъсвам.

— Дейвид, те нямат нищо общо. Ще дойда с теб, обещавам.

— Какво правиш, да му се не види? — възкликна Тейлър, като видя пистолета. — Хвърли оръжието, приятел.

Дейвид се прицели в него:

— Този ли те чука, Синди?

Секунда преди Хенри да реагира, Сидни разбра какво ще се случи. Тези хора бяха толкова невинни. Нямаха представа какво ги заплашва.

— Хенри, недей! — изкрещя, но той се хвърли върху Дейвид. Звукът от изстрела раздра въздуха като гръмотевица. Хенри се вцепени. Ризата му се обагри в червено.

Той падна на колене, после се просна по гръб и замига, сякаш се опитваше да се събуди от кошмарен сън. Иванел, лека като сух есенен лист, се спусна към него.

— Така — ухили се Дейвид. — Вече знам кой е тъпкачът ти. Боже, в какъв лукс си живееш! — Със силен ритник преобърна масата, чашите и чиниите се разбиха на земята, кубчетата лед се разпиляха в храстите. Ако Тейлър не беше дръпнал Клеър, тя щеше да бъде наранена от падащата маса.

— Как ме откри? — попита Сидни, за да отвлече вниманието на Дейвид от сестра си, иначе Тейлър щеше да се намеси и също да бъде прострелян. За миг извърна поглед към Хенри. Иванел беше извадила от торбата си някакъв плетен шал и го притискаше до раната на младежа. Ризата му беше подгизнала от кръв.

— Как те открих ли? Ето така, тъпачко! — Дейвид размаха снимките.

„Една грешка. Една от поредицата грешки“ — помисли си Сидни. Беше заслужила участта си, но Хенри беше невинен. Също и Клеър. Хрумна ѝ да побегне, за да даде възможност на другите да повикат помощ. Или да грабне парче лед, остро като бръснач, и да прободете мръсника. Въобразяваше си, че е станала смела и независима, откакто се върна в родния град, обаче Дейвид още ѝ вдъхваше такъв ужас, че всякаква мисъл за съпротива я напусна начаса. Навремето нямаше кураж да му се опълчи, сега не знаеше как да го стори.

Дейвид запрехвърля снимките и подигравателно процеди:

— Тази се оказа много полезна. „Майната му на Баскъм! В Северна Каролина е тъпо!“ — Той вдигна фотографията на Лорълай, заснета пред мисията в Аламо. Дървото сякаш позна любимката си и се преви. Дейвид запрати снимките към Сидни, която заднишком се отдалечаваше от него, от всичките си любими хора. — Знаеш ли как се изложих? Докато бях в Ел Ей, поканих Том да ни гостува. Представяш ли си какво ми беше, като разбрах, че с Бей сте избягали?

Сидни изтръпна. Том беше негов състудент и бизнеспартньор. Дейвид много държеше на мнението му и беше побеснял. Вероятно си беше купил пистолет и заслепен от ярост, бе тръгнал да я търси.

— Да не мислиш, че ще ми избягаш, Синди? Знам какво целиш. Искаш да отвлечеш вниманието ми от тази жена. — Той се обърна към Клеър: — А ти коя си?

— Клеър. Сестрата на Сидни.

— Сидни! — Дейвид се засмя и поклати глава. — Още не мога да свикна с това име. Сестра си й, казваш. По-висока си от нея и си по-жилава, май няма да се пречупиш толкова лесно. Не си толкова красива, обаче циците ти са по-големи. Всъщност няма значение. Сигурно и ти си глупава като нея, иначе нямаше да ми отнемеш онова, което ми принадлежи.

Тейлър застана пред Клеър. Дейвид, който освен всичко друго се славеше като побойник, понечи да се нахвърли върху него, но Сидни извика:

— Недей!

Той се обърна към нея:

— Как ще ме спреш, а? Не можеш да ми попречиш, тъпачко! И знаеш ли защо? — Устните му се разтегнаха в злобна усмивка. — Къде е Бей? Видях я преди малко. Покажи се, котенце. Ела да прегърнеш татко!

— Не мърдай от там, Бей! — изкрещя Сидни.

— Не смей да ми подриваш авторитета пред дъщеря ни! — Дейвид пристъпи към нея, но една ябълка се изтъркала в краката му. Той погледна към дървото, обгърнато от сенки. — Там ли се криеш, мъниче? Искаш татко ти да си хапне ябълка, така ли?

Сидни, Клеър и Иванел затаиха дъх, когато той взе ябълката.

Тейлър явно реши да се възползва от моментното му разсейване и да му отнеме оръжието, но Клеър го хвана за рамото и прошепна:

— Не, почакай.

Дейвид отхапа от розовата ябълчица. Звукът отекна в градината, цветята потрепериха и се огънаха, сякаш обзети от страх.

След миг той се вцепени. Очите му се застрелкаха като на подплашен звяр. Той изпусна ябълката и пистолета. Примигна, втренчи се в Сидни, после се извърна към хората в градината.

— Какво беше това? — произнесе с треперещ глас. Никой не му отговори и той изкрещя: — Какво беше това, кретени такива?

Сидни погледна снимките на майка си, разпилени на тревата. Внезапно я обзе странно спокойствие.

До края на живота си нямаше да забрави как Дейвид я преби от бой на задната седалка на колата, когато я откри в Боас. По едно време беше сигурна, че ще умре. Струваше й се, че стои встрани и наблюдава как той я убива с тежките си юмруци. Изненада се, когато се свести и усети, че Дейвид я изнасилва. Изглежда, че и той се изненада от оцеляването й. Смъртта на друго човешко същество не го вълнуваше. Ала онова, което бе видял, го разтърси.

— Видя как ще умреш, нали? — процеди Сидни. — Най-големите ти страхове се сбъднаха, така ли? Май този път някой нараняваше теб.

Той пребледня като платно.

— Години наред тормозиш и изтезаваш други хора, но ето, че някой ще отмъсти за всичките ти жертви. — Сидни пристъпи към него, вече не изпитваше и капчица страх. До този миг вярваше, че никога няма да се отърве от него, че той ще я плаши в съня й, ще обсебва мислите й. Но Дейвид щеше да умре някой ден. Сега и двамата го знаеха. — Бягай! — прошепна му. — Може би ще се изплъзнеш. Докато си тук, предсказанието ще се сбъдне. Ще направя така, че да се сбъдне!

Той се обърна, олюля се, после хукна по алеята.

Щом изчезна от погледа й, Сидни извика:

— Бей! Бей, къде си?

Малката изтича от другия край на градината и се хвърли в прегръдката на майка си. Сидни я притисна до себе си и двете тръгнаха към Хенри. Сидни коленичи до него.

— Ще се оправи — успокои я Иванел.

— Забранявам ти да ме спасяваш! — през сълзи му прошепна тя. Хенри се поусмихна:

— Да не мислиш, че ще умра, преди да ми кажеш онова, за което загатна одеде в кухнята?

Сидни неволно се засмя. Как бе възможно той да е влюбен в толкова неподходяща жена? Как бе възможно тя да е влюбена в толкова свестен мъж?

— Ще се обадя за линейка — каза Иванел.

— Повикай и полиция! Опиши им онзи безумец! — извика й Тейлър, наведе се и взе пистолета. — Може би ще го заловят. Каква е колата му, Сидни?

— Повече няма да се върне — промълви тя. — Бъди спокоен.

— Да съм спокоен ли? Какво ви става, бе, хора? — Тейлър ги изгледа и внезапно разбра, че всички, дори Хенри, знаят нещо, което не му е известно. — Какво го изплаши толкова? И как ябълката се изтъркаля пред него, след като Бей е била в другия край на градината?

— Дървото... — промърмори Клеър.

— Какво за дървото? Защо само аз не знам тайната? Не видяхте ли какво стана преди малко? Безумецът щеше да ни застреля. Ще се опитам да го настигна и да запиша номера на колата му. — Но преди да се затича, Клеър го хвана за рамото.

— Тейлър, чуй ме. Ако изядеш ябълка от това дърво, ще видиш най-значимото събитие в живота си. Знам, че ще ти се стори абсурдно, но мисля, че Дейвид видя как ще умре. Видението го прогони, както навремето прогони и майка ни. За някои хора най-лошото, което може да им се случи, е най-важното събитие в живота им. Той няма да се върне.

— Я стига! — намръщи се Тейлър. — Веднъж изядох една ябълка, но не обезумях и не побягнах с писъци, накъдето ми видят очите.

— Изял си една от нашите ябълки? — ахна Клеър.

— Да. Онази вечер, когато се запознахме. Плодовете бяха нападали в моята градина и аз ти ги донесох.

— Какво видя?

— Само теб. — Той видя, че изражението й се смекчи. — Какво... — Не довърши, защото Клеър притисна устни към неговите.

— Ей! — обади се Бей. — Къде се дянаха снимките?

ТРЕТА ЧАСТ
ЕХО ОТ БЪДЕЩЕТО

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не мога да ги достигна! — извика Сидни.

През този неделен следобед Бей се беше проснала на тревата в градината и бе задрямала, но гласът на майка ѝ я събуди. Сидни се беше покатерила на дървената стълба, облегната на дънера на ябълковото дърво, и се пресягаше към клоните.

— Може би ще хвана тази, ако преместим стълбата.

Клеър поклати глава:

— То ще ти я издърпа изпод носа.

— Глупаво дърво! — гневно възкликна сестра ѝ.

— Здравейте. Предчувствах, че ще ви намеря тук.

Двете се обърнаха и видяха как Иванел се приближава към тях.

— Здравсти, Иванел. Ей сега слизам. — Сидни спря на предпоследната напречна стъпенка и скочи на тревата, а полата ѝ се изду като кокетно дамско чадърче. Бей се усмихна.

— Какво правите, момичета? — попита Иванел.

— Опитваме се да вземем от дървото снимките на мама — обясни Клеър, но се въздържа да добави, че се е съгласила само защото Сидни много е настоявала. Бей си помисли, че напоследък леля ѝ е много разсеяна. Днес например носеше една синя и една розова обица. — Минаха вече шест седмици. Не разбирам защо не ни ги дава.

Иванел погледна черно-белите фотографии, надничачи измежду листата и ябълките на най-високите клони:

— Оставате му ги. То обичаше Лорълай.

Сидни сложи ръце на кръста си и се закани:

— Ще му отрежа клоните!

— Няма да се пречупят — напомни сестра ѝ.

— Ако не друго, ще си направя удоволствието да опитам.

— То ще започне да те замеря с ябълки. — Клеър въздъхна. — Ако искаш, ще помолим Бей отново да му поговори.

— Само веднъж дървото престана да се държи опърничаво — обясни Сидни на старицата. — Бей каза, че иска да види как е изглеждала баба ѝ, тогава то сведе един клон, за да ѝ покаже, но го

отдръпна, щом посегнахме да го хванем. — Тя се обърна към Бей и малката побърза да затвори очи. След онази страшна вечер научаваше нещо интересно само когато всички мислеха, че не ги чува какво си говорят. — Заспала е, да не я будим.

— Още носи брошката — доволно отбеляза старицата.

— Никога не я сваля.

Бей искаше да докосне брошката, както правеше, когато нещо я тревожеше, обаче всички я гледаха.

— Какво те води при нас, Иванел? — попита Клеър, а малката отвори едното си око, защото сега те бяха с гръб към нея. — Мислех, че днес двамата с Фред ще обядвате със Стив.

— О, да! Изгарям от нетърпение да разбера какво е приготвил нашият готвач. Обясних на Фред, че е голям късметлия, задето в него е влюбен кулинарен експерт. Той ме изгледа така, сякаш му бях казала, че му е поникнал още един нос.

— Още ли си мисли, че трябва да се среща със Стив заради уреда за рязане на манго?

— Да. Засега късметлият съм аз. Все едно Стив е и мое гадже. Където и да отидат двамата, Фред настоява да ги придружа. Щастлив е, но още не е готов да го признае пред себе си. Рано или късно ще разбере как стоят нещата. Нямам намерение да му давам съвети и да го поучавам. А Стив му позволява да го командва — тъкмо това му е необходимо. Междувременно моя милост се наслаждава на кулинарни шедьоври. Миналата седмица за пръв път опитах охлюви! Страхотен деликатес. — Иванел се изкиска. — Обожавам гейовете. Страхотни са.

— Радвам се, че си изкарваш приятно — усмихна се Клеър.

— Фред чака в колата, аз само се отбих да ви дам нещо. — Тя извади от торбата си някакъв бял плик.

— Семена от гипсофилия — онова цвете, което наричат „бебешки дъх“? — учуди се Сидни. — За коя от нас е подаръкът?

— И за двете. Изпитах потребност да го дам и на двете ви. Фред ме закара чак до специализирания магазин за семена и градинарски пособия. Между другото, на пазара видях Хенри. Беше дошъл да си купи ябълки. Изглеждаше много добре. Каза, че раната била почти заздравяла и че скоро щял да бъде като нов.

— Въобразил си е, че ябълките му помагат. — Сидни се усмихна и поклати глава. — След онази вечер не може да им се насити.

— С Тейлър пък стана тъкмо обратното — въздъхна Клеър. — Вече не иска да припари до дървото. Твърди, че вероятно това е единственият полицейски рапорт, в който е записано, че заподозреният е бил прогонен от ябълково дърво. Най-страшното според него обаче е, че докладът не учудил никого.

Бяха се опитали да запазят в тайна от Бей какво се е случило с Дейвид след бягството му от градината, но тя се криеше зад вратите и подслушваше какво си говорят възрастните. Така научи, че арестували баща ѝ в околностите на град Лексингтън в Кентъки. По време на полицейското преследване той катастрофирал с джипа. Измъкнали го невредим от смачканата кола, а той започнал да се моли да не го задържат. Не можел да отиде в затвора, предпочитал да го убият. Същата нощ се опитал да се обеси в ареста.

Баща ѝ знаеше, че в затвора ще му се случи нещо ужасно. Сигурно това бе видял, след като отхапа от ябълката, затова бе избягал, затова се страхуваше да не го заловят.

Мислите за него я натъжаваха. Баща ѝ беше човек без корени, животът му беше напълно безсмислен. Беше син на безлични родители, които бяха починали преди много години. Беше приятел с мнозина, които се страхуваха от него, затова се преструваха, че го харесват.

Бей си казваше, че единствената му смислена постъпка бе да влезе в живота на майка ѝ, за да я накара да се върне в родния дом.

За това му беше благодарна.

А за останалото едва ли щеше да му прости. Надяваше се, че няма да го помни достатъчно дълго, за да разбере дали му прощава.

Много се беше изплашила, като го видя онази вечер. Беше забравила как изглежда, пристъпите му на гняв. Преди той да се появи, страховете ѝ се бяха уталожили, беше щастлива. Искаше ѝ се отново да изпита усещането за спокойствие и сигурност. Дори още сега, докато лежеше в тревата, чувстваше как то постепенно се завръща. Майка ѝ нямаше да се успокои толкова бързо, защото доскоро почти беше забравила миналото и случилото се онази вечер беше разрушило илюзорния ѝ свят. Понякога, когато Сидни и Хенри седяха на верандата, Бей чуваше как той пее на майка ѝ — не с мелодия, а с обещания. Тя искаше Хенри да присъства в живота им, макар че досега не можеше да си обясни защо. Беше същото, като да ти се иска в

събота да грее слънце или да закусваш палачинки. Подобни малки удоволствия я даряваха с щастие. С баща си не се чувстваше така. Дори ако той се засмееше, всички около него изтръпваха, очаквайки доброто му настроение бързо да се изпари. Което винаги се случваше.

Само че тя не искаше да мисли за това.

— Сигурно семената са за теб. — Сидни подаде плика на сестра си. — От тях поникват цветя, които са подходящи за булчински букет. С Тейлър вече сте определили датата за сватбата.

— Не, за теб са — възрази Клеър и се опита да ѝ върне плика. — Ако зависеше от Хенри, щяхте да се ожените тайно.

Бей се надяваше Клеър да е права. Често вечер майка ѝ седнаше на леглото ѝ, преди тя да заспи, и говореше за Хенри. Не казваше нищо конкретно, по-скоро подхвърляше намеци, защото явно не искаше да я плаши с мисълта за друг мъж в живота им. Обаче Бей не се боеше. Напротив, бе нетърпелива. Още не беше съумяла да пренесе съня си в реалността и се притесняваше от развоя на събитията. Ами ако баща ѝ беше провалил всичко? Ами ако с идването си тук винаги им беше отнел възможността да са щастливи?

— Може би семената не означават брак, а бебе — подхвърли Иванел.

Сидни се засмя:

— В такъв случай не са за мен... поне засега. — Клеър замислено се втренчи в белия плик. — А ти, Клеър?

Сестра ѝ вдигна поглед. Усмихна се многозначително.

— Наистина ли? — възкликна Сидни и обгърна с длани лицето ѝ. Бей си каза, че никога не я е виждала толкова щастлива, въпреки че напоследък Сидни все по-често се усмихваше и бе по-безгрижна. Цялата сияеше от радост. Когато човек е щастлив за себе си, чувството го изпълва, а радва ли се заради другото, то прелива навън. Радостта на майка ѝ беше като слънце, което заслепява. — Божичко! *Наистина?*

Клеър кимна.

Бей видя как трите жени се прегърнаха и излязоха от градината — не говореха, само се смееха, но жестовете им бяха по-красноречиви от думи.

Ябълковото дърво се полюшваше, като че ли и то се смееше.

Бей се обърна по гръб и се изтегна в тревата под него. Ненадейно чу плющене на хартия. Вдигна очи към снимките, които дървото беше

взело през онази нощ преди шест седмици. Те пърхаха под ветреца. Образите вече бяха започнали да избледняват от слънцето и Лорълай постепенно изчезваше.

Бей усещаше, че ако остане тук по-дълго, и образът на баща ѝ ще се заличи.

Толкова обичаше това местенце!

Нещата още не бяха съвсем наред, защото върху лицето ѝ не се отразяваха светлинки и пъстроцветни дъги, но и така беше добре. Всички около нея бяха щастливи. Сънят ѝ почти се беше сбъднал. Не биваше да се тревожи.

Внезапно докосна брошката.

„Почакай! — каза си. — Нима е толкова лесно? Това ли търсих толкова дълго?“

Прехапа устни, пръстите ѝ трепереха от вълнение, затова доста трудно свали брошката.

Тревата беше мека като в съня ѝ. И ароматът на билки и цветя беше същият. Дървото продължаваше да се полюшва и снимките плющяха под ветреца. Бей затаи дъх и вдигна над главата си бижутото, обсипано с фалшиви скъпоценни камъни. Пръстите ѝ отново се разтрепериха... тя се страхуваше да не би отново да се разочарова. Раздвижи брошката наляво-надясно, докато изведнъж светлината избухна като бенгалски огън и разноцветни искрици се посипаха по лицето ѝ. Струваше ѝ се, че усеща допира им — бяха топли като снежинки.

Ненадейно се почувства лека като перце. Засмя се, както не се беше смяла отдавна.

Откога го чакаше! Чакаше това доказателство.

Да, вече всичко щеше да е наред.

Направо *съвършено*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.